

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARLE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XI.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 12.

PRELEGERI

PENTRU

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

Pentru Presbiteri:

În cursul lunilor anului trecut au fost nenumărate cauzele cari zi cu zi au făcut ca durerile să crească în omenire. Aceste stări dureroase din lume au fost o încercare deosebită pentru viața și credința credincioșilor noștri. Deaceia Comitetul Conferinței Generale, sub a cărui călăuzire au fost puse în mâinile credincioșilor noștri aceste instructive articole spirituale ale Săptămâni de Rugăciune, socotește acest timp mai mult decât oricare altul ca fiind cel mai potrivit când ar trebui să fie făcut orice efort pentru ca aceste zile să devină o deosebită ocazie de rugăciune din care să prindă cele mai mari puteri fiecare credincios, fie că s'ar află în vreo Comunitate ori ar fi izolat.

Timpul în care trăim este timpul când sufletele noastre sunt cercetate, și nu vom putea să trecem cu bine prin aceste cercări decât ținându-ne tare de Domnul, cu o credință ca cea dovedită de Iacob în lupta sa cu Iehova. Și noi tot la fel să nu-I slăbim mâna până ce nu am primit binecuvântarea Sa.

Mai presus de nevoile noastre personale, sunt nevoile unei lucrări mereu crescândă care a avut de suferit obstacolul ridicat înaintea-i prin lipsa de fonduri, și totuși este lucru învederat faptul că nici o putere sau voință omenească nu va izbuti să doboare lucrarea Domnului. În timp ce scriem aceste rânduri, privim mai mult ca sigur spre o nouă scădere a fondurilor noastre. Singurul mijloc de a ieși din acest greu impas va fi de a reduce bugetul fiecărei diviziuni. În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune să ne gândim ce ar însemna aplicarea acestei hotărâri. Și ca și Ezechia pe vremuri, care fiind împresurat de vrăjmașii Domnului, prezentă toată situația înaintea Lui și găsi scăpare printr'o manifestare deosebită a puterii divine, tot astfel și noi ca popor laolaltă să luăm atitudinea lui Ezechia și să cerem în rugăciune scăpare din greutățile cari se arată înaintea noastră.

Mai mult decât oricând rugăm pe membrii noștri să-și amintească de darurile anuale ce se vor strânge la sfârșitul acestei Săptămâni de Rugăciune. O mică majorare a sacrificiului va face posibilă strângerea unui dar ce va aduce mult ajutor. Frații noștri ar putea ușor să se abțină de a risipi banii pentru cadouri de Anul Nou și astfel să facă posibil misionarilor noștri să rămână la lucrul lor. Rugăm călduros pe toți presbiterii să planuească lucrurile cu mult timp înainte și să informeze pe membri că strângerea darurilor va fi în Sabatul dela 12 Decembrie.

Să dăm toată atenția cuvenită îndrumărilor date celor însărcinați a face lecțiunile cu copiii. Toate aceste lecțiuni pentru copii sunt grupate la sfârșitul acestei reviste. Valoarea acestor lecțiuni depinde în mare măsură de influența instructorului. Fie, ca fiecare din ei să-și dea bine seama de rolul său, pentru ca însăși copilașii să resimtă binecuvântările unei Săptămâni de Rugăciune, care să-i aducă aproape de Dumnezeu.

În aceste vremuri de grabă și superficialitate, se dă prea puțină însemnătate alegerii celui care să citească prelegerea, și în felul acesta pierdem o mulțime de binecuvântări. Aceste lecturi au fost pregătite cu mare grijă de servi ai Domnului cu îndelungată experiență, și ele nu vor fi de un adevărat folos decât dacă vor fi cetite fără a se mai face diferite comentarii la cele cetite, comentarii cari sunt inutile. Prelegerile sunt scurte, dând timp destul pentru rugăciune și mărturisire, astfel ca inima să poată simți cele amintite în prelegere.

În aceste vremuri de mare criză incredințăm pe credincioșii noștri și lucrarea noastră în mâinile lui Dumnezeu, singurul care poate da întărire și mângâiere sufletelor lor lipsite, putând să-i conducă la un mai mare sacrificiu și o mai mare lucrare față de El.

Comitetul Uniunii Române.

Veghere la rugăciune.

De cetit Vineri 4 Decembrie, 1931, seara.

Unii din membrii noștri, acum foarte îmbătrâniți, își mai amintesc încă de prima Săptămâna de Rugăciune a acestei denomi-națiuni. Ținta acestui timp deosebit din an, eră a pune întreaga Comunitate în legătură cu Dumnezeu cu privire la anumite lucruri. În primul rând se urmăria a se face din acest timp o ocazie când atât în căminurile cât și în Comunitățile noastre, să ne consacram pregătirii personale a inimii în vederea întâmpinării lui Isus la a doua Sa venire. În acei ani dela început aceasta însemnă o deplină și profundă cercetare a inimii și a eului, pentru a vedea dacă nu cumva în inimă este ceva care ar putea ține departe de noi binecuvântările lui Dumnezeu. Însemnă riguroasa cercetare a legăturilor în familie și Comunitate. Fiind deplin convinși că Isus avea să vină în curând, acești credincioși dela început căutau cu multă căldură harul și puterea spirituală care să-i facă în stare a fi gata pentru marele eveniment. Fără îndoială, mult, foarte mult din creșterea, dezvoltarea, biruința și temeinicia acestei lucrări la care am ajuns astăzi este datorită ajutorului dat de Domnul poporului Său în aceste trecute Săptămâni de Rugăciune.

Atunci, deasemenea, Săptămâna de Rugăciune eră un timp când întreaga Comunitate în mod deosebit, unită, și cu o mare râvnă rugă pe Dumnezeu să-i dea mijloace și har spre a răspândi adevărul tuturor oamenilor de prin toate unghiurile lumii. În zilele acelea ni s'au deschis doar câteva uși pentru înaintare în alte părți ale pământului. Chiar noi cari am primit adevărul mai târziu ne aducem aminte cu câtă ardoare se rugă poporul acesta de Dumnezeu spre a deschide uși și a face să fie răspândită glorioasa solie a venirii Mântuitorului. Multe ținuturi din lumea păgână erau închise cu totul față de adevărul Advent, și nu se vedeă nici o speranță de a putea ajunge ca să fie avertizată întreaga lume în timpul îngăduit. Totuș, în fiecare an, Săptămâna de Rugăciune a continuat să adune pe acest popor din toate rasele și locurile la tronul lui Dumnezeu, în rugăciune fierbinte, și nici una din aceste ocazii nu a trecut fără ca să nu se fi ridicat către cer ruga multora, ca pornită însă dintr'o singură inimă: „O, Doamne, deschide căi în toate țările, și răspândește adevărul Tău“. Și cine ar putea zice că Domnul nu a ascultat această rugă? Una după alta căile s'au deschis, și vestitori ai soliei au pornit pe ele în locuri noi și la po-

poare noi. În țară după țară, s'a aprins lumina, iar întunerecul a început să scadă tot mai mult până ce acum lumea este deschisă eforturilor noastre, și păgânii au devenit moștenirea noastră. În adevăr, ar fi imposibil a măsură binele pe care această experiență anuală a deosebitei comuniuni cu Dumnezeu l-a adus fiecărui suflet în parte și Comunităților de pretutindeni.

Și aceeaș țință stă și azi pentru Săptămâna de Rugăciune. În fiecare an avem nevoie să cerem har și biruință pentru noi și pentru alții, și să rugăm pe Domnul: „Răspândește adevărul Tău, O, Doamne, și termină lucrarea Ta în toate inimile“. Timpul a accentuat însă nevoile noastre. Pentru deschiderea căilor înaintea noastră și pentru lucrarea întinsă la care ajuns Comunitatea noastră a fost cerut mult har și călăuzire din partea lui Dumnezeu, dar avem nevoie încă de și mai mult. Cu cât sfârșitul se apropie, nevoia unei strânse și intime legături cu Domnul nostru nu se va micșora, ci va fi tot mai mare. Nu ne putem aștepta la o sarcină mai ușoară. Nu trebuie să privim după o cale mai ușoară. Cu cât ne apropiem de sfârșit, sarcina trebuie să fie mai grea, și calea mai aspră. Chiar din firea lucrurilor lupta trebuie să devină din ce în ce mai intensă. Cu cât pericolul timpului nostru a ajuns să fie mai grozav, și puterile pământului au devenit tot mai neînduplecate în ciocnirile lor, de sigur că noi trebuie să ne consacram din ce în ce mai mult la rugăciune. Fără îndoială trebuie ca acum inimile noastre să se întoarcă mai mult către Dumnezeu, și interesul cât și dragostea noastră să se concentreze tot mai mult în lucrurile în legătură cu Impărăția cerească.

INDEMN LA VEGHERE.

Scripturile spun în mod foarte lămurit că drumul poporului credincios din urmă va fi plin cu greutate și primejdii. Ele arată că poporul lui Dumnezeu trebuie să sufere pentru credință. Dar ele deasemenea spun că în această suferință, care este după voia lui Dumnezeu, noi putem să ne încredințăm păzirea sufletelor, Lui, ca unui credincios Ziditor. (Vezi 1 Petru 4, 19.) Ele deasemenea ne îndeamnă, ca în vederea sfârșitului, să fim înțelepți și să veghem în rugăciune. 1 Petru 4, 7.

Primejdia cea mare a Bisericii de acuma este ca ea să nu obosească așteptând, și să înceteze să vegheze în rugăciune. Spiritul și do-

rînța lumii caută să amăgească pe poporul lui Dumnezeu și să-l facă a deveni tot mai nepăsător în ceea ce privește venirea lui Hristos. Isus a prevăzut că se vor întâmpla astfel lucrurile, și ne-a dat îndemnul să veghem și să ne rugăm. Ea a prezis că „iubirea multora se va răci“. Că obosind, ei nu vor putea răbdă până la sfârșit. Deasemenea, El a prezis dureroasele posibilități ca unii dintre trimesii Săi, cuprinși de spiritul îndoelii și nesiguranței, să zică în inimile lor: „Stăpânul meu zăbovește să vină!“ și trecând de partea lumii în cele din urmă să înceapă a persecuta pe conlucrătorii de mai înainte, cu cari lucrase în vestirea soliei. (Vezi Mat. 24, 48, 49.)

Înțelegând toată primejdia care ne pândia, Isus ne-a lăsat acest îndemn: „Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă“. Luca 21, 36. „Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea“. „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: . . . ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!“ Marcu 13, 33, 35—37. Două lucruri contrarii sunt puse în fața noastră de către Mântuitorul. Somnul și vegherea. Să stăm o clipă și să medităm asupra sensului în care sunt aplicate aceste două lucruri. Posibilitatea somnolenței spirituale în loc de veghere ar trebui să ne îngrozească. Aceasta înseamnă nu mai puțin decât o stare nepregătită a vieții. Inseamnă că salvarea oferită de Dumnezeu a fost neglijată. Inseamnă că nu a fost căutată iertarea de păcat, și că dreptatea lui Hristos nu a fost primită și nici nu a fost reținută. Inseamnă că credința a făcut loc îndoelii, că încrederea a slăbit, și că speranța s'a micșorat. Inseamnă că a fi găsit dormind spiritual la venirea Domnului, este la fel cu a fi pierdut.

Pe de altă parte, a veghea spiritual înseamnă a fi totdeauna gata. A veghea în acest sens înseamnă a avea toate păcatele spălate complet în prețiosul sânge al Mântuitorului. Inseamnă a ne fi însușit dreptatea lui Hristos și a socoti această dreptate mai de preț decât orice. Inseamnă ca toată credința, speranța, și încrederea noastră să fie concentrată în glorioasa revenire a Mântuitorului. Inseamnă a fi plin de râvnă în lucrul Domnului până la venirea Lui. De sigur, iubiți frați și surori, avem nevoie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne trezească din somnolență și să ne țină trezi spiritual. Fără îndoială trebuie să ne ridicăm pentru a îndepărta păcatul și a primi dreptatea binecuvântatului nostru Domn. Nu avem decât să privim în jurul nostru pentru a găsi pretutindeni dovezi nemăsurate, ale foarte apropiatei veniri a lui Isus. Concluzia de netă-

găduit este că noi, credincioșii din urmă, suntem îndemnați la „veghere și rugăciune“.

PRIMEJDIA NECREDINȚEI.

Și propriul nostru sentiment de nevoie ne asigură că aceasta este de trebuință. Primejdia timpului nostru este fără de asemănare în istoria Bisericii. Lumea în care trăim este în naufragiu. Păcatul pare că și-a atins culmea. Oamenii au devenit pe față disprețuitori de Dumnezeu. Adevărul nu mai este dorit. Acei cari în aceste zile doresc să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu, trebuie „să vegheze și să se roage“. Curente de vieți lumești urmăresc să îndepărteze pe oameni dela Dumnezeu. Noi trebuie să ne liberăm de puterea lor și să obținem putere spre a le învinge. Milioane se lasă pradă acestei puteri și astfel cad pradă morții. Noi trebuie să găsim har spre a fi deosebiți de mulțime, și să căutăm a primi tărie de caracter spre a putea merge în direcție opusă. Acestea putem să le obținem doar ca răspuns la rugăciunile noastre din inimă și la strigătul nostru continuu către Dumnezeu. Pentru a fi liberați de influențele lumești noi trebuie să ne rugăm și să veghem.

Cu mult timp mai înainte, necredința a fost care a împiedicat pe poporul lui Dumnezeu de a intra în țara făgăduită și l-a ținut rătăcind în pustie timp de patruzeci de ani. Același spirit caută cu tot dinadinsul să răpească credința poporului credincios din urmă. Din moment ce noi îl vom îngădui în viața noastră, el va produce aceleași rezultate triste pe cari le-a obținut și cu copiii lui Izrail; și, cu durere trebuie să spunem, unii au început să pășească pe cărarea îndoelii. Realitatea primejdiei care ne pândeste în această anumită privință este greu de exagerat. Necredința caută pe toate căile să intre în inimile credincioșilor lui Dumnezeu. Ea atacă adevărul în fiecare punct, și caută să răstoarne toate punctele lui. Ea se prezintă sub cele mai înșelătoare măști ale adevărului și adesea este descoperită în veșminte cari o înfățișează ca o formă superioară de credință. Dar prin orice cale prin care ea va câștiga o porțiță de intrare în inima omenească, va aduce numai ruină și moarte. În acest timp de universală necredință noi trebuie să veghem și să ne rugăm, ca nu cumva venind Domnul, pe neașteptate, să ne găsească dormind. Lucrul de cea mai mare importanță pentru credinciosul adventist este a fi gata pentru Domnul Său la venirea Sa. Inima care se îndoeste nu este gata pentru Domnul, și trebuie să fie liberată de necredința ei. Deaceia, noi să rugăm pe Dumnezeu a ne păzi de orice tendință spre îndoială.

Spre cunostință.

„*Straja Dimineții*“ pentru anul 1932 s'a pus deja în vânzare pe prețul de 10 Lei. Ținem să atragem atențiunea asupra faptului că anul acesta, pe lângă minunatele texte biblice ce vor fi ca o strajă pentru fiecare suflet, zilnic, în „*Straja Dimineții*“ pentru anul 1932 sunt puse și diferite poezii și citate foarte frumoase și pline de învățătură. Recomandăm călduros tuturor membrilor a și-o procură, *mai ales că prețul este doar de 10 Lei.*

De mult timp am primit mereu comenzi pentru tablouri cu porunca a patra, comenzi pe cari cu regret nu am putut să le efectuăm. Astăzi însă ne simțim bucuroși putând să anunțăm că ne-au sosit asemenea tablouri, și le vindem pe prețul de 40 Lei.

Deoarece nu ne-a mai rămas decât un foarte mic număr de cărți de cântări cu note, invităm pe membrii noștri și în-deosebi pe coriști a și le procură din vreme, ținând seama că Editura nu va mai tipări o a doua ediție cu note a acestei cărți de cântări. Prețul acestei cărți de Imnuri Creștine cu note a fost scăzut la 250 Lei. Pe lângă aceasta mai avem și Anexa cartea de cântări cu note, cu prețul de 25 și 20 Lei. Apoi recomandăm membrilor noștri și cartea de cântări fără note, cu prețul de 150 Lei legată în piele, și 80 Lei legată în pânză.

„*Biblia Ta zice*“ este colecția celor 10 subiecte interesante. O colecție întreagă costă 10 Lei. Se poate trimete și separat, fiecare foare costând doar 1 Leu. Iată un mijloc bun de a face lucrare misionară, și a vesti oamenilor solia lui Dumnezeu.

„*Ce credem noi Adventiștii*“, este un tractat care în cele opt pagini tratează toate punctele de credință ale noastre. Il recomandăm călduros membrilor, pentru a fi folosit în lucrarea lor misionară, spre lămurirea celor cari nu ne cunosc bine. Prețul 2 Lei.

Pentru anul 1932 abonamentele pe an la reviste vor fi următoarele:

Semnele Timpului, apărând de 6 ori pe an	60 Lei
Vieață și Sănătate, apărând de 4 ori pe an	40 „
Curierul Misionar, apărând lunar, și împreună cu	
Gazeta Slujbașilor, ce apare trimestrial	100 „
Gazeta Slujbașilor, apărând de 4 ori pe an	40 „

Pentru buna rânduială a fiecărei Comunități, este bine ca acum, când începe un an nou, fiecare Comunitate să-și aibă registrele de membri, cari vor ușura foarte mult munca secretarului și vor fi de un real folos bunului mers al Comunității. Asemenea registre le puteți procură cu prețul de: 20, 30, sau 40 Lei, după mărimea registrului.

Un cadou frumos pe care l-ați putea face cuivă de Anul Nou este un abonament la revistele: *Semnele Timpului* și *Vieață și Sănătate.*

EDITURA.

in urmă, sun-
găciune“.

NTEI.

de nevoie ne
ță. Primejdia
mănare în is-
trăim este în
atins culmea.
sprețuitori de
te dorit. Acei
o vieață plă-
vegheze și să
i urmăresc să
imnezeu. Noi
lor și să obți-
lioane se lasă
pradă morții.
i deosebiți de
ie de caracter
pusă. Acestea
puns la rugă-
rigățul nostru
a fi liberați
să ne rugăm

redința a fost
Dumnezeu de
inut rătăcind
i. Acelaș spi-
ască credința
Din moment
noastră, el va
e cari le-a ob-
lurere trebuie
șează pe că-
dicii care ne
nță este greu
pe toate căile
ni Dumnezeu.
et, și caută să
prezintă sub
adevărului și
te cari o în-
de credință.
va câștigă o
nenească, va
acest timp de
e să veghem
ind Domnul,
lormind. Lu-
ă pentru cre-
pentru Dom-
e se în-doște
rebuie să fie
a, noi să ru-
orice tendință

RUGACIUNI PENTRU INTINDEREA LUCRĂRII LUI DUMNEZEU.

Deasemenea este nevoie ca să ne rugăm pentru marea lucrare a lui Dumnezeu. Intinderea ei a fost atât de minunată în acești ani din urmă încât acum ne găsim în față cu mari probleme în ceea ce privește susținerea lucrării. Din toată inima ne bucurăm văzând biruințele și intinderea ei, dar asupra lumii au venit timpuri grele și mijloacele necesare pentru înaintarea lucrării sunt puține. Misionarii, mulți dintre cari suferă pentru lucrare, privesc spre noi spre a le veni în ajutor. Această situație este o serioasă chemare către toate Comunitățile noastre a se ruga de Domnul secerișului a scoate lucrători și a-i trimete în câmp.

Niciodată în istoria lucrării noastre nu a fost o așa mare nevoie de cooperare plină de zel, rugăciune, și credință din partea fiecărui membru al Bisericii noastre, așa cum este astăzi. Iubiți frați și surori, rugați-vă ca Domnul să vină și să binecuvinteze pe lucrătorii Săi cum și pe poporul Său, pentru ca aceștia să-L facă cunoscut oamenilor. Forțele lucrătoare ale acestei mișcări au mare nevoie în acest timp de rugăciunile Bisericii. În lucrarea internă, în mijlocul nouilor greutăți și ale piedicilor de tot felul este nevoie ca noi cu toții să facem o nouă consacrare și să primim o nouă putere în serviciu. De aceasta avem nevoie noi ca conducători. De aceasta au nevoie și predicatorii noștri. Oare nu ar dori Biserica să-și amintească pe conducătorii ei cum și pe toți lucrătorii în acest timp special de rugăciune, și să „vegheze și să se roage“ pentru ei? Deasemenea și misionarii noștri au nevoie acum de rugăciunile noastre deosebite. Acești bărbați și aceste femei au plecat din țara lor și de lângă prietenii lor în părțile cele mai îndepărtate ale pământului. Ei au dat piept cu dușmanul acolo unde bătălia este mai cruntă decât oriunde. Deseori ei lucrează singuri sub situații cari aduc mari descurajări. Mulți dintre ei sunt bolnavi. Ei vor fi foarte mult înviați și binecuvântați prin rugăciunile noastre înălțate acum pentru ei. Nu vreți să vă rugați ca Domnul să-i sprijine și să-i binecuvinteze pe toți, și să-i facă tot mai roditori în toate părțile?

Mulți membri de ai Bisericii noastre sunt greu încercați prin persecuții. Deseori auzim despre colpoștori duși în închisoare și bătuti. Auzim și despre credincioși închiși și exilați pentru credința lor. Ni se spune despre unii dintre evangheliști că au fost împiedicați dela lucru și li s'a interzis să predice pe Hristos. Cunoaștem familii cari au fost risipite. Intr'o mare diviziune a venit un timp de grea turburare pentru credincioșii noștri. Noi nu putem să le

venim în ajutor decât numai pe calea tronului lui Dumnezeu. Nu voiți „să vegheați și să vă rugați“ și pentru ei în această Săptămână de Rugăciune?

LĂGATURA NOASTRA CU DUMNEZEU.

Domnul ne spune prin Spiritul Profetic, că „nici un om nu este sigur pentru o zi sau o oră, dacă nu se roagă“. „*Marea Luptă*“, p. 530. Și iarăș, că „rugăciunea este mijlocul orânduit de dumnezeire pentru dobândirea succesului în lupta cu păcatul și dezvoltarea caracterului creștin“. „*Faptele Apostolilor*“, p. 564. De sigur am ajuns un timp când avem mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Cum primejdiile acestor zile din urmă se întesesc tot mai mult în jurul nostru și calea noastră îngreindu-se tot mai mult, este de absolută necesitate ca să nu ne mai încredem în eul personal ci să ne consacrăm mai mult inimile la rugăciune, mijlocul pe care dumnezeirea l-a hotărât pentru atingerea succesului. Dacă noi ca părinți am fi mai zeloși la rugăciune, atunci am avea mai mult succes în ce privește educarea copiilor noștri. Dacă noi ca creștini ne-am consacra mai mult timp rugăciunii, am avea mai mult succes în cămin, Comunitate, și viață. Spre a deveni mai evlavioși ar trebui să petrecem mai mult timp cu Dumnezeu în rugăciune, care „care prinde puterile sufletului și are influență asupra vieții“. Noi avem continuu nevoie de binecuvântările lui Dumnezeu, căci fără de ele vom cădea. Avem nevoie de ele acum în mod deosebit, spre a fi gata pentru venirea Domnului nostru și pentru a fi ținuți pregătiți până în clipa venirii Lui. Avem nevoie de ele ca să ne ajute a trăi departe de lume, și numai pentru Dumnezeu. Noi ne dăm seama că timpurile de acum sunt foarte grele pentru a face aceste lucruri. Lumea se depărtează tot mai mult de Dumnezeu și necredințioșia crește. Totuș, în această lume plină de răutăți, sufletele noastre trebuie să fie pregătite pentru Impărăția cerească. Trebuie să ne rugăm, căci rugăciunea aduce binecuvântările lui Dumnezeu. Rugăciunea ne unește între noi și cu Dumnezeu. Rugăciunea aduce pe Isus alături de noi. Pentru noi, în situația în care ne găsim față de a doua venire a lui Hristos nu este nimic care ar putea ține locul rugăciunii.

În „*Calea către Hristos*“, la pagina 116, citim: „Intunerecul celui rău învalue pe cei cari neglijează rugăciunea. Șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc spre păcat; și toate acestea se întâmplă, pentru că oamenii nu se folosesc de înaltul privilegiu al rugăciunii.... Fără rugăciuni stăruitoare și neconțință veghere, noi suntem expuși primejdiei de a

ajunge nepăsători și neglijenți și de a ne abate dela calea dreptății. Satana, dușmanul nostru, caută mereu să pună piedici în calea spre tronul harului, ca să nu facem rugăciuni serioase și pline de credință și să nu dobândim harul și puterea de a ne împotrivi ispitelor“.

Este minunat faptul că noi putem să aducem dorințele, grijile, durerile, și temerile noastre înaintea Domnului, și totuși niciodată El să nu Se simtă îngreuiat sau obosit din pricina lor. Nici una din poverile noastre pentru El nu este grea de purtat. Apoi mai cetim: „Nimic din cele spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El, ca să rămână nenotat de Dânsul. Nu există în experiențele vieții noastre capitol prea întunecat, ca El să nu-l cetească; și nici nu putem ajunge în încurcături atât de mari, ca El să nu le poată rezolva. Nici o nenorocire nu se întâmplă chiar celui mai mic dintre copiii Săi, nici o grijă nu poate chinui sufletul cuiva, nici o bucurie nu ne poate încânta inima și nici o rugăciune nu iese depe buzele noastre, fără ca Tatăl nostru ceresc să observe și să arate un viu interes pentru toate. „El vindecă inimile zdrobite și leagă rănile lor“. Ps. 147, 3. Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt atât de intime și clare, ca și cum nu ar mai fi alt suflet pentru care Dumnezeu să fi dat pe Fiul Său mult iubit“. *Id.*, pp. 124, 125.

Nu poate să fie „veghere la rugăciune, în sensul îndemnului adresat lui Pétru, dacă nu există stăruință. În orice lucru noi să prezentăm cererile noastre Domnului. Să fim „stăruitori în rugăciune“. Deasemenea noi trebuie să „stăruim în rugăciune, și să rămânem în ea“. A trăi o viață fără de rugăciune, sau a ne ruga numai din când în când, înseamnă a fi neveghețor, căci sufletul veghețor este acela care se menține în strânsă legătură cu Domnul. Când deschidem ochii după somn, inimile noastre ar trebui să fie în legătură cu Dumnezeu. Când pornim apoi la lucrul nostru zilnic, ar trebui să ne înălțăm inimile către Domnul. „Nu există timp sau loc nepotrivit pentru înălțarea de rugăciuni la Dumnezeu. Nimic nu ne poate opri de a înălța inimile noastre în serioasă rugăciune“. *Id.*, p. 103. În mijlocul ocupațiilor din casă, a treburilor din afară, în afacerile de cari ne ocupăm, sau în drumul pe care ne găsim, noi putem trimete cererile noastre la tronul de sus, și în toate nevoile cum și în toate împrejurările putem fi în legătură cu Dumnezeu și să avem conducerea Sa dumnezească.

Dacă ne-am examina pe noi înșine, este foarte posibil că am găsi multă superficialitate și formalism fără vieață unit cu felul rugăciunilor noastre. Prin Spiritul Profetiei Domnul ne spune, că „mulți, chiar în timpul când se consacără, nu primesc binecuvântările realei comuniuni cu Dumnezeu. *Ei sunt în prea mare grabă*. Cu pași grăbiți ei trec prin cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, poate rămânând câteva clipe în cuprinsul acestui cerc, dar fără să aștepte a primi un sfat. Ei nu au timp să rămână cu Invățătorul divin. *Astfel ei se întorc la lucrul lor cu poverile pe cari le-au avut mai înainte* . . . Nu o rămânere de o clipă în prezența lui Hristos, ci contactul personal cu Hristos, șederea în legătură cu El, aceasta este nevoia noastră“. „Educație“, pp. 260, 261.

Puterea care a fost îndestulătoare pentru creștinii din trecut, nu mai puțin va fi îndestulătoare și nouă spre a preîntâmpina nevoile orei prezente. Noi nu avem destulă putere pentru a purta poverile noastre pe o cale atât de grea și care trebuie parcursă pentru a putea ajunge în cetatea lui Dumnezeu, și în toată această lume întinsă nu există un singur loc unde le-am putea lăsa, decât numai la picioarele lui Isus. El este acela care a purtat toate greutatețile noastre, și care s'a încărcat cu toate pászurile noastre. El este bucuros să le primească dela noi și să le poarte pentru noi. Este cât se poate de rău pentru oricine dintre noi să pornească pe cale singur, și neajutat. Este rușinea noastră dacă rămânem cu poveri. Rápile și glodurile depe cale vor dispăre dacă vom merge cu Isus. Povara nu mai are putere să apese când este purtată de Isus. Avem nevoie de ajutorul care vine din continua legătură cu Domnul nostru. Pentru a ne ține picioarele să nu alunege, pentru a menține iubirea pentru adevăr aprinsă în inimile noastre, pentru a fi mereu creștini fericiți, zeloși, și plini de speranță, pentru a veghea totdeauna în vederea venirii Domnului, și pentru a fi în orice clipă gata pentru acest mare eveniment, noi trebuie să veghem și să ne rugăm. „Sfârșitul tuturor lucrurilor este la ușă“, dar iubiți frați și surori, fie ca inimile noastre să fie îmbărbătate de cunoștința că voi veniți înaintea Acéluia, care „poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din belșug, să prisosiți în orice faptă bună“. 2 Cor. 9. 8.

C. H. Watson.

Marea însărcinare.

De cetit Sâmbătă 5 Decembrie 1931, dimineața.

Mântuitorul Și-a terminat lucrarea Sa pe pământ. Lucrarea și învățăturile Sale, minunile și vindecările Sale, lupta sufltească din grădina Ghetsemani, batjocorirea și biciuirea Săi, condamnarea și crucificarea Sa, cum și glorioasa Sa înviere, sunt toate în trecut. Ucenicii, potrivit cuvântului Său dinainte de moartea Sa, se duseseră în Galilea spre a întâmpina pe Domnul. La această ocazie importantă cu drept cuvânt se așteptă ca Hristos să dea ucenicilor Săi solia pe care El o socotiă de cea mai mare însemnătate pentru ei. El nu Se gândiă ca să-i lase să lucreze doar pentru un oarecare timp, ca apoi arătându-Se din nou în acelaș chip vizibil să întrerupă lucrarea lor și să îndrepte slăbiciunile lor. De aci înainte ei aveau să-L reprezinte pe pământ; ei aveau să fie trimiși împuterniciți ai Împărăției Sale; ei aveau să clădească Biserica. Și ceace El a spus atunci nu sunt cuvinte cari să se fi adresate numai ucenicilor; ele sunt pentru toți creștinii Săi, până la revenirea Sa în mărire. Aceste cuvinte minunate sunt o solie de iubire și servire. Potrivit Evangheliei după Matei, El zice: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“.

Aceasta este marea însărcinare dată de Hristos ucenicilor Săi, și ea trebuie să constituie lucrarea lor până la sfârșitul istoriei pământului. Nimeni care nu se supune acestei porunci nu își împlinește menirea în planul lui Dumnezeu; căci El nu a orânduit Bisericii o altă lucrare.

O nouă traducere a Bibliei spune: „Faceți ucenici, sau creștini, din toate neamurile“. Aceasta este o datorie clară, cuprinsă în cuvinte pe înțelesul nostru al tuturor. Lucrarea ta, lucrarea mea, atât individuală cât și colectivă, este a face creștini. Nu este a administra, sau a conduce, ci lucrarea fiecărui creștin ar trebui să fie *să meargă, și să fac creștini*. Ar trebui ca Biserica să crească, să-și înmulțească numărul membrilor, și să ridice noi Comunități.

Comunitatea sau Biserica este o ființă vie, adăpându-se din izvoarele viei cu apa vieții, și luându-și hrana și vieața de sus. Membrii de acuma ar trebui să simtă datoria nu numai a

se menține pe ei, ci deasemenea a face să crească numărul membrilor Bisericii prin aducerea a noui convertiți în sânul ei. O Comunitate dormitând, sau inactivă este moartă sau pe moarte. Ce este viu se mișcă. Plantele vii își întind rădăcini noi și prind noui puteri. Tot astfel este și cu Biserica creștină — ea crește, lucrează, și face creștini.

NOI SUNTEM DATORI.

Noi suntem datori față de fiecare păcătos din această lume de a aduce acestor persoane rătăcite și pierdute Evanghelia mântuitoare. Sora White arată clar această datorie a noastră:

„Oricine a fost pus ca econom al abundențului har al lui Dumnezeu, este chemat să-l împărtășească sufletelor în necunoștință și întunec, așa cum, dacă el ar fi fost în locul lor, el ar fi dorit ca ei i-l împărtășească. Apostolul Pavel spune: „Eu sunt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați“. Prin tot ceace știi despre iubirea lui Dumnezeu, prin tot ceace ai primit din darurile bogate ale harului Său, mai mult decât sufletele decăzute și întunecate de pe pământ, tu ești dator față de aceste suflete să le împărtășești și lor aceste daruri“. *„Muntele Fericirilor“*, p. 193.

Din aceste cuvinte înțelegem că sarcina de a aduce oameni la Hristos este pusă atât asupra membrilor laici cât și asupra servilor Evangheliei. Datoria noastră este proporțională cu darurile primite de noi. Ai cunoștință? Datoria ta este să o faci cunoscut acelora cari nu o au. Ai lumină? Nu o acoperi, ci las-o să lumineze în toate părțile. Față de fiecare suflet care nu are această lumină tu ai o datorie egală cu lumina pe care tu ai primit-o. „Mergeți, și creștinați pe cei din jurul vostru. Eu voi fi cu voi până la sfârșit. Vorbiți în numele Meu. Mergeteți la toate popoarele. Aceasta este lucrarea voastră. Eu v'am iubit, voi trebuie să iubiți pe acești oameni până ce veți ajunge cu ei ca să Mă iubească pe Mine“.

Solomon, care încercase orice plăcere, glorie și putere pământească, și care avusese bogății din belșug, scrie în unul din proverbele sale: „Cel înțelept câștigă suflete“. De ce? Fiindcă orice lucru pământesc, aur, argint și averi, lucrări de artă, cărți și palate de marmură, tronuri de fildeș și giuvaeruri strălucitoare, toate acestea vor fi mistuite de foc în

ziua vărsării cupei mâniei lui Dumnezeu, și vor fi reduse la cenușă. De mistuirea acestor flăcări nimicitoare nu vor fi cruțate decât sufletele celor mântuiți. Ei vor trăi pe vecie și vor străluci ca stelele în coroanele sfinților. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“. Ce răsplată minunată! Nimeni nu a ajuns vreodată la această culme a faimei și gloriei pământești încât să strălucească asemenea stelelor de pe cer.

Și nu pierdeți din vedere eternitatea acestei răsplătiri — „în veac și în veci de veci“. Puneți față în față și comparați gloria lui Pavel, marele câștigător de suflete, cu aceea a lui Nero, împăratul întregii lumi romane în timpul unei părți din viața lui Pavel. Nero a avut mărire, bogății și orice cinste și glorie pământească; astăzi vizitatorii Romei privesc la ruinele „casei de aur“ a lui; el avusese putere nemăritată asupra vieților și soartei supușilor săi. Dar aproape toți sau se temeau de el sau urau pe Nero; puțini îl iubiau. El și-a trecut repede scurtele sale zile, și se spune că a fost omorât pe tron în timp ce Pavel se găsea închis în Roma, și când a fost decapitat. De mult, de mult, amândoi au murit. Nero — rău, crud, mândru, și tiran, se duse în mormânt fără nici o speranță. Pavel, care își dusesese viața în suferință și sărăcie, lucrând pentru sufletele oamenilor, și care, privind în față suferințele grozave ale martiriului a putut scrie biruitor: „Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ‚ziua aceea‘, Domnul, Judecătorul cel drept“. Când Pavel va ieși din mormânt, el va fi încoronat cu glorie; când Nero va învia, îl va aștepta lacul focului. Nero va avea de îndurat pieirea veșnică, iar Pavel va străluci ca stelele în veac și în veci de veci.

ADEVARATA LUCRARE PERSONALA.

● Poate că vei zice: „Eu nu sunt chemat pentru o asemenea lucrare cum a făcut Pavel. Să câștigi suflete este lucrarea predicatorului. Eu nu sunt decât un membru laic, cu totul nepregătit pentru a vorbi în public“. Dar pentru a câștiga suflete nu este nevoie ca tu să fii un orator. Lucrarea personală este aceea prin care se câștigă cele mai multe suflete. Câteodată chiar numai un cuvânt ajunge pentru ca cineva să se hotărască. Alteori un tractat, sau o carte ori o revistă împrumutată, va aduce bucuria iubirii mântuitoare în viața cuivă. Nimeni nu poate ști care va fi rezultatul acestei semănări a seminței Evangheliei. „Noi suntem conlucrători cu Dumnezeu“, care lucrează în și prin oameni să aducă pe păcătoși la Hris-

tos. Nimeni prin sine însuși nu este în stare să facă această lucrare de câștigare de suflete; dar noi avem un Ajutor care a făgăduit: „Iată, Eu sunt cu voi totdeauna“.

O sărmană femeie bătrână, slăbită și abia mai ducându-și zilele, se apropia într-o zi de Biserică, când deodată văzu pe un tânăr șezând fără nici o treabă lângă un felinar. Ea nu îl cunoștea, și nici nu-și aducea aminte să-l fi mai văzut vreodată mai înainte; totuși îi vorbi, zicându-i: „Bună dimineața, tinere. Vrei să mergi cu mine în Biserică“. El răspunse: „Niciodată nu am fost în vreo Biserică; pentru ce să merg cu Dvs., o străină“? Ea însă îl luă de mână, și-i zise: „Vino și șezi lângă mine. Voiu fi atât de fericită să te pot avea alături de mine“. El merse cu bătrâna, și în predica rostită în ziua aceea a fost o solie care a mișcat inima tânărului, și el a fost convertit.

O bătrână din Londra, după cum ne spune istorisirea, își dădea seama că în curând trebuia să moară, căci avea foarte mulți ani. Tristețea ei cea mare care o apăsă, eră că ea nu-și aducea aminte să fi adus vreun suflet la Hristos. Ea se rugă neconținut lui Dumnezeu să-i dea un suflet înainte de a muri. Într-o dimineață, ca de obicei, după ce ceruse cu lacrimi un suflet, ea plecă spre o prăvălie din apropiere pentru a cumpăra unele lucruri de mâncare, și luă cu ea și câteva tractate spre a le da acelora cari ar fi vrut să le primească. Pe drum, văzu pe un cunoscut necredincios venind spre ea, și în a cărui scrieri ea cetise despre răutățile sclaviei. Ea luă un tractat de Taylor, îl lăsă să cadă pe cale în urma ei, și merse mai departe. Wilberforce îl ridică când ajunse în locul acela, și începu să-l cetească. Această simplă solie îl conduse la Hristos. Și acest bărbat, mai mult decât oricare altul, condus de Spiritul Sfânt a stăruit pe lângă poporul englez să înceteze cu sclavia în coloniile lor din India de Vest. Prin lucrarea lui cum și a acelora pe cari El i-a câștigat la Hristos, zeci de mii au găsit pe Isus ca Mântuitor al lor. Dumnezeu a fost cu această bătrână. Ce răsplată o așteaptă!

PRIN DARURILE NOASTRE.

Ar trebui ca să dăm cu mână largă pentru ajutarea acelora cari sunt în stare și pot să facă o lucrare pe care tu nu o poți face, și ca în felul acesta să se poată ajunge la suflete și să fie câștigate. Nu ești tu un partaș în lucrarea fratelui tău pe care tu îl ajuți prin ostenețile tale și prin dăruirea banilor tăi? Oare sufletele aduse de el la Hristos nu sunt în parte și ale tale? Doi frați voiau odată să devină misionari, și să meargă între păgâni. Dar

amândoi nu puteau merge, căci aveau un tată și o mamă bătrână de cari unul din ei trebuia să îngrijească. Deaceea fratele cel mai în vârstă zise celui mai tânăr: „Jones, tu să te duci în câmpul misionar. Eu voi rămâne să îngrijesc de tata și de mama, și îți voi trimite tot ce voi putea economisi pentru a-ți veni în ajutor“. Când frații erau să se despartă, Jones având să se ducă într-o țară foarte îndepărtată, el zise: „William, din sufletele pe cari le voi câștiga îți dau jumătate pentru coroana bucuriei tale. Vom împărți pe jumătate. Roagă-te pentru mine“. Nu este așa? Sunt multe procente în aceste suflete din ținuturile păgâne cari trebuie socotite ca credite ale acelora din țările mai favorizate cari s'au ostenit și au dat pentru sprijinirea lucrării lui Dumnezeu!

Nici o altă lucrare pe care oamenii muritori au făcut-o vreodată, sau pe care ar putea-o face cândva, nu are o atât de mare răsplată ca aceasta a câștigării de suflete. Strângerea de bani atrage pe oameni și oferă zile plăcute; dar mulți ajung să fie atât de absorbiți de ea încât uită pe toate celelalte; dar vine moartea, și totul este lăsat în urmă spre a fi pricină de ceartă între prietenii interesați. Poziția socială poate să dea mulțumire pentru un oarecare timp, dar aclamațiile mulțimii se sting curând și nu se mai întorc. Când hidoasa secerătoare cheamă, cel care și-a pus încrederea în aceste lucruri văzând deabiă atunci pierderea veșnică, aude sentința grozavă: „Nu te cunosc... Depărtează-te dela Mine“. Dar îngerul morții nu face decât să aducă pe câștigătorul de suflete mai aproape de răsplătirea sa veșnică; comoara sa este adunată în ceruri, și este în veac și în veci de veci.

Cred că dintre toate bucuriile pe cari le vom avea, în afară de aceea de a fi noi mântuiți, va fi bucuria de a întâlni pe aceia pentru cari ne-am străduit să-i aducem la Hristos. Spune cineva că prea mult se accentuează asupra răsplății câștigătorului de suflete? Pavel nu gândia astfel. El știa ce trebuia să urmărească prin lucrarea sa — sufletele oamenilor, — și el știa că acestea erau *ale lui*. Pentru a câștiga suflete, Pavel, bărbatul cel liber și plin de mândrie, deveni un serv; față de Iudei el se făcu Iudeu, pentru ca să poată câștiga Iudei; celor slabi el le aducea o solie plină de speranță pentru a le arăta că el înțelege slăbiciunea. „M'am făcut tuturor totul“, spune el, „ca, oricum, să mântuesc pe unii din ei. Fac totul pentru Evanghelie“. Pentru a ne da seama cum privia Pavel sufletele pe cari le câștiga la Hristos, nu avem decât să cetim solia pe care el o adresă Bisericii din Tesalonie: „Căci cine

este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? *Da, voi sunteți slava și bucuria noastră*“.

Din scrierile sorei White, cetim: „Această comoară, pe care Hristos o prețuește mai mult decât orice, este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți“. Și apoi încă: „Nouă ne este îngăduit să luăm parte cu El la marea lucrare de mântuire, și să fim părtași cu El în marile bogății pe cari le-a câștigat prin moartea și suferințele Sale“. „Cel care dă bani și timp pentru răspândirea Evangheliei își depune interesele și rugăciunile pentru lucrare, și pentru ca ea să ajungă la multe suflete; dorințele lui de bine se îndreaptă către alții, și el se simte îndemnat la o mai mare devoțiune față de Dumnezeu, pentru ca astfel să fie în stare a le face cel mai mare bine posibil“. „*Cugetări depe Muntele Fericirilor*“, pp. 134. 135.

SE VA INTOARCE CU BUCURIE.

Prin Psalmist, Domnul a dat o asigurare încurajatoare câștigătorului de suflete: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii“. Câștigătorul de suflete nu va merge la lucrul său în mod ușuratic și frivol. Lucrarea pentru suflete adeseori trebuie făcută cu lacrimi de acei cari poartă în inimile lor o dorință arzătoare de a câștiga pe oameni pentru Împărăția cerească. Semănarea seminții trebuie făcută cu rugăciune; nimeni nu poate ajunge un mare câștigător de suflete dacă nu stă, asemenea Domnului și Invățătorului său, lângă tronul harului; căci câștigarea de suflete este o lucrare sfântă, o lucrare delicată, cea mai de seamă și cea mai prețioasă lucrare incredințată vreodată omului. Fericit acel lucrător pentru suflete, care se menține în strânsa comuniune cu Dumnezeu, și care pășeste spre îndeplinirea datoriei sale conștient de un nou botez al Spiritului Sfânt. Ingeri sfinți sunt în jurul lui; el respiră însăș aer ceresc. Pentru el, făgăduința: „Iată, eu sunt cu tine“, este o realitate.

Câteodată simțim că trebuie să spunem un cuvânt cuiva, sau să facem ceva pentru vreun prieten sau vecin; dar timiditatea sau teama ne ține pe loc, și atunci lășăm să ne scape ocazia, fără să ne gândim că acel îndemn fusese trimes din ceruri. Câteodată inimile noastre sunt cuprinse de un sentiment al neputinței și slăbiciunii noastre tocmai atunci când Domnul vrea să ne folosească spre a câștiga un suflet pentru El. Pământul întelenit al inimii cuiva fusese lucrat și pregătit de Spiritul Sfânt. Dumnezeu ne chemă să vorbim un cuvânt

pentru El; însă noi nu am fost gata să rostim acel cuvânt, sau nu am îndrăznit; ocazia trece — și un suflet poate să se piardă pentru vecie ca urmare a tăcerii noastre. Cât de deosebită este însă experiența acelor cari folosesc orice ocazie pentru a semăna sămânța Evangheliei, și astfel să poată primi răsplată amintită de Isaia: „Ferice de voi, cari semănați *pretutindeni* dealungul apelor“.

În adevăr, este de plâns pierderea pe care o suferim când scăpăm ocazia de a lăsa pe Dumnezeu să ne folosească în câștigarea vreunui suflet pierdut care deabia așteaptă un ajutor! Păcatul a tocit simțurile noastre; neglijanța viețuirii în sfințenie și neglijența în ceea ce privește rugăciunea au adus îndepărtarea noastră de Dumnezeu; certurile și neînțelegerile din căminul nostru poate ne-au învățat în așa măsură inimile încât am ajuns indiferenți în experiența noastră de creștini, și ne simțim aproape fără nici o speranță. Păcatul poate a ros toate legăturile credinței și nădejții până ce am ajuns fără de Dumnezeu, și suntem surzi față de cele mai înduioșătoare îndemnuri ale Lui. Numai atunci când sufletul arde de iubire pentru Dumnezeu și pentru aproape, suntem în stare să vorbim cuvântul la timp potrivit. Numai atunci este bucurie în lucru. În jurul nostru se găsesc o multime de ocazii de a împrăști sămânța adevărului, dar noi trebuie să ajungem a fi în stare să observăm ocaziile dacă urmărim să atingem țința lui Dumnezeu. „Dimineăta, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune“.

Un tânăr se împotrivișe tuturor eforturilor făcute de tatăl și mama lui de a-l aduce la Hristos. Predicatorul încercase în zadar să-l câștige. În una din școlile noastre, la care urmă, el ascultă în totul de reguli, dar sub nici

un motiv nu voia să devină creștin. Zilnic părinții lui se rugau pentru el, dar totul părea fără nici o speranță. El părăsi casa părintească și se duse în lume. Într-o iarnă friguroasă, pe când mergea singur pe stradă, auzi dintr-o mică sală de adunare, imnul „Așa cum sunt“. De nenumărate ori cântase el acest imn în școală, în Comunitate, și la diferitele adunări. Merse înăuntru și cântă și el. Tânărul acesta avea o frumoasă voce de tenor, și de îndată ce începu să cânte ochii multora se îndreptară spre el spre a vedea cine eră acela care cântă așa de frumos. Credincioșii chemau pe păcătoși să vină la Hristos. Un bătrân creștin se apropie de acest tânăr, și stătu lângă el. Și când se opriră pentru câteva clipe la sfârșitul cuvintelor —

„Așa cum sunt, plin de păcate
Mă 'ncred în sângele vărsat.
Să mă albească știu că poate,
Să fiu un om nou, nepătat“,

bătrânul se întoarse către tânăr, și cu lacrimi curgându-i pe obraji, zise cu o voce iubitoare: „Nu vrei să-ți predai inima lui Dumnezeu în această seară“? Tânărul răspunse: „Vreau“, și apoi el merse în față și acolo mărturisî în fața tuturor pe Hristos.

Dumnezeu poate folosi pe oricare dintre noi în via Sa, dacă noi ne lăsăm să fim folosiți. Câmpul este alb pentru secere. El are nevoie de secerători, și către noi El adresează chemarea: „Privește câmpul; căci el este copt, gata pentru seceriș“. Niciodată nu a fost vreun timp ca cel de astăzi când oamenii să fie atât de dispuși să primească Evanghelia. Aproape întreg pământul și-a deschis ușile pentru misionari, îngăduind predicarea adevărului în acest timp. „Treci și ajută-ne“, este rugăciunea multora. Este nevoie de secerători cari să strângă snopiii. Vrei și tu să fii unul dintre aceștia?

I. H. Evans.

Fericita nădejde.

De citit Sâmbătă 5 Decembrie 1931, după amiază.

„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentrucă izbăvirea voastră se apropie“. Luca 21, 28.

Aceste cuvinte ale binecuvântatului nostru Domn au fost spuse în profeția revenirii Sale ca „Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor“. Ucenicii Săi Il întrebaseră: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului

acestuia?“ În răspunsul Său El le prezise evenimente grozave, „de războaie și vești de războaie“. Căci El zise: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ“. Este înspăimântător tabloul pe care l-a prezentat Hristos despre grozăviile și turburările cari aveau să preceadă venirea Să. Ceartă și vărsare de sânge, nesinceritate,

necredințioșia și nelegiuirea aveau să fie foarte abundente în inimile oamenilor. Păcatul avea să se înrăutățească tot mai mult, umplând cu totul lumea de ură și lăcomie. Dar în mijlocul acestui tablou înspăimântător și întunecos, Isus puse minunata piatră prețioasă: „Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“. Aceste cuvinte sunt ca o stea strălucitoare ce-și trimete razele ei scânteietoare într-o noapte întunecată! Acestea sunt în adevăr steaua nădejzii lumii! Ele luminează tot restul profeției Domnului. „Evanghelia aceasta“ — această frumoasă descriere a mântuirii și a păcii — trebuie dusă la orice limbă și popor din lume, și atunci va veni sfârșitul. O, ce fericită nădejde! Și ea este pentru fiecare.

CATRE CEI CARI O AȘTEAPTA.

Nici un alt subiect, în afară de acela al mântuirii oferită prin Hristos, nu este menționat de mai multe ori în Sfintele Scripturi decât este acela al revenirii Sale. Predicatorul Moody spune că se vorbește despre această temă de aproape două mii cinci sute de ori. Aproape fiecare din cei cari au scris Biblia au vorbit despre ea, unii, cum a fost Daniel și Ioan Descoperitorul, într-o măsură mai mare. Și acum, mulțumim lui Dumnezeu, dreptatea este aproape să se întroneze. Domnia cea crudă al lui Satana este aproape de sfârșit. Boala, durerea, și moartea, împreună cu tristețile și amărăciunile ei sunt aproape să înceteze.

Oamenii din toate veacurile au privit spre aceste zile în cari trăim noi; cei buni cu nădejde, cei răi, cu teamă. Noi suntem absolut siguri că acelaș Isus care a umblat odată printre oameni, în curând Se va întoarce personal pe pământ. Hristos dorește ca cei ai Lui să-L aștepte cu inimile pline de dor după El. Zilnic trebuie să cercetăm Cuvântul Său pentru a dobândi o înțelegere nouă și mereu crescândă cu privire la profețiile cari țintesc spre venirea Lui. Trebuie să vedem și să ne bucurăm de împlinirea lor. Trebuie să umblăm și să vorbim cu Mântuitorul nostru, să ajungem atât de intimi cu El încât să fim cuprinși cu totul de dorința de a vede-l în persoană, cu ochii noștri, pe Acela pe care acum îl vedem și-L cunoaștem doar cu ochii credinței. „Se va arăta a doua oară, fără păcat, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“. Prin zilnică studiere, meditare, și cercetare cu rugăciune a Scripturii, ajungem să-L așteptăm. Trebuie să învățăm „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre“. Nu trebuie uitat că numai acelora „ce-L așteaptă“ „Se va arăta

a doua oară, fără păcat, ca să aducă mântuirea“. Pentru cei cari privesc numai la lucrurile pământești, concentrându-și tot interesul în acestea, pentru unii ca aceștia El nu va apare spre bucurie.

CHIAR LA UȘI.

Isus a arătat în mod precis timpul când El va reveni și când, după cum știm, se va sfârși lumea. El nu a arătat numai durerile, neînțelegerile, și dezastrele depe pământ ca semne, ci și semne pe cer. El spuse că atunci când soarele și luna se va întuneca și stelele vor cădea din cer, să știm cu siguranță că venirea Sa este „la ușă“. Aceste mari evenimente au avut loc cu multe zeci de ani mai înainte.

Pe lângă aceasta, înainte de venirea celei dintâi a Sa, și apoi și după aceea, Hristos a inspirat pe bărbați sfinți să profetizeze despre a doua Sa venire. Dintre multele profeții cu privire la această venire poate fi menționată aceea a celor două mii trei sute zile (ani), dată de Daniel. Această profeție arată în mod precis judecata finală a lui Dumnezeu și, asemenea multor altor profeții, ea este întemeiată pe date cu totul sigure. Această mare profeție, începând cu decretul împăratului Persiei, Artaxerxe, în anul 457 în. Hr. „pentru rezidirea din nou a Ierusalimului“, ne duce până la începutul judecății de cercetare, începând în anul 1844. Și această „judecată stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu“. De optzecișisapte de ani tot se continuă această solemnă lucrare de cercetare a însemnărilor cu privire la viața tuturor acelor cari își zic copii ai lui Dumnezeu — atât morți cât și vii. Ea încă nu s'a terminat. În curând fiecăruia dintre noi îi va fi dată sentința. Ea va fi de o mare bucurie pentru acela primit de Dumnezeu; sau va fi de o negrăită durere pentru cel lepădat de Dumnezeu. Zilnic noi ne alegem viitorul. Fie ca alegerea noastră să fie ca a lui Iosua: „Cât despre mine și casa mea, noi vom servi Domnului“. Atunci vom auzi din partea Mântuitorului cuvintele plăcute: „Bine ai făcut“.

IUBITORI DE PLACERI.

Dar dovezile că venirea lui Hristos „este la ușă“ nu sunt de găsit numai în semnele cauzate pe pământ sau cer, nici numai în tumultul și neînțelegerea neamurilor. Ea este mărturisită de schimbările repezi ce au loc în mințile și inimile tuturor oamenilor. Lumea este împărțită în două clase cu totul diferite. O clasă crede într'un Dumnezeu drept și iubitor, care a făcut și susține toate lucrurile. Ei cred că El a iubit atât de mult această lume, pierdută în păcat, încât a dat pe Fiul Său pen-

tru ca prin El să mântuească pe oricine vine la El. Această clasă de oameni este mică la număr, dacă e comparată cu cealaltă. Cea de a doua, crescând repede, este compusă din aceia cari sunt foarte indiferenți față de Dumnezeu și religie. Ei sunt iubitori de plăceri. Ei nu numai că nici nu vor să se gândească la Dumnezeu, dar Li tăgăduesc și existența. După ei, Isus Hristos nu este altceva decât un om bun, nu un Mântuitor ce poate ierta păcatele. În chipul cel mai real se împlinește profeția următoare:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, neîmbлъnziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia“. 2 Tim. 3, 1—5.

Aceasta este descrierea clasei celei mari — majoritatea omenirii. Această clasă a fost totdeauna în lume, dar în timpul ultimilor ani ea a crescut enorm. Cât de mult a scăzut nivelul moral, cât de mult a crescut dorința după plăceri, și cât de mulți au numai forma evlaviei religioase!?

Un predicator baptist din New-York a arătat de curând că într'un district central din acel oraș, se găsesc nouăsprezece biserici în comparație cu patruzecișicinci de teatre. El spune că într'o Duminecă seară au luat parte la serviciul religios din acele biserici numai 1.817 persoane, în timp ce în aceeași seară, în același district au fost la teatre și cinematografe peste 75.000 de persoane. Această goană după plăceri ce se vede în lume nu este altceva decât semnul clar al apropierii venirii lui Hristos. Cu cât zel ar trebui ca Biserica, în acest timp, să caute să predice Evanghelia în curățenia ei.

ACEASTA EVANGHELIE VA FI PREDICATA.

Dintre toate profețiile cu privire la apropiata revenire a lui Hristos, nici una nu este mai precisă decât predicarea Evangheliei. Nu numai că acest semn este definit, dar el este și îmbucurător. Evanghelia lui Hristos aduce nădejde celor descurajați, liniște celor abătuți, mângâiere celor cari plâng, și bucurie celor întristați. Ea este pentru cel sărman; ea este să vindece inima sdrobită, să aducă liberare celor prinși, orbilor vedere, și libertate celor încătușați. O, ce binecuvântată lucrare face

această minunată descriere a planului mântuirii asupra întregului acest pământ învechit, și plin de păcate! Ce contrast este între acest semn și multele altele date în Cuvântul lui Dumnezeu!

În împlinirea acestui semn, trebuie observat că prin descoperirea Americii a început o ără nouă de exploatare care a făcut cunoscută lumea întreagă. Și cu inventarea tiparului, aproape cam în același timp cu descoperirea Americii, s'au ivit o mulțime de mijloace pentru răspândirea cunoștinței Evangheliei. Odată cu ivirea vapoarelor și trenurilor s'a făcut posibil trimeterea lucrătorilor Evangheliei și a literaturii în toate colțurile pământului. Daniel, profetul, a spus că în timpul sfârșitului, „mulți vor alergă încoace și încolo, căci cunoștința se va îmulți“. El nu se referă numai la îmulțirea cunoștinței Evangheliei, ci mai mult la îmulțirea cunoștinței Cuvântului lui Dumnezeu. Cât de izbitor s'au împlinit cuvintele Sale!

Biblia, în totul sau în parte este publicată acuma în peste opt sute de limbi. Este socotit că nouăzecișicinci la sută din toți locuitorii de azi ai pământului au Cuvântul lui Dumnezeu, care le vorbește. Este mult dela presa de tipar a lui Gutemberg pe care s'a tipărit prima Biblie, — numai câte o pagină odată, în anul 1450—1455 — și până la presa modernă, care mergând cu o iuțea de 350 km pe oră, tipărește optsprezece tone de hârtie prin zațul ei, dând 300.000 de ziare de câte opt pagini. Deasemenea este mult și din timpul primelor vapoare și trenuri cari se mișcau agale, și până la avioanele cari pot duce tipăriturile, cu o iuțea de peste 3 km pe minut, la cetitori îndepărtați. În adevăr, cunoștința s'a îmulțit, din moment ce un orator poate fi auzit de milioane de oameni prin ajutorul radio-ului. Solia întreită din Apocalips patrusprezece este simbolizată prin îngeri sburând cu mare iuțea și vestind-o „cu voce tare“. Și Dumnezeu S'a îngrijit de mijloacele prin care să fie dusă. În adevăr, Dumnezeu lucrează într'un chip tainic la împlinirea minunilor Sale. Semnele cele precise, multe la număr și exacte în împlinirea lor, sunt atât de sigure și clare încât nimeni nu poate să se înșele câtuș de puțin în ce privește timpul celei de a doua veniri a lui Hristos. De sigur că noi știm cum că „Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui“. Rom. 9, 28.

„Prin Cuvântul lui Dumnezeu ni se spune că acesta este timpul, mai mult decât oricare altul, când să privim după lumina din cer. Acuma este timpul când să așteptăm o înviare dela fața Domnului. Noi trebuie să ve-

ghem asupra purtării providenței lui Dumnezeu așa cum oștirea lui Izrail avea să fi atentă la acel „uet de pași în vârful duzilor” — semnul deosebit că Cerul avea să intervină pentru ei”. „Mărturie”, Vol. V. p. 728.

DUMNEZEU LUCREAZA.

Dumnezeu ne pune această întrebare: „N'am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celor trimiși la tine?”

Obsearvă că aceste „sfaturi și cugetări” ne-au fost date ca să putem „răspunde cu vorbe adevărate celor trimiși la noi”. Dumnezeu ne dă adevărul pentru ca noi să-l putem da altora.

Porunca lui Hristos „Mergeți în toată lumea”, se potrivește pentru fiecare credincios. El nu îndepărtează pe nimeni. Unul dintre iubiiții noștri credincioși din Coreea, un fermier, își puse această poruncă în inimă. El începu să cerceteze Biblia, să spună vecinilor lui despre Hristos și să lucreze pentru mântuirea lor. Intr'un an ceti Biblia de patru ori dela un capăt la celalt, și aduse patru dintre vecinii săi la credință în Mântuitorul ce va veni curând.

Un fermier din Filipine venind în oraș, din satul lui de munte, auzi pe misionarul nostru de acolo vorbind despre apropiata venire a lui Hristos. El deveni interesat de aceasta și luă cu sine acasă literatură. După scurt timp el se întoarse cu soția sa. Ei cercetaseră atât de credincioși adevărul și îl cunoșteau atât de bine, încât au fost imediat buni pentru botez. Nu după multă vreme el se întoarse cu un vecin pe care-l învățase adevărul, apoi cu un altul și încă cu altul, până ce s'a ajuns până la treisprezece membri, în stare să formeze o Comunitate.

O mică fetiță din Filipine hotărî pe mai multe tovarășe de ale sale mici de joacă, să vină cu ea la Școala de Sabat. Aceste fetițe aduseră și pe mamele lor, și trei membri au fost adăugați la acea Comunitate ca rezultat al lucrării acelei mici fetițe.

Gândiți-vă, cât de repede ar veni Hristos dacă fiecare dintre cei 300.000 de credincioși câți suntem ar urmă aceste exemple și ar câștiga cel puțin un suflet la adevăr în timp de un an. Atunci în anul viitor ar fi 600.000 de credincioși, fiecare dintre ei putând să facă aceeaș lucrare personală pentru Hristos. S'a spus că păcatul este ce ține pe om departe de Dumnezeu și de altă persoană. Lucrul de trebuință este iubirea constrângătoare a lui Hristos, care îndeamnă tot mereu pe bărbați și femei să câștige suflete pentru El.

RASPLATA SACRIFICIULUI.

Această solie despre Mântuitorul ce stă să vină trebuie să meargă la toți locuitorii pământului. Dar sunt încă întinse ținuturi din lume cari încă nu au fost atinse. Sunt multe limbi cari nu vorbesc despre ea. Nu este numai datoră, dar este chiar un adevărat privilegiu pentru fiecare membru al Bisericii ca să ia parte în răspândirea Evangheliei până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Majoritatea membrilor Bisericii noastre nu sunt în stare să meargă ei înșiși în acele ținuturi în cari Hristos nu este încă cunoscut, dar ei pot ajuta ca să fie trimiși acei cari pot să se ducă. Aceasta a fost totdeauna calea prin care a înaintat Evanghelia. Biserica Apostolică a ales bărbați și femei credincioși și i-a trimis în depărtări pentru ca să vestească mântuirea prin Hristos. În inima Chinei am văzut vechi inscripții puse în comemorarea lucrării Apostolului Toma, care se zice că ar fi lucrat în acele părți atât de îndepărtate ale lumii. Sacrificiul făcut de cineva pentru a trimete pe un altul, poate fi tot atât de mare ca și acela al celui care este trimis. Și lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie dusă înainte prin sacrificiu.

„Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”: Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Ps. 50, 3—5.

Judecata lui Dumnezeu făcută față de oameni este arătată aci a fi măsurată după spiritul lor de sacrificiu. Dar ce poate fi sacrificiu pentru cineva, pentru un altul se poate că nu este sacrificiu. Se poate ca pentru cineva să nu fie un adevărat sacrificiu să dea o parte din banii săi pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar ar fi un mare sacrificiu pentru el să meargă la vecinul său și să-i vorbească lucruri cari privesc sufletul aceluia; sau, dimpotrivă, cineva poate să vorbească ușor despre fericita lui speranță vecinului său, totuș să nu fie dispus să dea vreun ajutor bănesc pentru înaintarea lucrării adevăratei lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi suntem chemați să facem un legământ cu Hristos prin jertfă, dându-ne inimile, vieța, și de bună voie și cu bucurie tot ce avem, !pentru ca să poată fi salvați cât mai mulți oameni.

Mișcarea cea mare a celei de a doua veniri va triumfa în curând în chip glorios. Despre nimic nu putem fi atât de sigur ca de aceasta. Dar încă, este pusă înainte și o răsplată strălucită pentru acei cari așteaptă și privesc cu

atenție după bucuria fericitei nădejdi advente, căci Dumnezeu spune:

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiicăruia după fapta lui...

Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu ca să adeverească aceste lucruri pentru Biserici... Da, Eu vin curând! Amin“. Și noi să spunem: „Vino, Doamne Isus!“ *F. Griggs.*

Inaintare sub greutateți.

De cetit Duminecă 6 Decembrie 1931, seara.

Din primele începuturi ale existenței ei, Biserica creștină a fost sortită să-și împlinească lucrarea sub încercări și greutateți de tot felul. În cursul veacurilor diavolul a căutat în mii de feluri să împiedice și să nimicească lucrarea lui Dumnezeu. Câteodată viitorul părea întunecat. Se părea așa cum că Biserica nu ar mai putea face nici un pas mai înainte. Dar Dumnezeu nu a uitat niciodată pe poporul Său. Atâta timp cât ei și-au pus încrederea în El, și au înaintat numai după porunca Sa, calea a fost totdeauna deschisă și au fost repurtate mari biruințe.

Când Hristos se găsea mort în mormântul cel nou al lui Iosef, iar ucenicii Lui se ascuseseră de teama vrăjmașilor lor, lucrarea lui Hristos părea nimicită pentru totdeauna. Satana și toți îngerii Săi cei răi se bucurau de aparenta lor biruință. Dar cât de scurtă a fost bucuria lor! Cât de fugar triumful lor! Un înger se coborî din cer; sigiliul cel mare roman a fost rupt; piatra cea grea a fost rostogolită dela ușa mormântului, și chemat de Tatăl Său, Isus pași afară ca un puternic Cuceritor. Apoi după câteva zile, tot Ierusalimul eră pus în mișcare de predicile umililor dar curajioșilor Săi ucenici, și mii de noi convertiți au fost adăugați Bisericii. Mai târziu, când cruda persecuție alungă pe acești noi credincioși din Ierusalim, ei merseră pretutindeni, predicând Cuvântul. Astfel Evanghelia a fost făcută cunoscută în toate părțile cunoscute atunci, iar numărul credincioșilor s'a înmulțit. În ciuda tuturor greutateților cari se iviau, lumina Evangheliei nu putea să fie stinsă. Biserica lui Dumnezeu nu putea fi oprită. Într'o țară după alta învățăturile adevărului erau sădite, în timp ce Biserica înaintă cu putere mare.

După noaptea cea grozavă a Secolului Intunecat, care a ținut pentru Biserică mai mult decât un mileniu, în care timp milioane de creștini și-au dat viața ca martiri, se părea aproape că Biserica ar fi ajuns cu totul fără nici o putere iar lucrarea ei cu totul nimicită. Dar nu a fost așa. În loc de înfrângere a venit o minunată biruință. Lumina de aur a Reformației a risipit întunerecul, și Biserica a pășit într'o eră cu mult mai glorioasă în istoria ei.

IMPOTRIVIRE CRUNTA.

Intocmai după cum Biserica din primele secole a avut să-și facă lucrarea sub încercări și greutateți, tot astfel rămășița Bisericii, adică Biserica din timpul sfârșitului, trebuie să se aștepte și ea la o nemiloasă împotrivire din partea dușmanului. În aceste zile din urmă Satana nu a devenit mai puțin agresiv în asalturile sale împotriva copiilor lui Dumnezeu, ci din contră el vine cu o și mai mare furie decât înainte. El este hotărît să împiedice Biserica în orice străduință a ei de a face să înainteze lucrarea lui Dumnezeu. Profetul spune: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămășița seminției ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17.

Dela început, credincioșii acestei mișcări advente au fost urâți și disprețuiți. Lucrarea lor a fost rău prezentată și a avut de întâmpinat opuneri. Piedici de tot felul au fost puse în calea lor. În multe țări partea lor a fost prigoana cea mai aprigă. Misionarii au fost izgojniți sau închiși; colportorii au fost băgați în închisoare iar cărțile lor arse; casele de editură și sălile de adunare au fost închise, iar pe uși autoritățile au pus sigiliul statului.

În timp ce scriu aceste rânduri, înaintea mea stau fotografiile a nenumărați Adventiști de Ziua Șaptea din diferite părți ale Diviziunii noastre, cari au suferit mult pentru credința lor. Aci este o revistă, apărută de câteva zile, și în care se află fotografia unuia dintre tinerii noștri care acum se află într'o închisoare din Apusul Europei, din pricină că a refuzat să calce poruncile lui Dumnezeu. Am aci fotografii de ale unor președinți de Conferință cari acum sunt legați; apoi fotografii de ale predicatorilor și lucrătorilor biblici cari au avut de suferit în închisori murdare; de ale colportorilor cari au fost crunt bătuți și chinuți. Am aci fotografii de săli de adunare cari au fost devastate iar mobilierul stricat. Una din acestea mi-a sosit într'o scrisoare în această săptămână. Ea reprezintă scaune rupte într'o mică sală de adunare a noastră, și pline cu sângele iubiților noștri membri.

În scrisoarea ce a însoțit această fotografie amintită în urmă, președintele Uniunii scrie:

„Vineri seara, 29 Mai, Comunitatea noastră a fost deodată atacată în timpul serviciului divin de către o mulțime de oameni înarmați cu ciomege și cărămizi, și cari căutau cu tot dinadinsul să intre în sala de adunare. Acolo, frații și surorile noastre împreună cu copiii lor, se adunase pentru ținerea serviciului divin. Frații s'au strâns toți la un loc și au format din corpurile lor un zid între femei și copii de o parte, și între mulțimea înfuriată care lovia sălbatec cu ciomegile, de altă parte. Aceasta dădu ocazie surorilor și copiilor noștri să fugă prin ferestre.

„În furia lor neînfrănată, cei din gloata aceea au sfărâmat lampa ce atârna în tavan. Acum, din pricină că nu mai puteau să distingă pe membrii noștri, frații noștri fiind ocrotiți de întunec, au putut scăpa. Dar în timp de câteva minute acești oameni furioși au făcut stricăciuni foarte mari. Mulți din frații noștri au fost bătuiți și loviți atât de grozav încât sângele a curs în abundență din rănilor lor.

„După ce au scăpat din mâinile lor, membrii noștri au căutat refugiu în casele vecinilor în jurul sălii de adunare. Ei nu puteau fugi departe din pricină că locul este acolo înconjurat aproape de toate părțile cu apă, și nu este ieșire decât printr'un loc îngust dar care eră păzit de o altă grupă de oameni cari nu ar fi lăsat pe frații noștri să fugă. Câțiva vecini dădură membrilor noștri un loc de ascuns în pivnițele lor. Mulțimea înfuriată se uită îndeosebi după preșbiterul Comunității, pe care ei plănuiseră să-l omoare. Neputând să-și împlinească planul lor răutăcios, ei își întoarseră mânia contra localului de adunare. Sfărâmară scaunele în bucăți, stricară ușile și ferestrele, aruncară amvonul, asvârliră și rupseră cărțile, tractatele, revistele, și Bibliile cari erau pe masa cercului misionar. Apoi au încercat să dea foc clădirii. Un vecin însă, nu un Adventist, s'a grăbit de s'a dus acolo și a izbutit să stingă focul, astfel că toată clădirea a fost salvată“.

În Uniunea unde s'au întâmplat acestea, rareori trece o zi fără ca membrii noștri din vreun loc sau altul să nu fie atacați de dușman. Colportorii suferă mult. În fața mea sunt rapoartele unei perioade de doi ani a jumătate din numărul Conferințelor acelei Uniuni, și ele arată 365 cazuri de închisoare, 862 zile șezute în închisoare, literatură confiscată în 124 locuri, și colportori bătuiți de 118 ori.

Spre lauda și mărirea lui Dumnezeu noi suntem fericiți putând spune că chiar în fața unor asemenea persecuții și al tuturor influen-

țelor și greutăților ce au căutat să se pună piedică, lucrarea înaintează cu putere. Mișcarea adventă nu poate fi înfrântă. Ea va merge înainte din biruință la biruință până ce lucrarea se va încheia. Noi am putut constata că acolo unde prigoana este mai mare, acolo și progresul este mai mare.

BISERICA DE STAT REFUZA PLECAREA MEMBRILOR EI.

În acest câmp despre care am vorbit mai sus, de exemplu, numărul membrilor a crescut în câțiva ani dela o mică grupă la 12.000. Acum vreo trei ani lucrătorii noștri ajunseră într'o foarte mare încurcătură din pricina unui decret al guvernului prin care interzicea ca cineva să fie botezat și să treacă la altă confesiune, până ce mai întâiu nu ieșise din Biserica de stat. Dar când frații noștri s'au noii convertiți au cerut pe calea amintită de lege adevărul de ieșirea din Biserică, în cele mai multe cazuri li s'a refuzat, autoritatea înaintea căreia trebuind să vină să ceară această adevărul fiind de cele mai multe ori un preot. A boteza fără amintita adevărul însemnă închisoare atât pentru candidat cât și pentru predicator.

Nu vom uita niciodată o adunare a membrilor comitetului acelei Uniuni împreună cu alți frați conducători, și în care adunare a fost luată în discuție situația creată prin acel decret. Toți își dădeau seama că ne găsim într'o adevărată criză. Marea întrebare eră: Ce vom face? Oare să predicăm doar Evanghelia și să lășăm pe noii convertiți nebotezați până când se va schimbă decretul? Ori la fel cum predicăm să și botezăm, chiar dacă aceasta ar însemnă ca predicatorii și sute din membrii noștri să intre în închisoare, capelele noastre să fie închise, și lucrarea oprită? Erau chestiuni foarte serioase. Eră un moment solemn. Oamenii aceia suferiseră mult, și ei erau dispuși să mai suferă încă, dar ei nu voiau să aducă suferință și întristare asupra iubiților noștri credincioși, și să facă un nume rău lucrării lui Dumnezeu printr'un procedeu greșit urmat.

Rareori am putut să aud asemenea rugăciuni fierbinți ca acelea înălțate din mijlocul acelu comitet la tronul lui Dumnezeu, cerându-se înțelepciune și călăuzire. Pe când ne rugam și ne consfătuim, binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra noastră. Marea însărcinare a Domnului și Învățătorului nostru ne-a arătat clar datoria pe care o avem. Toți au fost de părere să boteze pe orice suflet sincer și bine instruit în cele ale credinței, și care voia el singur să fie botezat, căutând însă a se conforma și cerințelor legii.

Lucrul acesta a fost în Decembrie 1928. În cursul celor doi ani următori, aproape 4.000 de suflete prețioase au fost botezate și adăugate Comunităților noastre în acel câmp, și lucrarea merge înainte cu un succes mereu crescând. Persecuție și turburări au fost și sunt mereu, dar solia se vestește, suflete se câștigă, și lucrarea Domnului înaintază. Domnului să fie toată gloria și lauda! El a făcut ca prin ura oamenilor El să fie mărit.

PRIN VREMURI GRELE.

Cu cât ne apropiem de sfârșit cu atâta trebuie să ne așteptăm mai mult ca încercările și greutățile să se îmulțescă în jurul nostru. Stările de lucruri din lume vor deveni din ce în ce mai turburi și mai îngrijorătoare. Puteri supra omenești au început să-și facă lucrarea. Ne putem aștepta la mari războaie sociale. După cum s'a prezis prin profeții din vechime, vor fi războaie, războaie, și vărsări de sânge. Va fi sărăcie, foamete și boli molipsitoare. „Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ“.

În aceste situații Biserica lui Dumnezeu va trebui să-și încheie lucrarea. Sarcina nu va fi ușoară, dar cu ajutorul Domnului ea va fi împlinită. Pas cu pas Biserica va înainta până ce se va atinge ținta. Nu ar trebui să pierdem nici un moment nădejdea și curajul. Hristos, Conducătorul nostru, ne va conduce cu bine prin furtună. „În lume“, zice El, „veți avea necazuri; dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea“. Și încă: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Cu El lângă noi, biruința va fi sigură.

Dumnezeu ne-a dat în timpurile din urmă o mulțime de dovezi că El este în stare să Se îngrijească de lucrarea Sa chiar în timpuri grele. Iată China, de exemplu, unde ani îndelungați țara a fost cutreerată în lung și în lat de ostiri ce se luptau între ele cum și de mari bande de tâlhari puși pe jaf și nimicire, și totuși lucrarea lui Dumnezeu a făcut progrese uimitoare. Apoi în Europa, clătinată și sfâșiată de cel mai mare războiu cunoscut pe lume până acuma, și care a durat cinci ani, mulți se temeau că lucrarea noastră va fi cu totul spulberată. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, ea nu a fost spulberată. Ea nu a fost distrusă. Când fumul războiului s'a risipit, noi am găsit lucrarea intactă iar numărul membrilor aproape dublu decât fusese când el a izbucnit.

Apoi, în acești ani de încordare nervoasă cari au urmat după războiu, când structura economică a Europei s'a prăbușit, și neamuri, ca și persoane în parte, au ajuns aproape la

faliment; când banii își pierd valoarea și milionarii ajung săraci peste noapte; când zecimile și darurile trimise își pierd pe drum o mare parte din valoarea lor; de multe ori s'a părut că multe conferințe și instituții vor trebui să-și concedieze slujbașii și să înceteze orice activitate. Acelea au fost zile de neliniște și încercare, de greutate și suferință. Dar ele au fost și zile de rugăciune, de căutare zeloasă după Dumnezeu. Au fost zile de sacrificiu și slujire. Au fost zile de biruință, de minunat progres. Rapoartele statistice arată că chiar acel timp a fost cel mai bun și mai roditor din istoria lucrării în Europa.

CREDINȚA ȘI CURAJ.

Astăzi lumea trece prin una din cele mai grele depresiuni financiare. Instituții au dat înapoi, milioane de oameni sunt fără lucru, milioane suferă de lipsă și sărăcie. Multe câmpuri se găsesc în grele situații. Sub aceste stări de lucruri noi suntem ispitiți să ne descurajăm și să gândim că lucrarea nu va mai putea înainta. Dar acesta nu este timp de descurajare, înfrângere, sau dare îndărăt. Acesta este un timp pentru rugăciune fierbinte, credință tare, pentru aducerea de sacrificii, și pentru fapte pline de curaj. Solia Domnului către noi este:

„Fraților, nu este de ce să vă descurajați. Sămânța cea bună a fost semănată. Dumnezeu va veghea asupra ei, făcând-o să răsară și să aducă un rod bogat... Mergeți înainte plini de curaj, având siguranța că Domnul va fi cu acei cari Il iubesc și-I servesc. El va ajuta pe ai Săi cari păzesc legământul. El nu va îngădui ca ei să ajungă de rușine... Nimic în lume nu este mai scump pentru Dumnezeu decât Biserica Sa.

„Lucrați în credință, și lăsați rezultatul pe seama lui Dumnezeu. Rugați-vă în credință, și taina providenței Lui va aduce răspunsul. Câteodată poate vi se pare că nu puteți avea succes. Dar lucrați și credeți, punând în sforțările voastre credință, nădejde, și curaj. După ce ați făcut tot ce ați putut, așteptați dela Domnul, mărturisind credințioșia Lui, și El va împlini Cuvântul Său. Așteptați, nu cu un spirit neliniștit, ci cu o încredere neîndoelnică și cu o credință neclintită“. „Mărturie“, Vol. VII, pp. 242, 245.

Dacă poporul lui Dumnezeu din toată lumea ar căuta acuma pe El cu toată inima, El va fi găsit de ei, și vom vedea că El va schimba experiența prin care trecem acuma într-o biruință măreață pentru Biserica Sa. Cu ajutorul lui Dumnezeu acest timp poate fi făcut o perioadă de real progres atât în experiența de creștin cât și în câștigarea de suflete.

Chiar înainte ca Moise să fi fost luat din mijlocul copiilor lui Izrail, pe când ei stăteau la hotarele țării făgăduite, el le zise: „Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumvă să uiți lucrurile pe cari ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi“. În timp ce se loviau de greutățile dinaintea lor, Dumnezeu voiă ca ei să-și amintească de felul cum i-a condus El. Tot astfel și acum, Dumnezeu dorește ca noi să ne aducem aminte de felul cum ne-a condus El până acuma. Prin serva Sa, El ne-a spus că „noi nu avem nimic de care să ne temem pentru viitor, afară numai dacă nu vom uita felul cum ne-a condus El“. „Mărturii pentru predicatori“, p. 31.

Privind înapoi putem vedea cât de minu-

nat ne-a condus Dumnezeu pe toată calea până aici. El ne-a trecut cu bine prin toate furtunile. Făgăduința Lui este: „Nicidecum n'am să te las, cu nici un chip nu te voiu părăsi“. Viitorul poate să pară întunecat și nepromițător, dar nu trebuie să ne temem. Cel care a condus pe poporul Său din vechime prin Marea Roșie și făcut loc uscat prin mijlocul Iordanului în țara făgăduită, poate și va conduce Biserica Sa din timpul sfârșitului în Canaanul ceresc.

În curând lupta va fi trecută și toate încercările sfârșite. În curând, da, foarte curând, cei mântuiți ai Domnului, împreună cu cetele îngerești, cu cântece și strigăte de biruință, vor păși prin porțile de mărgăritar în cetatea lui Dumnezeu.

A. V. Olson.

Sacrificiu pentru o lume lipsită.

De cetit Miercuri 9 Decembrie 1931, seara.

O lume întreagă este pierdută și nu este un lucru ușor a o salvă. Lucrul acesta nu poate fi săvârșit decât prin sacrificiu. Intregul plan al mântuirii este clădit pe principiul darului din sacrificiu. „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu“, în efortul făcut pentru a salvă pe cei pierduți. Isus de bună voie și-a dat vieța pentru noi pentru ca să ne poată răscumpără pentru Dumnezeu. Astfel, nimic din ceace ar fi putut face acest Dumnezeu iubitor, El nu a lăsat nefăcut, mergând chiar până la cel mai mare sacrificiu, numai și numai să aducă mântuirea noastră. Nimic nu a fost socotit prea scump când marele Creator a privit chestiunea salvării omenirii pierdute.

Dar efortul plin de sacrificiu pentru răscumpărarea pământului nu a aveă să fie numai din partea lui Dumnezeu. El a stabilit ca cei mântuiți să ia parte în această măreață lucrare chiar până la punctul de a se asemăna suferințelor lui Hristos, altfel, nefiind demni a se numi ucenici ai Domnului. Din pricina aceasta Isus spune atât de lămurit: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăș vieța sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu“. „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapadă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“. Luca 14, 26. 27. 33.

În zilele apostolilor, când Biserica Evan-

ghelică eră tânără, găsim că imediat ce cineva eră convertit, eră învățat să sprijinească lucrarea lui Hristos prin daruri de sacrificiu făcute din bunurile sale pământești. „Mulțimea celor ce crezuseră, eră o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturisiau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har eră peste toți. Căci nu eră nici unul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărția fiecăruia după cum aveă nevoie“. Fapt. 4, 32—35.

SACRIFICIUL FACE PARTE DIN PLANUL MANTUIRII.

Acesta este planul lui Dumnezeu orânduit pentru vestirea Evangheliei. Dumnezeu ar fi putut să alegă și un altul. Ar fi putut ca întregul plan al mântuirii să fie împlinit prin îngerii Săi, deci, ca aceștia să aducă pământului pierdut harul Său care îi eră oferit. El ar fi putut să ne lase pe noi cu totul deoparte. Dar făcând astfel, El ar fi fost nevoit să ne lipsească de cea mai plăcută bucurie pe care o poate simți cineva în vieța aceasta, cum și de gloria vieții viitoare: aceea de a vedea ajunse suflete în Impărăția lui Dumnezeu prin sforțările noastre personale. Și dacă dorim să gustăm această bucurie, atunci trebuie să gustăm și suferințele Domnului. Numai prin greutățile muncii păcătoșii sunt aduși la nașterea din

nou, și numai aceia cari au plătit acest preț pot simți și intra vreodată în bucuria Domnului nostru, când El „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora“.

Dar un sacrificiu nu înseamnă a da din ce ai de prisos. Sacrificiu înseamnă ceva din însăși viața ta. Când Isus a stat cu ucenicii Săi „în fața vistieriei templului, și Se uită cum aruncă norodul banii în vistierie“, ni se spune că „mulți, cari erau bogați, aruncau mult“, și că „a venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți, cari fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie, căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămasese ca să trăească“. Marcu 12, 41—44.

Persoanele bogate despre cari se vorbește mai sus nu făceau un sacrificiu. Ei nu dădeau decât din bogăția lor, dar văduva a dat chiar din ceea ce avea pentru trai. Ea a dat din ceea ce avea spre strictă trebuință pentru nevoile ei. Ca urmare a darului ei, așa mic cum eră, ea totuși avea să simtă lipsă și suferință. Ea avea să fie lipsită nu numai de vreo plăcere în viață, dar chiar de necesități reale. Dar credințioșia ei către Dumnezeu și iubirea ei față de lucrarea Lui a făcut-o să meargă departe în eforturile ei pline de sacrificiu, și această purtare din partea ei a făcut pe Domnul să o socotească mai pe sus de toți acei cari își aduseseră darurile în ziua aceea la vistieria templului. Ea aflase secretul sacrificiului, și prin el ea primi aprobarea lui Dumnezeu. Cu ani înainte, sora White a spus: „Am văzut că un sacrificiu nu crește, ci el descrește și a fost mistuit“. „Experiențe și Viziuni“, p. 57.

Nu mărimea darului face ca el să fie primit de Dumnezeu, ci mai mult spiritul în care este dat și mărimea sacrificiului cuprinsă în el. „Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n'are“. 2 Cor. 8, 12. Nu cantitatea de bani pe care o dăm este spre care privește Domnul spre a hotărî valoarea darului nostru pentru lucrarea Sa, ci ceea ce rămâne în buzunarul nostru după ce am făcut darul. Ceea ce rămâne este ceea ce determină valoarea darului făcut. Dacă noi dăm din ceea ce avem pentru traiul, darul este socotit ca sacrificiu și dătătorul este recunoscut ca făcând prin aceasta un legământ cu Dumnezeul său, care nu S'a dat înapoi dela a da tot ce a avut. Referitor la această va spune Hristos la venirea Sa îngerilor Săi: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!“ Ps. 50, 5.

CHEMAREA MULTORA.

Nevoile unei lumi care piere ar trebui să miște adânc inima poporului credincios al lui Dumnezeu după cum ele fac față de Dumnezeu însuș. Noi ar trebui să avem aceeași simțire care a fost și în Isus Hristos. Aceasta L-a făcut pe El să lepede gloria Sa și să vină într'o lume de întunec și păcat spre a suferi și a muri pentru o omenire pierdută. El nu S'a gândit la plăcerea, bucuria sau mărirea personală. Un singur gând îl stăpâniă — mântuirea celor pierduți. Deci, dacă voim să fim urmașii Lui, ar trebui să imităm spiritul Său și voința Sa de a da totul. În legătură cu aceasta, Ioan spune: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui“. 1 Ioan 3, 16—19.

Niciodată de când a intrat păcatul în inima omului lumea nu a fost într'o nevoie atât de mare de ajutorul pe care Biserica i-l poate da, ca astăzi. Noi am ajuns la sfârșitul acestei generații. Astăzi ne găsim chiar pe pragul veșniciei, și din moment ce timpul de încercare al omenirii este pe sfârșit, îngerii harului își întind aripile pregătindu-se pentru ultima despărțire de pământ. Sfârșitul este chiar deasupra noastră, și lumea este aproape să se cufunde în soarta ei finală. Curând, foarte curând, se va auzi printre popoarele și neamurile pământului, tânguirea: „Ziua cea mare a mâniei Sale a sosit, și cine este în stare să stea“?

Dar printre cei cari sunt aproape să piară, sunt încă mulți cari sunt curați în inimă și cari doresc lumina vieții. Lor le este adresat acest cuvânt: „Toți depe pământ, bărbați și femei, privesc cu nerăbdare spre ceruri. Rugăciuni, lacrimi, și cereri se ridică din sufletele celor cari doresc după lumină, har, și Spiritul Sfânt. Mulți sunt chiar la marginea Impărăției, așteptând doar să fie primiți înăuntru“. „Mărturii“, Vol. VI, p. 71. Mai cetim încă: „Sunt mulți aceia cari roagă pe Dumnezeu să-i facă să înțeleagă care este adevărul. În locuri tainice ei plâng și se roagă pentru ca să poată vedea lumina din Scripturi“. E. G. White în „General Conference Bulletin“, 1893, p. 294. „Mulți cu inima sinceră doresc cu tot sufletul să respire aerul de viață din ceruri“. „Mărturii“, Vol. IX, p. 110. „Printre toate națiunile,

neamurile, și limbile, El vede bărbați și femei cari se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor nu sunt mulțumite: multă vreme s'au hrănit numai din cenușă". „*Profeți și Regi*", p. 376.

Oare aceștia cari ne cheamă cu multe rugăciuni să fie lăsați a pieri împreună cu cei nelegiuți? Oare iubirea noastră pentru ei și dorința noastră de a-i vede salvăți din întunec și păcat să fie exprimată numai prin cuvinte, sau să și facem ceva pentru ei? Serva Domnului spune: „Mii de uși ale lucrării cu folos sunt deschise înaintea noastră. Ne plângem de restrânsele mijloace de cari dispunem acuma, în timp ce sunt cereri diferite și urgente după bani și oameni. Dacă noi cu toții am fi plini de zel, chiar acuma am putea însuși mijloacele noastre. Egoismul și îngăduirea de sine, iată obstacolele depe cale". „*Mărturie*", Vol. IX, p. 38.

„TRECI ȘI AJUTA-NE“.

Pe când luam parte la Comitetul Diviziunii Extremului Orient în Filipine, iarna trecută, fratele Figuré, președintele Uniunii Filipine, s'a sculat într'o zi în comitet și a ridicat un pachet de scrisori pe cari le primise în cursul celor douăsprezece luni trecute din localități mai apropiate sau mai depărtate de prin cele zece mii de insule ale grupului Filipine, și în cari se făceau cele mai călduroase apeluri către noi, să trimetem lumina soliei Advente trimițătorilor acelor scrisori cum și prietenilor lor. Unele din acele apeluri erau semnate de câte cincizeci de persoane cari auziseră despre lucrarea noastră, dar cari nu auziseră predicându-li-se solia. Următoarele rânduri sunt copii traduse după câteva din acele apeluri:

„Noi, mai jos semnații (optsprezece), avem dorința unanimă să aducem la cunoștința Adventiștilor de Ziua Șaptea următoarele:

„Conducătorului și tuturor Adventiștilor de Ziua Șaptea, le atragem atenția că avem mare dorință ca să ne trimeteți solia Evangheliei în Ianuarie 1931. Noi vom mulțumi foarte mult Domnului dacă ne veți ascultă dorința“.

„Către Predicatorul Evangheliei:

„Noi dorim cu multă ardoare ajutorul vostru în această parte din San Rafael, și Bulacan, spre a putea auzi solia Adventiștilor de Ziua Șaptea. Noi până acuma nu am auzit această veste bună. Doritorii sunt semnați mai jos“. (Semnată de douăzecișicinci de persoane.)

„Noi, cari ne-am iscălit mai jos, suntem locuitori din Concepcion și Baritan, Malabon Rizal. Noi dorim foarte mult să auzim mărețul adevăr al Evangheliei Domnului nostru Isus

Hristos. Noi credem că voi cari aveți această lumină voiți să o dați și la cei cari o doresc“. (Semnată de douăzecișicinci de persoane.)

„Stimate Domn:

„Noi, locuitori din Antipole, suntem foarte doritori să ascultăm lecturile biblice ale Adventiștilor de Ziua Șaptea. Dacă este posibil dorim ca să fie ridicat un cort în localitatea noastră astfel ca în fiecare seară să putem ascultă adevărul. V'am fi foarte mulțumitori dacă ne-ați putea împlini dorința. Așteptăm răspunsul Dvs.“ (Semnată de douăsprezece persoane.)

Un bătrân șef african depe malurile fluviului Zambezi, în Africa Centrală de Sud, fiind vizitat de mine și de alții, a spus: „Știu că alte ținuturi din jurul meu au stațiuni misionare și predică despre Dumnezeu, dar până acuma nimeni nu a venit să ne spună și nouă despre El. De mult suntem în întunec. Noi nu știm nimic despre viitor și ce este dincolo de mormânt. De mult timp tot așteptăm ca să vină misionarul și să ne învețe cum să găsim pe Dumnezeu. Ochii noștrii au obosit veghindă după solii Lui“.

De curând biroul Uniunii noastre din Japonia a primit o scrisoare adresată doar către: „Armstrong Tokio“. Ea eră dela un bărbat din îndepărtatele insule Caroline, departe, dincolo de apele oceanului Pacific de Sud, și în care ne spunea că de douăzecișicinci de ani ne caută, ca urmare a cetirii a două tractate primite de tatăl Său dela fratele Le Rue, misionarul pionier al nostru în China, cu ocazia unei vizite făcută de acesta la Hongkong. În ultimul timp un căpitan de vapor i-a dat numele „Armstrong“ în Tokio, și scrisoarea sa însoțită de cerere a ajuns la noi. Un lucrător japonez a fost trimes să facă cercetări acolo, și a fost găsită în acel colț îndepărtat al pământului, o grupă de credincioși.

Și pretutindeni este acelaș lucru. Lumea cu adevărat este deschisă cu totul înaintea noastră. Strigătul macedonian se îndreaptă către noi astăzi din fiecare țară: „Treci și ajută-ne“. Vom răspunde noi acestui strigăt sau vom lăsa să piară aceste suflete ce ne roagă cu atâta căldură și cari doresc lumină?

E NEVOIE DE PERSOANE CONSACRATE.

Până acuma lucrarea lui Dumnezeu avea nevoie atât de persoane cât și de mijloace. Astăzi nevoia cea mai mare este de mijloace. Este chiar un oarecare surplus de persoane. Zeci de tineri foarte talentați termină școlile noastre în fiecare an, și ei sunt gata să plece în orice colț al lumii ca reprezentăți ai acestei solii, dar nu sunt mijloace să-i trimetem. Mulți s'au legat de lucruri pământești, când ar fi pu-

tut să fie chemați a plecă ca misionari. Și ce este încă și mai îngrijorător este că unii dintre aceia cari veniseră în țară pentru câțva timp de odihnă și reîntărire, nu au mai putut să se întoarcă în câmpurile lor. În adevăr, am ajuns la un punct de mare criză în lucrarea noastră, și ceva neobișnuit este de nevoie dacă voim să salvăm lucrarea lui Dumnezeu de regres, și dacă voim să răspundem apelurilor călduroase după ajutor.

Înainte de a se încheia această Săptămână de Rugăciune, se vor strânge darurile anuale misionare. Vor fi ele niște daruri obișnuite? sau vom mări mai mult darurile noastre de sacrificiu?

În timpul ultimei ședințe a Conferinței Generale o soră bătrână, oarbă, trimese la amvon un plic cu 18.000 de lei, cu rugămintea ca acești bani să fie folosiți pentru lucrarea din Africa. După adunare fiul ei ne spuse că mama sa eră săracă, și că ea își strânsese încet încet această sumă pentru a-și face o operație la ochi, spre a-și recăpăta vederea, însă acum

ea se hotărîse să rămână în orbirea ei, numai ca prin acești bani să se aducă lumină spirituală ochilor orbiți de păcat în țările îndepărtate. De sigur, acesta a fost un sacrificiu, și dacă Isus ar fi fost în trup acolo, ar fi spus iarăș cuvintele: „A dat mai mult decât toți“.

Frați și surori din solia Adventă, care va fi răspunsul vostru față de aceste strigăte macedonene? Ni se spune că în ziua cea mare a lui Dumnezeu, se va auzi tânguirea: „Lucrarea lui Dumnezeu stătea pe loc, poporul lui Dumnezeu flămânziă după adevăr, și noi nu am făcut nici o sfortare să împlinim lipsa; acum averile noastre nu mai au nici o valoare. O, dacă le-am fi dat, ca prin ele să ne strângem o comoară în ceruri!“ „Experiențe și viziuni“, pag. 57.

Dumnezeu să ajute pe fiecare dintre noi să ne facem pe deplin datoria în acest ceas de criză și mare nevoie. Fie ca strigătele de lipsă să miște din nou inimile noastre, și ca iubirea lui Hristos cu adevărat să ne îndemne.

I. H. Evans.

Providențe constrângătoare.

De cetit Vineri 11 Decembrie 1931, seara.

Forțe constrângătoare sunt la lucru. Sub îndemnul acestor evenimente unice în istoria omenirii, planurile divine sunt descoperite prin providențe divine. Ne găsim la punctul de întâlnire al prezicerilor divine cu împlinirea lor. În fiecare zi este scris un nou capitol ca un comentariu despre ceea ce au prezis apostolii din timpurile trecute cu privire la planul divin și punctul ei culminant într'o lucrare încheiată.

Turburarea unui viitor nesigur pentru lume, face pe mulți să gândească dacă nu cumva tot materialismul și rivalitatea cea mare din pricina căutării de avantajii personale, nu sunt cele mai destructive forțe cari lucrează la nimicirea neamului, societății și familiei. Curentul cel puternic al răului duce pe cel neprevăzător ca și pe cel neatent departe de țărni, acolo unde nu mai este nici o speranță de întoarcere. Totuș chiar în această mare mulțime se găsesc unii cari își dau seama de situația lor. Ei ar voi să se întoarcă, numai dacă ar găsi calea. Plini de îngrijorare ei speră și se roagă după liberarea lor.

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este încă neterminată din pricină că planul lui Dumnezeu este ca să fie ajunși și acești oameni sin-ceri în inimile lor. „Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca

să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“. Mat. 24, 14.

Mărturia de căpetenie a soliei îngerului al treilea este că ea răspunde dorinții inimii care este îndemnată prin rugăciunile și luptele ei, spre Dumnezeu. După cum scânteia de sinceritate față de lucrarea lui Dumnezeu care arde în inima zeelosului Iudeu Saul a fost transformată într'o flăcără puternică a unei vieți de lucrare rodnică pentru noua lucrare prin îndrumările date de Isus lui pe calea Damascului, tot astfel acum Spiritul lui Dumnezeu caută să convingă pe aceia cari așteaptă ca lumina să răsbată întunecul neștiinței lor.

Apoi, mai sunt aceia cari nu au avut ocazie să cunoască. Ei au fost născuți și crescuți în superstiții și necunoștință. Mântuitorul întregii omeniri nu este neatent nici față de aceștia. Universala vestire a planului Său pentru aceste zile din urmă constituie ocazia lor unică pentru liberare. Pentru ei aceasta este ziua vi-zitei dumnezeiești.

INDEMNUL DIVIN LA LUCRURI MARI.

Atâta timp cât mai este chiar numai un singur sufler care ar răspunde invitației iubirii divine dacă i s'ar ivi ocazia, atâta timp se va întârziă și venirea Domnului. El nu poate veni și

osândi pe cineva care a rămas în păcate numai din lipsa de ocazie de a auzi invitarea de întoarcere la Domnul. Nici Biserica, ce este mijlocul prin care trebuie să fie aduse la împlinire planurile lui Dumnezeu, nu poate să neglijeze providențele lui Dumnezeu cari cu toată făria lor îndeamnă pe poporul lui Dumnezeu să încheie lucrarea. Câteodată suntem stăpâniți de un fel de fatalism, și noi zicem că printr'un plan divin au să fie aduse roade, cutoatecă noi stăm neglijenți și nepăsători. Dar noi avem o răspundere pe care Dumnezeu a pus-o asupra noastră și neglijența de a ține pas cu conducerea divină, fie în lucrarea noastră personală fie în programul de lucrare misionară al Bisericii, va avea acelaș efect distrugător asupra celui neglijent.

În cursul acestei Săptămâni de Rugăciune nu ar trebui să simțim din nou îndemnul Domnului: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“?

Imprejurările cari au dat naștere acestei mari însărcinări au fost acelea cari sunt socotite ca ținând pe poporul lui Dumnezeu încordat în fața oricărei greutăți. Această poruncă s'a adresat unei grupe mică la număr și săracă; adresată într'un timp când cele mai mari speranțe ale credincioșilor fuseseră spulberate de evenimentele cari duseseră pe Domnul lor la crucea de pe Golgota; adresată atunci când membrii încă nu erau organizați. Mica Biserică de atunci nu avea nimic, nici bani, nici planuri, și nici o poziție. Dar credincioșilor ei le eră dată această poruncă ce-i îndemna, și primind-o, aceasta a înviorat credința lor, care aduse roade.

De această credință avem și noi nevoie. Totdeauna credința a rămas o pășire în lucrurile ce par imposibile; sau primirea unei directe cereri de a le împlini; sau urmarea fără nici un murmur a providențelor conducerii divine. Credința este care îndepărtează îndoiala omenescă; credința este răspunsul față de așteptările dumnezeirii. Isus a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici colo', și s'ar mută; nimic nu v'ar fi cu neputință“. Dar arătând cum se poate ajunge la o asemenea credință, Isus a adăugat: „Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post“. Mat. 17. 20. 21. Nu ar trebui oare ca întregul corp format din credincioșii Domnului depe întreg globul pământesc să caute în mod deosebit astăzi a obține această credință care sin-

gură poate da răspunsul la toate problemele noastre?

Providențele constrângătoare cari cer această credință se manifestă în toată lumea și în orice ramură a lucrării. Căile larg deschise înaintea noastră ne invită la o mai zelosă activitate, iar nu numai menținerea forțelor existente. Dacă am sta să medităm asupra fiecărui factor prezent, pământesc sau nu, am vedea că ne găsim încă sub necesitatea de a încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Această lucrare ne-a fost încredințată de Dumnezeu, și grija noastră cea mai mare ar trebui să fie a găsi calea pentru împlinirea unei datorii atât de mari și de mărețe. Acest timp deosebit de cercetare a inimii nu cere din partea fiecărui credincios căutarea și găsirea acelei legături cu Dumnezeu care-I va da posibilitatea să ne conducă la cele mai bogate experiențe pe cari El le-a rezervat pentru noi personal, și la biruințele cele mai mari pentru lucrarea Sa depe pământ?

În fiecare an noi căutăm să aducem la cunoștința credincioșilor noștri lucrurile providenței cari ne constrâng la fapte mai mari. Acestea se prezintă fiecărui lucrător care vine în contact cu o lume lipsită și în așteptare de ceva mai bun.

ETIOPIA ÎȘI INTINDE MAINILE CATRE DUMNEZEU.

În iarna trecută am vizitat Abisinia, care încă și acuma mai este cunoscută sub numele de Etiopia, împreună cu fratele G. A. Lindsay, Secretarul pentru Școala de Sabat dela Diviziunea europeană de Nord. Acesta este oarecum un câmp nou. Nu lucrăm aci decât de câțiva ani. Avem deci o mică forță de lucrători. Totuș puținul lucru pe care l-am făcut a fost folosit de Dumnezeu pentru ca persoane sus puse în acea țară să ne privească cu interes și favorabil. În cursul vizitei mele am căutat să obțin o convorbire cu Împăratul Abisiniei, în palatul său. El este un împărat de seamă; el conduce patrusprezece milioane de oameni, și aceasta este singura monarhie ce mai dăinuiește în toată Africa. Restul din Africa a fost împărțit între diferitele țări din Europa.

Am avut privilegiul să vorbesc cu el patruzecișicinci de minute. Aceasta a fost prima dată când am avut ocazia să vorbesc cu o personalitate ca aceasta. După ce am schimbat diferitele cuvinte uzuale unui interview, l-am întrebat dacă ar avea răbdarea să mă asculte să-i spun despre lucrarea noastră din lumea întreagă. I-am spus că în timpul călătoriilor mele în jurul pământului, am adunat câteva impresiuni cari vor fi luminătoare, și el m'a invitat să vor-

besc. Niciodată nu am avut un auditoriu mai interesant în cele ce-i spuneam, ca acest singur ascultător, pe când desvăluiam împăratului Abisiniei ce face Dumnezeu prin providențele Sale în toată lumea.

Făcând o mică paranteză, vreau să spun că acum trei sau patru ani am întemeiat un spital într'un district la o depărtare de șase sau șapte zile de drum pe măgar, dela capitala Addis Abeba. În cursul acestor ani cât a funcționat până acuma spitalul, împăratul a fost continuu un sprijinitor al acestei ramuri a lucrării noastre, și și-a exprimat sentimentele sale de prietenie dându-ne o oarecare sumă de bani pentru dezvoltarea acestei instituții a noastră. Chiar împăratul a remarcat el însuș că Dr. Bergman a făcut o minunată lucrare acolo dar el era prea departe. Continuând, el adăugă: „Eu sunt dispus să vă ajut a ridica o instituție medicală aici în capitală“. Fără a-și explica în totul gândurile pe cari le avea, împăratul făgădui că îmi va prezenta o propunere bine stabilită, și mă înștiință că ministrul de externe ne va vizita mai târziu și va stabili, din partea guvernului, cu ce ar putea să ne ajute.

Și, după două zile, ministrul de externe ne-a vizitat la mica și umila noastră adunare din Addis Abeba. El spuse: „Împăratul m'a însărcinat să vă spun că vă va da o bucată de pământ. Pe lângă aceasta vă va mai da și 25.000 de dolari aur, care este menționat ca un minimum în planul nostru cu privire la această lucrare“. Aceasta m'a uimit. Căci trebuie să știți că o sumă de bani ca aceasta este cel mai mare dar primit de această denominațiune în afară de America. Apoi el zise: „Noi știm că credințioșii Dvs. doresc să meargă spre Nord“. Să vă explic. În partea de Nord are loc o mișcare curioasă și tainică, pe care nu o putem explica. În partea aceea oamenii se întorc în masă dela Mahomedanism la religieuna Coptică, singurul fel de creștinism cu care se pot împăca ei. Mii dintre ei fac aceasta și noi sperasem să începem și acolo lucrarea. Ministrul de externe ne-a spus: „Împăratul vă va ajuta în ce privește lucrarea medicală în partea de Nord“. Aceasta ne-a dat oarecum de gândit, și ne-am rugat și am discutat în privința aceasta în celelalte două zile cât timp am avut adunările comitetului.

Chiar în seara în care mă pregăteam să plec din țara aceea, ministrul de externe veni din nou și zise: „Împăratul tocmai a terminat clădirea unei maternități aci. El a avut o mare dorință să ajute maternitatea abisiniană. Când vă veți întoarce în patrie vă rog să ne căutați doi medici pentru acest spital. Să-mi telegrafiați numele acestor medici și îndată vom intra

în legătură cu ei, și le vom stabili salariile pe baza pe care avem contracte și cu alte personalități oficiale din stat“.

Acesta nu este decât unul din exemplele de felul acesta, arătându-ne că nemărginitul Dumnezeu este mereu cu poporul Său, căutând să le dea dovezi că lucrarea trebuie dusă înainte, și că El Se va îngriji pentru terminarea ei. Nu totdeauna putem raporta asemenea lucruri ca acestea, fiindcă de multe ori chemarea vine din câmpuri unde nu este bogăție, totuș acolo sunt suflete sincere, fiecare dintre ei valorând ca și o comoară. Dacă am avea o listă completă de chemările de ajutor din partea fiecărei Diviziuni, fiecărei Uniuni, și fiecărei Conferințe, lucrul ar fi acelaș. Fiecare conducător ne-ar arăta providențele evidente cari indică prezența lui Dumnezeu cu lucrătorii Săi.

FRAMANTARILE POLITICE CU INTELES TAINIC.

Spania, care de curând a trecut prin mari frământări politice, oferă acuma un minunat câmp de lucru. O revistă catolică publicată aici, recunoscând marile nevoi ale lucrării noastre, amintește adventismul ca o „credință de modă“, vrând să zică, fără îndoială, că oamenii de aci se îndreaptă spre ea la fel cum lumea se îndreaptă în genere după modă. Frații însă nu sunt neatenți față de prilejurile momentului. În diferite orașe foarte de seamă au fost ținute mai multe adunări, de către fratele Gerber, conducătorul câmpului, care ne scrie: „Punem mare stăruință asupra lucrării de evanghelizare. Nădărdjuim dela Domnul lucruri mari în acest an“. Chiar și evenimentele turburi din acest moment au fost folosite de Dumnezeu spre a deschide uși și a oferi căi și mijloace pentru o extindere a lucrării.

America de Sud este o altă țară în care a avut loc o mare frământare politică în anul trecut. Și ca urmare a acestor frământări politice a venit tot convoiul obișnuit de probleme. Afacerile comerciale nu merg; cursurile la bursă au scăzut în valoare. Mii de oameni au fost dați afară din serviciu; organizațiile de binefacere au suferit grozav. Dincolo de linia la care au ajuns predicatorii și lucrătorii noștri biblici avem o armată de cercetași, colportori cum îi numim noi, și ei continuu găsesc căi noi. Observați acest cuvânt încurajator din partea conducătorului Editurii din Buenos Aires:

„Depresiunea financiară și criza despre care auzim atât de mult, nu a făcut să scadă vânzările casei noastre de editură în cursul anului 1930. Felul însuș al Editurii noastre, și scopul divin pentru care a fost întemeiată, este o ga-

ranție că lucrul va continua până la încheierea timpului de probă al omenirii. Pot să vină timpuri grele. Pot să se ridice în fața noastră obstacole în aparență de neînvinși, totuși lucrarea lui Dumnezeu va merge înainte și se va încheia la timp“.

LUCRAREA PLINA DE SUCCES A LITERATURII EVANGHELICE.

Vânzarea acestui fel de literatură înseamnă, fără îndoială, că oamenii sunt avertizați, și influența soliei se întinde tot mai mult. G. Storch, Conducătorul Misiunii Pernambuco, trimete următoarele experiențe prin cari ne arată că literatura evanghelică este un mijloc prin care Dumnezeu duce această solie sufletelor:

„Acum câțiva ani cineva a vândut un exemplar din *„El Atalaya“* unui tânăr negustor. Acesta a cecit această publicație și a primit adevărul. Apoi el se duse în New-York și în Mexico. El a lucrat la convertirea unei tinere care mai târziu a devenit soția sa, și ei s'au întors în Argentina. Aci el câștigă la adevăr pe nepoții săi, iar pe un frate al său, cum și pe un negustor îi făcu să înceapă să cerceteze cu mult zel adevărul. Acum vreun an a fost angajat în lucrarea de colportaj și a vândut mii din cărțile noastre. De curând a câștigat la adevăr trei familii din orașul Santa Fe. *El Atalaya* a fost mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a câștigă la adevăr pe Miguel Nazar, care acuma este un colporteur credincios.

„Colportorii noștri nu numai că vând cărți, dar ei duc și adevărul la mulți oameni. La Adunarea Anuală ținută în Florida, Argentina, a fost prezentată o petiție semnată de șasezecișipatru de oameni din Junin, și prin care se cerea un lucrător. Această grupă de credincioși este rodul muncii colporteurului Sotero Garcia. In alt loc, ca urmare tot a ostenețelor lucrării de colportaj, patruzecișicinci de persoane iau parte la Școala de Sabat și multe dintre ele au fost chiar și botezate“.

Membrii noștri laici au început și ei să se ridice față de această ocazie. Cei mai umili dintre ei au fost folosiți de Dumnezeu să ducă această solie la prietenii și vecinii lor. Din apropierea Mexicului ni se aduce la cunoștință o întâmplare asemenea aceleia a femeiei dela puțul lui Sichar, unde puterea lăuntrică a unui Hristos viu a făcut cu efect mărturia unui martor. Un lucrător din Tehuantepec scrie:

„Intr'un oraș depe țarm, numit Tehuantepec, avem o vie Școală de Sabat. Acum câțva timp un Indian Sapotecan, împreună cu soția sa au vizitat locul acela. In timpul șederii lor acolo au auzit solia îngerului al treilea, au crezut în ea, și amândoi au fost botezați. Dar ei

nu au fost mulțumiți ca noua lor lumină să o pună sub obroc. Ci ei amândoi au pornit la un drum de șapte zile peste munți și peste văi. Ei dormiau acolo unde-i apucă noaptea, pământul fiindu-le pat, iar cerul acoperământ. Totul numai ca să ducă adevărul la cei iubii lor.

„Când fratele nostru conducător, J. B. Nelson, a trecut de curând prin Oaxaca, el nu a găsit numai pe aceste două suflete credincioase, dar și casierul municipiului acela cum și alte treisprezece persoane păziau Sabatul ca rezultat al învățaturii răspândită de acești doi Indieni, cari fuseseră salvați spre a servi. Ei i-au spus despre planurile lor. Acum, fiindcă terminaseră de avertizat familiile lor, ei doriau să meargă prin satele dimprejur și să spună oamenilor de acolo despre apropiata venire a lui Hristos. Deși fanatismul este foarte mare în aceste părți și nu ești totdeauna în siguranță dacă vorbești despre credință, totuși ei nu au teamă de persecuție. Rugați-vă ca Dumnezeu să-i folosească într'un chip minunat“.

Nu este aceasta adevărata credință? Și în timp ce ne rugăm pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, nu ar trebui să simțim răspunderile ce apasă pe umerii fiecăruia dintre noi, pentru ca să vorbim altora și să intrăm în bucuria servirii lui Dumnezeu?

MEREU CREDINCIOS LUI DUMNEZEU.

Fără îndoială că în aceste vremuri de strămtorare mulți suferă, poate unii chiar fizic. Totuși Dumnezeu poate susține inima credincioasă, după cum o dovedește experiența unui frate brazilian, povestită de un frate conducător:

„Acum câțva timp călătoriam cu un tren care s'a oprit la un oraș depe țarm, destul timp pentru ca pasagerii să poată avea timpul să mănânce. Pe când stam acolo, deodată trecu fratele Emilio Azevido, însoțit de un soldat cu o sabie lungă.

„După ce ne-am salutat, el îmi spuse că în timp ce urmă cursurile școlii noastre din Santa Paulo, a fost chemat să-și facă serviciul militar. In primul Sabat după sosirea lui la regiment, a putut obține ca în Sabat să nu lucreze. Când a cerut acelaș lucru și în Sabatul următor i s'a refuzat, și i s'a dat opt zile de arest pentru neascultare în cazul când nu ar împlini datoriile date lui pentru ziua aceea. Venind și în Sabatul următor cu aceeaș cerere, i s'a mai dat douăzecișiuina de zile de arest. Acest lung timp de arest i s'a dat de două ori, și apoi comandantul regimentului se gândi că poate tânărul eră dezechilibrat la minte și-l trimese să fie examinat. Trei medici l-au examinat și au trimes comandantului un raport negativ.

Dar comandantul nu a fost mulțumit cu această examinare sau cu destoinicia medicilor, așa că trimise din nou pe tânăr la Porto Alegre, pentru o nouă examinare.

„In drum spre Porto Alegre am întâlnit eu pe acest tânăr. El se arată foarte curajos și zâmbia la fel ca totdeauna. Dumnezeu să-l țină astfel! L-am luat acasă la mine, și soția mea i-a pregătit o bună gustare. După ce a vizitat pe mai mulți dintre membrii noștri, el își continuă călătoria la Porto Alegre, însoțit de soldatul care se purtă cu el ca și Iulius cu Pavel“.

Iată și o altă experiență asemănătoare din China:

„Fratele Li Gin Yi, predicatorul nostru stabilit la Yingshan, dela stația misionară Szechwan de Est, a fost ținut în închisoare mai mult decât un an, și doar de curând a fost liberat. A fost o grea luptă, scrie sora Herbert K.

Smith, dar mulțumim lui Dumnezeu că frațele nostru este ieșit din închisoare, și poate din nou să-și facă lucrul în Misiunea Szechwan de Est. El fusese închis din pricina activității sale în acel district ca evanghelist creștin“.

Spațiul limitat acordat pentru amintirea tuturor providențelor puternice asemenea celor amintite, face imposibilă amintirea multora din căile minunat deschise înaintea noastră cum și a succeselor pe cari le-am avut pretutindeni.

Care ar trebui să fie răspunsul nostru? Aceasta este o chestiune care trebuie să fie hotărâtă în întregime de fiecare credincios în parte. Punând în fața noastră chemarea lui Dumnezeu la o nouă predare și prin grija lui Dumnezeu la un mai zelos serviciu, să ne rugăm ca Dumnezeu să ne pregătească potrivit cererilor momentului.

C. K. Meyers.

Primejdiile ce amenință Biserica.

De cetit Sâmbătă 12 Decembrie 1931, dimineața.

Am ajuns într'un ceas de mare criză în istoria lumii. Depresiunea economică mondială, milioanele de oameni fără lucru, întorsătura evenimentelor politice spre o pregătire a războiului viitor, creșterea crimei, lucru care arată decăderea societății, nenorociri în toate părțile, cum sunt: cutremure, revărsări de ape, foamete, extreme de cald și frig, creșterea apostaziei spirituale care a lovit creștinătatea din lumea întreagă, — acestea sunt indicatorii puternici ai timpurilor în cari trăim. Ele prevestesc grăbnica apropiere a sfârșitului, ziua judecării finale și venirea Domnului să strângă secerișul pământului. In curând Hristos își va încheia lucrarea Sa în sanctuarul ceresc. De atunci încolo credincioșii lui Dumnezeu vor trebui să treacă printr'un timp de mare strămtorare fără de mijlocitor în ceruri.

Și în timp ce primejdiile serioase amenință lumea în genere, primejdiile serioase amenință deasemenea și Biserica lui Hristos. Satana s'a coborât cu mare mânie, știind că nu mai are decât foarte puțin timp. Prin orice amăgire posibilă și prin orice ispită mai vicleană el caută, acum ca niciodată mai înainte, nu numai să țină pe cei ai săi, ci să facă să cadă și copiii lui Dumnezeu.

Intr'un timp ca acesta, când noi în mod deosebit căutăm pe Dumnezeu pentru o mai deplină binecuvântare divină a Sa, este bine să medităm în ce măsură au fost influențați Adventiștii de Ziua Șaptea de tendințele rele ale zilei. In adevăr, nu ar fi bine să cugetăm în ce

măsură fiecare din noi am îngăduit să fim influențați de lucrurile lumesti din jurul nostru?

Mulțumim lui Dumnezeu pentru miile de credincioși sinceri și devotați cari fac parte din această mișcare a celei de a doua veniri. Știm că mulți s'au consacrat cu totul Domnului. Deasemenea mulțumim lui Dumnezeu pentru mulțimea de tineri consacrați cari și-au predat viețile pentru serviciul sfânt. Fie ca amândouă aceste clase să țină tare credința lor, și fie ca predarea și devoțiunea lor să se lărgească și să se adâncească pe fiecare zi ce trece, încălzindu-se din răceala altora, primind tărie de credință din indoeala altora, și vigoare din moleșala altora.

Dar în timp ce ne rugăm lui Dumnezeu pentru aceste persoane sincere și credincioase, nu putem să uităm marele număr de bătrâni și tineri cari sunt pierduți. Pentru aceștia ar trebui să ne rugăm cu toată puterea și pentru ei ar trebui să depunem cea mai mare străduință.

Cari sunt primejdiile cari amenință acum pe Adventiștii de Ziua Șaptea? Nu putem să le enumerăm pe toate în acest scurt studiu. Dar vom menționa câteva din cele mai însemnate.

FORMALISMUL.

Acesta a fost blestemul Bisericii din toate timpurile. Și din nou aceeaș primejdie, ca o avertizare dată în mod deosebit către Biserica din urmă, este prezentată în capitolul al treilea

din Apocalips. Martorul Credincios acuză această Biserică prin cuvintele pe cari ea le spune „Sunt bogat, m'am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic“. Să fim foarte atenți ca acest spirit să nu se strecoare în inimile noastre. Noi putem spune, ca și apostolul Pavel, că după carne nu avem nimic în care să ne lăudăm. Noi avem un adevăr atât de minunat, apărât atât de bine în Cuvântul lui Dumnezeu încât orice atac al dușmanului se dovedește ca zadarnic, avem o organizație bisericească desăvârșită în absolut toate privințele, instituții cu influență care se întinde în toată lumea, și unită cu lucrarea noastră se găsește o forță plină de vigoare care atrage admirația lumii.

Trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate acestea, dar iarăș să nu uităm că în aceste lucruri nu putem găsi nici o mântuire personală. Martorul Credincios afirmă că aceia cari se mândresc cu bogățiile lor, sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Singura lor nădejde este ca să cumpere aurul credinței și vesmântul alb al dreptății lui Hristos, și să fie unși cu alifia de ochi a Spiritului Sfânt.

Apostolul spune: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“. Efes. 2, 8, 9. Numai în acest fel, într'o conștientă legătură cu Domnul Isus Hristos, se poate ca o credință de formă și rece, să fie schimbată într'o experiență creștină vie și plină de vigoare. Aceasta ne va face „lucrarea Lui, . . . zidiți în Hristos Isus pentru fapte bune“. Atunci noi vom păzi Sabatul și toate celelalte porunci ale lui Dumnezeu, vom plăti zecime, vom da daruri pentru câmpurile misionare, nu în scopul de a câștiga sau a cumpăra mântuirea noastră, nu din sentimentul de datorie, ci din bucuria născută prin locuirea lui Hristos în noi. Vieța noastră din afară va fi numai rodul vieții noastre sufletești.

INTARZIEREA VENIRII LUI HRISTOS.

Mulți au așteptat de multă vreme revenirea Domnului. Ei au încărunit, au sacrificat și s'au ostenit pentru înaintarea mișcării celei de a doua veniri. Primejdia e că speranța lor, prea mult întârziată în împlinirea ei, să nu le îmbolnăvească inima. Dumnezeu cunoscând această primejdie care amenință pe credinciosul și încercatul Său popor, mereu și mereu El trimete câte o avertizare față de orice încercare de amăgire a lui Satana, prin care acesta spune că venirea Domnului întârzie. Către acei cari sunt ispitiți să-și piardă speranța și credința, le este adresat acest cuvânt:

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți

nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme“, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el“. Noi însă nu suntem din aceia cari dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia cari au credință pentru mântuirea sufletului“. Ebr. 10, 35—39.

Hristos însuș dă o avertizare față de această primejdie care amenință în mod deosebit Biserica din ultimul timp. În capitolul al douăzecișipatrilea din Matei El schițează semnele cari vor preceda a doua Sa venire. El îndeamnă pe credincioși să fie continuu gata, „căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. El rostește binecuvântări față de servul credincios care ține această solie înaintea Bisericii. Dar El mai zice că servul necredincios își va zice: „Stăpânul meu zăbovește să vină!“ El nu afirmă lucrul acesta cu voce tare. Dar se spune despre el că își va zice lucrul acesta în inima sa, însă faptele sale — baterea tovarășilor săi, și prânzirea cu bețivii — va arăta cu certitudine starea de necredincioșie în care se află. În adevăr este dureros, că în Biserica de azi se găsesc unii cari reprezintă pe servul acesta necredincios.

Intrebarea este adresată către noi cei cari cetim și ascultăm aceste cuvinte. Aparținem și noi acestei clase? Dacă este așa, atunci să rugăm pe Dumnezeu să îndepărteze necredința din inimile noastre. Fie ca El să ne conducă în studiile pe cari le facem în Cuvântul Său, cu privire la stările existente acum în lume, pentru a ne crește în credință, a da puteri noi lucrurilor veșnice, și în vederea căutării după o nouă experiență cu Domnul Isus Hristos. În curând, „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi“. Fie ca această vie și statornică nădejde să ne îndemne continuu la o nouă consacrare și credincioșie.

DESPARTIRE IN BISERICA ȘI FAMILIE.

Spiritul îndoelii, neîncrederii, și desmembrării există pretutindeni, — în stat, în societate, în Biserică, în familie. Există o tendință de a privi la om mai mult decât la Dumnezeu, a privi la om dela care să ia exemplu, a privi la om pentru a face critică. Cel din urmă se poate chiar că este și cel mai mare. Dacă există un păcat mai mare decât oricare altul, atunci acesta este acela al criticei pornită din răutate. O găsim pretutindeni. Clevetirea și pàra își fac lucrarea lor cea rea în producerea de neînțelegeri între cei mai buni prieteni. Familii sunt desmembrate, între soț și soție se ivesc certuri, deasemenea și între părinți și copii.

Intr'un sens care ar trebui să ne pună pe gânduri, vedem aceste stări de lucruri în jurul nostru. Cât de mult ar trebui să ne luptăm pentru a împiedeca aceste rele să pătrundă în Comunitățile și căminurile noastre. În vederea acestei primejdii a zilelor din urmă a fost dată făgăduința prin profetul Maleahi. Vorbind despre lucrarea lui Ilie, despre spiritul care ar trebui să însoțească solia celei de a doua veniri în marșul ei triumfal către biruință, el afirmă: „El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumvă, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!“ Mulțumim lui Dumnezeu căci vedem împlinindu-se această profecie astăzi în căminurile și Comunitățile noastre, dar în zilele cari ne stau în față trebuie să vină o și mai mare împlinire a acestei făgăduinți.

Observați ordinea divină. Intâi sunt mișcate inimile părinților; ei se întorc spre copiii lor, și atunci în inimile copiilor se naște un fericit răspuns. Fie ca Dumnezeu să pună astăzi în inimile taților, mamelor, și celor mai bătrâni din Comunitate o mare sarcină față de tinerii și copiii acestei denominațiuni, căutând ca prin orice mijloc ce ne stă la îndemână să-i câștigăm de partea lui Dumnezeu. Lucrul acesta însă nu va putea fi făcut printr'un spirit de critică, sau din acela de a găsi numai greșeli; nu va putea fi făcut printr'o neînțeleaptă comparație a principiilor de azi cu acelea de acum cincizeci de ani. Tineretul de astăzi este născut într'o lume în care domină anumite tendințe; el nu cunoaște altceva. Deaceea datoria noastră este ca să-i învățăm cu multă răbdare și bunăvoință calea Domnului, să-i întoarcem dela căile și judecățile rele ale lumii, la principiile înalte și sfinte puse înaintea noastră în cuvântul inspirației divine, reprezentat în Biblie și în scrierile spiritului profetic.

SPIRITUL LUMESC.

Nu este nevoie de nici o argumentare îndelungată pentru a dovedi că spiritul lumesc face în timpul acesta ravagii în Biserică. În ce fel își caută intrare acest spirit lumesc? În multe feluri și sub diferite forme. În legătură cu aceasta nu vom aminti decât doar câteva.

Acum câțva timp am vorbit cu un medic distins despre înclinația vădită pe care o are lumea de a se depărta de Dumnezeu. El a făcut următoarea observație: „Știți cari sunt cele trei arme principale ale lui Satana în timpul de acum? Cinematograful, strandurile, și literatura stricată“. Credem că am mai putea adăuga și pe a patra, și aceasta este radio. Se poate că acești patru factori sunt răspunzători de o mai mare apostazie decât toate celelalte influențe puse la un loc.

Prezentarea sexualității și a crimei, iată două influențe cari, mai presus decât oricare altele corup mintea, demoralizează, și duc pe oameni într'o viață de decădere și crimă. Și una sau amândouă aceste prezentări poate fi găsită într'o măsură mai mare sau mai mică astăzi în cinematografe, la strandurile publice, în nuvele și povestiri, cum și în diferitele reportajii de crimă ce se găsesec în cărți, reviste, și în ziare, cum și în cântecele de jazz și a diferitelor numere ale unor posturi de radio. De sigur că este foarte greu pentru părinții și tinerii Adventiști de Ziua Șaptea, dacă ei se lasă ispițiți a se amesteca cu cei necredincioși, sau privesc scenele urite depe ecranul cinematografului, sau își pleacă urechile influențelor rele cari pătrund în cămin prin radio, ca ei să recunoască faptul că prietenia lumii este vrăjmașă lui Dumnezeu.

Sunt încă multe alte forme de lucruri lumesti, cari deasemenea trebuie să fie privite ca dăunătoare. Mulți dintre cei din rândurile noastre iau parte la distracții lumesti, organizate de multe ori chiar de ei; se văd legându-se prietenii cu necredincioși, prietenii al căror rezultat inevitabil este desmembrarea familiei și agățarea de plăcerile lumesti; sau încă, se intră în asociații lumesti, în ligi, etc., — lucruri cari cu toatele nu sunt decât lanțurile celui rău, și cari deci trebuie evitate.

Hristos este exemplul nostru. Nu ar trebui să ne lăsăm a fim conduși de altcineva, oricât de sus ar fi poziția lui, chiar și în Comunitate, sau oricât s'ar arăta de evlavios. Cuvântul Domnului către Adventiștii de Ziua Șaptea astăzi este: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voui primi“. Noi nu putem ca în acelaș timp să simpatizăm și cu lumea și să ne ținem și legământul cu Domnul Isus Hristos. Calea spre Cetatea Sfântă este strâmtă, îngustă și aspră, și acela care vrea să dobândească în cele din urmă viața veșnică, trebuie să fie gata a plăti prețul abnegației, lepădării de sine, și al sacrificării de sine în această lume.

Influențele rele odată pătrunzând în cămin lucrează din ce în ce cu mai multă putere. Nu numai că ele ne răpesc orele cele mai prețioase fără a ne da în loc nimic, dar ne jefuesc de timpul pentru consacrare în rugăciune tainică, pentru cultul familiei, și al cercetării Cuvântului lui Dumnezeu. De câte ori cercetarea Cuvântului nu este neglijată pentru ca în timpul acela să fie citit vreun ziar, ultima revistă ilustrată, sau vreun roman. Dumnezeu să ungă ochii noștri spre a vede cum lucrează influențele rele și în mod hotărît să ne decidem pentru o reformă în viața noastră de familie și în Biserica lui Dumnezeu.

PROFANAREA SABATULUI.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru respectul pe care-l păstrează mii dintre membrii noștri față de Sabatul Domnului. Privim cu admirație la fidelitatea care a condus pe atât de mulți dintre ei să-și sacrifice carierele pe cari le aveau în lume numai spre a păzi credincios ziua sfințită de Domnul. Dar cu durere trebuie să spunem, că în viața unora dintre membrii Comunităților noastre însemnătatea păzirii cu sfințenie a Sabatului s'a pierdut în foarte mare măsură. Din Sabat aceștia au făcut o zi de odihnă corporală, recreație și distracție. Unii o folosesc pentru vizite lumești, pentru plimbări cu automobilul, pentru ieșiri la iarbă verde. Unii sunt foarte neglijenți în ce privește începerea și încheierea Sabatului. Ei se întorc dela serviciu sau dela campărături din oraș, după începerea Sabatului. Ei se grăbesc la lucru sau să se ducă la distracții mai înainte de a se fi terminat orele sfinte.

Dumnezeu nu poate să binecuvinteze pe copiii Săi cari privesc în felul acesta ziua Lui cea sfântă. Pe de altă parte, iată și făgăduința pe care El o dă acelor cari țin cu sfințenie acest semn al puterii creatoare și mântuitoare a Sa:

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, și ziua Domnului sfântă și cinstită pentru tine, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, te vei putea desfătă în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacob; căci gura Domnului a vorbit“. Isa. 58, 13, 14.

Să luăm seama la acest îndemn, și să nu urmăm în această zi căile noastre, să nu umblăm după plăcerile noastre, și nici să vorbim orice ne vine. Este nevoie ca în Biserică să se facă o adevărată reformă cu privire la ținerea Sabatului. Dumnezeu să ne ajute însă ca această reformă să o începem din noi.

PACATUL LACOMIEI.

Apostolul afirmă că iubirea de bani este rădăcina tuturor răutăților. Banul, dacă este folosit cum trebuie, poate fi o mare binecuvântare. El poate fi dat pentru hrănirea celor flămânzi, îmbrăcarea celor goi, pentru alinarea suferințelor omeniești, pentru ducerea Evangheliei la cei cari nu o cunosc. Când este astfel folosit, atunci binecuvântarea lui Dumnezeu îl va însoți. Dar când ținta câștigării de bani este pentru plăceri egoiste, pentru plăceri personale, sau pentru dobândirea de bunuri în această viață în timp ce trecem nepăsători pe lângă

cei cari sunt lipsiți, în cazul acesta iubirea de bani devine rădăcina tuturor relelor.

William Carey, tatăl misiunilor moderne, a fost întrebat odată cu privire la profesiunea pe care o are. El răspunde: „Lucrul meu este să slujesc Domnului, și eu cârlesc ghetes spre a avea cu ce plăti cheltuelile“. În adevăr, un răspuns nobil și înțelept! Lucrul fiecărui creștin este să slujească Domnului. Aceasta ar trebui să fie cea dintâiu ținută a sa, cel mai înalt punct spre care să privească mereu în viață, și ceea ce câștigă în lucrul pe care îl are să fie folosit în acest scop mareț. Acesta este felul în care fiecare Scopvist de Ziua Șaptea ar trebui să privească mijloacele pe cari Dumnezeu i le-a pus la dispoziție. El nu trebuie să caute tot numai confortul cel mai înalt, să-și clădească o casă măreață, să pună deoparte averi pentru copiii săi; el trebuie să folosească talanții încredințați făcând astfel cum folosește și predicatorul talantul predicării, pentru vestirea Evangheliei la oameni.

Din nefericire sunt mulți în Biserică, cari jefuiesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri și dacă această Săptămână de Rugăciune este ținută cu folos, dacă ea are asupra poporului lui Dumnezeu ceea ce El dorește, se va vedeă întorcându-se în vistieria Domnului tot ceea ce a fost folosit nedrept. Zecimile reținute vor fi plătite. Darurile de bunăvoie cari nu au fost date vor fi aduse cu bucurie, nu din sentimentul datoriei, și cu plăcere, dând Domnului înapoi ceea ce este al Lui, din aceea peste care El nu ne-a făcut decât economi.

SPERANȚA NOASTRA.

Dacă, din cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și din cercetarea inimilor noastre prin puterea dăătoare de lumină a Spiritului Său cel Sfânt vom înțelege că suntem departe de Dumnezeu, că păcatele noastre au izgonit din viața noastră plinătatea binecuvântărilor Sale, în ce să mai sperăm? O, noi putem să sperăm în harul iertător al lui Dumnezeu, în cazul însă când noi ne întorcem la El. El ne invită să venim. Iată invitația Sa plină de iubire: „Întoarce-te, Izraile, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta“. Osea 14, 1. Acesta a fost cuvântul Domnului către Izraeilul din vechime. Acesta a rămas acelaș cuvânt al Domnului și față de Izrauilul de azi. În iubirea Sa cea mare pentru copiii Săi, El nu numai îi îndeamnă ca să se întoarcă la El, dar le dă și cuvintele cu cari să vină la Sine: „Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință“.

La această rugămintă pe care Domnul o

pune în gura păcătosului, El dă răspunsul: „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s'a abătut dela ei!“

Cum ar fi putut Dumnezeu să-Şi exprime mai bine bunăvoinţa Sa? In ce măsură ar fi putut El dovedi grija şi iubirea cea mare faţă de fiii oamenilor? El ţine cupa mântuirii, oferind-o fiecărui suflet, şi tot ceace cere El este ca fiecare să vină şi să bea.

Nu ar trebui ca în acest moment să primim această invitaţie şi să facem Domnului o nouă consacrare a inimii şi vieţii noastre? El vine în curând, lucrarea Sa se va termina îndată, şi fiecare dintre noi ar trebui să ne silim a lua parte la triumful încheierii acestei lucrări. După cum prin dăruirea lui Hristos Dumnezeu a pus totul pe altar pentru noi, tot astfel El cere în schimb ca noi să ne predăm cu tot ce suntem şi tot ce avem pe altarul Său. Noi trebuie

să consacram vieţa, planurile, ţintele, ocupaţiile, câştigurile, familiile noastre, tot ce avem şi suntem şi sperăm spre a fi folosite după cum va orânduî Spiritul Său Sfânt şi cum va conduce mâna Sa.

Prin această completă consacrare vom găsi o bucurie în servirea Lui, bucurie pe care nu am cunoscut-o mai înainte. Noi vom avea biruinţă acolo unde înainte am avut înfrângere. Hristos prin Spiritul Său Sfânt va intra şi-Şi va face locuinţă în inimile noastre. Noi vom simţi în tot momentul prezenţa Sa divină, şi vom fi asiguraţi că suntem primiţi prin cel prea iubit.

Aceasta este vieţa fericită pe care Dumnezeu doreşte ca fiecare din noi să o trăiască. Să căutăm pe Dumnezeu în vederea acestei experienţe în vieţă, pentru prosperarea Bisericii Sale, şi pentru vieţa noastră zilnică.

F. M. Wilcox.

Siguranţa triumfului.

De cetit Sâmbătă 12 Decembrie 1931, după amiază.

Titlul subiectului acestei prelegeri pentru această după amiază de Sabat este plin de inspiraţie. La gândul triumfului lucrării lui Dumnezeu şi al certitudinii acestui triumf, inimile noastre se umple de bucurie nouă şi de curaj. Şi textul nostru pentru această după amiază este una din acele trâmbişări ale Inspiraţiei divine, care îndeamnă la lucru şi recon-sacrare. Este 2 Cor. 2, 14: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos“. O altă traducere spune: „care totdeauna ne duce în biruinţă“. Imi place acest tablou pe care textul îl redă atât de viu. Noi ne găsim pe un câmp de bătălie, înconjuraţi de duşman. Dar în toate întâmplările şi luptele din vieţă este Cineva care ne conduce la biruinţă. Şi ce fel este acest conducător! El „totdeauna ne duce în biruinţă“. Urmându-l pe El, îl vom urmă la biruinţa cea veşnică asupra păcatului şi asupra lui Satana.

Dar acest text se întinde mai departe decât câmpul experienţei personale. El ne arată pe Hristos conducând cauza adevărului prin toate veacurile; şi pe cei doi adversari din această luptă seculară întâlnindu-se pe ultimul lor câmp de luptă. Triumful care pune capăt războiului cu răul este înaintea noastră. Profetul Ioan, în Apocalips, văzu triumful final al lui Hristos asupra puterilor răului: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor şi Impăratul împăra-

ţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sunt cu El, deasemenea îi vor birui“. Apoc. 17, 14.

„Cari sunt cu El“, este spus. Nedemni aşă cum suntem, noi am auzit chemarea Sa, şi am ales să stăm „cu El“. Inimile noastre păcătoase se îndreaptă către Mielul lui Dumnezeu care Şi-a dat vieţa pentru ca noi să putem avea iertare şi curăţire de orice păcat. Chemaţi şi curăţaţi prin nemeritul har al Mielului, noi ne predăm astăzi din nou, rugându-L să ne ţină credincioşi — „chemaţi, aleşi şi credincioşi“.

Dacă nu am făcut până acuma, atunci astăzi este timpul să intrăm în rândurile credincioşilor Mielului. Este oare aici în mijlocul nostru cineva care nu s'a hotărît pentru Hristos şi pentru adevăr? Să o facă în această după amiază. Nu este de ajuns doar a te gândi la Hristos şi la adevăr. „Căci prin credinţa cu inima se capătă neprihănirea“, dar „prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire“. Rom. 10, 10. Isus spune: „Deaceia, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“. Mat. 10, 32.

Cât de mult doreşte El ca să mărturisească fiecare nume! In timpul acestei adunări să ne rugăm ca nimeni dintre noi, tânăr sau bătrân, să nu părăsească această adunare astăzi fără a-şi avea scris numele în cartea vieţii.

BIRUINȚA ESTE ASIGURATA DELA INCEPUT.

Dela un capăt și până la altul al Sfintei Scripturi, glasul lui Dumnezeu vorbește despre siguranța biruinții în Hristos. Din ziua în care a apărut în cer păcatul, a fost un lucru sigur că într-o zi el va dispărea. Răsboiul sfânt a început atunci imediat. Ni se spune că „Mihael și îngerii lui s'au luptat cu balaurul“; dar Satana „cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui“. Puterile celui rău niciodată nu vor putea birui pe Hristos.

Gândiți-vă la această luptă care de șase mii de ani are loc pe pământul nostru. Niciodată Satana nu a putut birui pe Hristos. Aparenta biruință a lui Satana la crucea de pe Golgota nu era decât înfrângerea supremă care însemnă nimicirea lui pe vecie. În adevăr, el biruisese pentru un moment asupra lui Adam și Eva în Eden, și păcatul, firea păcătoasă, moartea și tot felul de răutăți fuseseră aduse în omenire; și acest pământ nou ieșit plin de măreție din mâna lui Dumnezeu fusese întunecat de păcat. Dar chiar în clipa aceea, Isus transformă în biruință înfrângerea omului. El Se dădu să moară în locul păcătosului. Loviturile cari aveau să cadă asupra noastră au căzut asupra Lui. Atunci, actul cel sigur și veșnic al mântuirii a fost sigilat de Tatăl și de Fiul, în felul amintit de Ioan: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“.

ISUS ESTE GARANTUL NOSTRU.

Imi place mult acest verset, și fără îndoială că și vouă. El cuprinde tot cece ar fi putut da cerul, și totul de care am fi avut nevoie, avem acuma. După cum ne spune textul dela Ebrei 7, 22, Isus S'a făcut „chezașul“ sau garantul nostru. Dacă cineva nu-și îndeplinește angajamentul față de o altă persoană, atunci chezașul sau garantul lui devine răspunzător. Dacă această făgăduință a dăruirii vieții veșnice păcătosului credincios ar cădea, atunci și Isus, care este chezașul pentru această făgăduință, ar trebui să piară. Dar lucrul acesta nu se va putea întâmpla niciodată. Jurământul, legământul, și sângele Său ne dă asigurarea din moment ce noi zicem: „Doamne, Eu cred, primesc Darul“. Toate aceste garanții ne sunt date pentru ca „să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care eră pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită“. Ebr. 6, 18, 19.

Nimeni care a venit cu inima zdrobită la picioarele lui Isus nu a fost dezamăgit în urmă.

Slabi și păcătoși prin noi înșine, noi nu putem face nimic. Totuș prin El putem ajunge la biruință. Tendințele firești ale cărnii păcătoase sunt protivnice Mielului. Egoismul, micimea, nerăbdarea, laudăroșia, și iubirea noastră de poziții înalte, micile uri, resentimente, și gelozii, menținerea tendinței de a privi numai partea întunecoasă și să ne descurajăm, în fapt, toate aceste obișnuite păcate atât de comune inimii firești — acestea sunt relele cari fac răboiu și deci sunt protivnice Mielului. Acestor lucruri putem aplica asigurarea din textul citat mai sus: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor și Impăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, deasemenea îi vor birui“. Apoc. 17, 14.

Noi suntem cu Mielul lui Dumnezeu în această luptă împotriva păcatului din sufletul nostru. Să nu îngăduim păcatul în viața noastră, să nu-l adăpostim în noi nici o clipă, și să nu căutăm să-i găsim motiv de justificare atunci când l-am făptuit. De îndată noi trebuie să alergăm la Isus pentru a primi harul curățitor și puterea Sa. El a dat făgăduința să intervină îndată pentru inima hotărâtă a trăi numai pentru Dumnezeu. Inima este via lui Dumnezeu; și El ne zice: „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n'o vatămă nimeni“. Isa. 27, 3.

Nu trebuie avută nici o teamă, nici o frică din moment ce este atât de puternic păzită, noapte și zi, în fiecare clipă. Ii putem încredința mântuirea sufletelor noastre, cum și toate năzuințele noastre. Putem zice împreună cu apostolul Pavel: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea“. 2 Tim. 1, 12.

O! ce bucurie a fi sigur că Hristos poate mântui pe deplin pe toți aceia cari vin la Dumnezeu prin El, și este în stare să ne țină acum și în vecii vecilor.

• BIRUINȚA MIȘCĂRII ADVENTE ESTE SIGURA.

Dar trebuie ca pentru câteva minute să meditam asupra certitudinii apropiatei biruințe a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. De atâta importanță și atât de plăcut este să ne ocupăm despre siguranța mântuirii sufletelor noastre în Hristos, încât am lăsat doar puțin loc pentru a vorbi despre sigura și apropiata biruință a acestei mișcări și solii. Adevărul lui Dumnezeu va birui, iar păcatul va fi șters depe fața pământului. În tot cursul veacurilor Domnul nu a încetat să vorbească despre siguranța acestui lucru. În timpul unor zile grele din istorie, El a

spus: „Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu, slava Domnului va umplea tot pământul“. Num. 14, 21.

El a făcut jurământul pe propria Sa existență. De repetate ori, Dumnezeu a prezis că acest pământ păcătos va fi umplut de slava Sa. Timpul este aproape. Vorbind prin profetul Habacuc, El Se adresează nouă cari așteptăm, și accentuează asupra temeiniciei nădejzii noastre: „Așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit“. Habacuc 2, 3.

Și scriitorul noului Testament, citând acest text, îl redă în felul următor: „Încă puțină, foarte puțină vreme“, și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi“. Ebr. 10, 37.

Domnul știe că așteptarea revenirii Lui poate ar ajunge să ni se pară prea îndelungată. Dar de fapt, gloriosul sfârșit al marelui lupte se apropie cu iuțeala luminii. Un eveniment nu întârzie când se apropie de această iuțeală. Domnul ne îndeamnă: „Deaceia nu părăsiți credința voastră“. Triumful cel veșnic este aproape. El va veni negreșit.

Câtă abundență de semne ale sfârșitului se vede pretutindeni! Se pare că niciodată lucrarea noastră nu a fost împresurată de primejdii ca în acești ani din urmă, în cari am văzut strămtorarea neamurilor, pline de teamă la auzul vuetului mării și al valurilor. În turburărilor cari au avut loc în Asia, trei misionari și-au pierdut vieța. Un bătrân și credincios frate australian împreună cu șase lucrători fijieni, au fost luați de valuri în timpul unui uragan neobișnuit care a pustit insulele acelea. Cutremurul de pământ din Noua Zelanda, în timpul căruia cartiere întregi au fost nimicite, a pricinuit mari pagube și căminului unuia dintre iubiții noștri lucrători; în timp ce în America Centrală, casa misiunii noastre a rămas singură în picioare în mijlocul dărâmaturilor unui oraș întreg, ca un monument al ocrotirii divine. Scriind la lumina lunii în acest oraș, Managua, a cărui atmosferă eră încă plină de praful produs de cutremurul de pământ, și al cărui sol încă mai tremură, soția conducătorului misiunii, Pearl Waggoner Howard, scrise un frumos imn cu privire la revenirea lui Hristos, singura speranță și scăpare a acestei lumi care se prăbușește.

Totul ne spune: „Fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Mat. 24, 44. Intr'o țară foarte mare mii dintre frații noștri trec prin încercări atât de amare încât nici nu au cuvinte spre a ni le descrie. Lucrul acesta știindu-l, mii de rugăciuni ar trebui să se înalțe: Vino Doamne Isus, vino curând! El va veni și nu va zăbovi.

Noi vedem solia progresând cu o iuțeală care de multe ori ne pune în uimire. Ploaia târzie a început să cadă în ținuturi cari multă vreme au fost neglijate, și au început în aceste câmpuri să iasă la iveală roade la cari nu ne așteptam. Se obsearvă că aceste revărsări ale Spiritului Sfânt se îndreaptă acuma în cea mai mare măsură asupra câmpurilor în cari noi nu am pătruns încă, pentru ca astfel și acolo lucrarea să ajungă la punctul la care a ajuns în țările în cari am lucrat de mulți ani. Fie, ca Domnul să-și reverse plinătatea ploiei târzii asupra tuturor țărilor, pentru ca lucrarea Sa din lumea întreagă să înainteze la fel pretutindeni, și ca biruința finală să vină în toată puterea ei.

În fiecare profeție cu privire la această lucrare noi putem găsi siguranța. Când i-a sosit timpul, în 1844, această mișcare a apărut. Oamenii au început să păzească poruncile lui Dumnezeu și să predice venirea ceasului judecării lui Dumnezeu. În timp ce solia trecea din țară în țară, rodul a început să se ivească — poporul profeției, dintre toate națiunile, neamurile și limbile, păzind „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Această mișcare nu este omenească, ci e dela Dumnezeu.

Este un lucru minunat să privești cum Dumnezeu conduce mereu înainte această mișcare. Acum vedem împlinindu-se, în țările catolice și în ținuturile păgâne, prezicerile făcute cu mulți ani mai înainte de spiritul profeției. Atunci se scriă:

„În Africa păgână, în ținuturile catolice din Europa, în America de Sud, în China, în India, în insulele mărilor, și în colțurile cele mai întunecate al pământului, Dumnezeu Iși are aleși ai Săi cari vor străluci în mijlocul întunerecului, arătând în mod vizibil unei lumi apostate puterea transformatoare a ascultării de legea Sa“. „*Profeți și Regi*“, p. 189.

Nimeni dintre noi nu am fi îndrăznit să scrim atunci asemenea lucruri, cari păreau aproape de neprevăzut. Dar spiritul profeției prezise lucrul acesta despre acele țări cari atunci păreau atât de sterpe și neroditoare. Acești credincioși trebuiau să fie chemați chiar în ultimul timp dintre catolici și din țările păgâne. În ceasul celei mai mari apostazii ei aveau să treacă în față. Acum îi vedem venind cu miile. Cât de mult ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu văzându-i venind. Multe mii cari în trecuta Săptămână de Rugăciune nu erau între noi, acum sunt aci. Cu multă iubire urăm bun venit acestor noii credincioși.

Ultimele evenimente se vor întâmpla de grabă. Ni se spune că mișcările din ultimul timp vor urma repede una după alta.

Lupta se întefeste. Putem vedea foarte clar cum puterile răului se strâng tot mai strâns laolaltă pentru ultima și mare luptă. Dar Mielul le va birui cu totul⁴, pentru că El este Domnul domnilor și Impăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, deasemenea îi vor birui⁴. Apoc. 17, 14. Acum mai mult ca oricând trebuie să dovedim credința noastră. Iată câteva citate din Spiritul Profetiei, cari ne asigură, ca și Scriptura, despre triumful acestei solii:

„In mijlocul vremurilor turburi cari vor veni . . . credincioșii lui Dumnezeu vor sta neclintii. Satana și oastea sa nu poate să-i nimicească; căci îngeri cu puteri uimitoare îi vor ocroti⁴. „Mărturi⁴“, Vol. IX, p. 17.

„Atacurile lui Satana niciodată nu vor duce la biruință. Victoria va fi de partea soliei îngerului al treilea“. „Mărturi⁴ pentru Predicatori“, p. 410.

„Câteodată, greutățile pe cari le vom avea de întâmpinat vor fi din cele mai descurajatoare. Sarcina cea atât de mare ne va înspăimânta. Și totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, servii Lui în cele din urmă vor ieși biruitori“. „Schife din Vieață“, p. 439.

„Eu mărturisesc aceste lucruri pe cari le-am văzut, pe cari le-am auzit, și pe cari le-am pipăit, lucruri cu privire la Cuvântul vieții, și această mărturie știu că vine dela Tatăl și dela Fiul. Noi am văzut și mărturisim că puterea Spiritului Sfânt a însoțit răspândirea adevărului, inspirând scrisul și graiul, pentru ca solia să fie dusă așa cum trebuie. A tăgădui această lucrare ar însemna tăgăduirea Spiritului Sfânt, și a ne coborî la treapta celor apostaziați“.

„Vrăjmașul va depune toate efortările pentru a desrădăcina încrederea credincioșilor în stâlpii credinței noastre în soliile din trecut, cari ne-au așezat pe platforma înaltă a adevărului veșnic, și care a statornicit și a dat caracterul lucrării. Domnul Dumnezeu lui Izrail a călăuzit pe poporul Său în cunoștința adevărului divin. Vocea Lui s'a auzit și se aude încă zicând: Înaintați cu puteri tot mai mari, din har în har, din mărire la mărire. Lucrarea se întărește și se întinde tot mai mult, căci Domnul Dumnezeu lui Izrail este ocrotitorul poporului Său“. *Id.*, p. 430.

„Dumnezeu Se adresează credincioșilor Săi, acelora cari cred în El, zicându-le să prindă curaj“. „Mărturi⁴“, Vol. VIII, p. 12.

Să ne rămână continuu în minte aceste ultime cuvinte ale Spiritului Profetic: Noi trebuie să prindem curaj. Toți trebuie să vorbim și să ne îndemnăm a prinde curaj. Vrem? Frați și surori, cine ar putea ca știind pe Dumnezeu în capul acestei lucrări să nu prindă curaj? El ne conduce în triumf la biruința finală. Aci, să ne reinnoim credința și credincioșia noastră față de solie și față de Isus Hristos, Călăuza noastră.

Noi nu trebuie să uităm că lucrul acesta implică sacrificii din partea noastră pentru susținerea nevoilor lucrării. Astăzi este ziua de străngeri de daruri pentru misiuni. Știți cu toții că lipsa de fonduri se simte astăzi în mod grozav. Situația este acum mai gravă decât oricând mai înainte: câmpurile sunt absolut coapte pentru seceriș, și acest an de depresiune financiară care a lovit lumea întregă a pricinuit în toate câmpurile mari greutăți. Rugați fraților iubiți, rugați pe Domnul secerișului. Și dați, pentru iubirea lui Hristos, după puterile voastre cât mai mult.

Dar înainte de a aduce darurile noastre înaintea Domnului, să ne predăm pe noi înșine Lui, în acest ultim Sabat al unei noi Săptămâni de Rugăciune. Tot astfel au făcut credincioșii Noului Testament din Macedonia când și-au adus darurile. Ni se spune că mai întâiu s'au predat pe ei. Acesta este cel mai prețios dar pe care cineva îl poate da astăzi Domnului. Mai întâiu invităm pe toți aceia cari doresc să se predea din nou, să se ridice în picioare pentru a mărturisi astfel predarea lor completă în mâinile lui Dumnezeu, cum și consacrarea lor în serviciul Său. Apoi ne vom uni cu toții în rugăciune, rugând pe Dumnezeu să primească această consacrare, iertându-ne, și curățându-ne de orice mănjitură a păcatului, astfel ca darul nostru Să-I fie bineplăcut. Și oare nu ar dori oricine se găsește adunat cu noi în această după amiază, să se unească cu noi în mărturisirea că primește pe Isus și adevărul Său? Fie, ca nimeni să nu plece astăzi de aci fără a fi primit invitația pe care neconținut face Mântuitorul: „Veniți la Mine“. Și așa cum suntem, O, Mielul lui Dumnezeu, venim la Tine. Toți cari vor să facă această consacrare să se ridice în picioare.

(Notă către conducător. — Dacă este necesar, luați un moment, în timp ce adunarea este în picioare, pentru a invita a se predă lui Dumnezeu și acei cari încă nu au făcut-o. De multe ori, o invitație cordială din partea aceluia care conduce un serviciu ca acesta, sau din partea vreunui prieten, poate produce o hotărîre care înseamnă vieață veșnică. Apoi va urma rugăciunea de consacrare, și după aceea darurile anuale.)

W. A. Spicer.

Săptămâna de rugăciune pentru copii.

(S'a dat o deosebită atenție alegerii lecțiilor pentru copiii, pentru această Săptămână de Rugăciune. Lecțiile sunt bazate pe subiectele folosite de cei cari au scris prelegerile pentru majori, numai că au fost adaptate priceperii copiilor. Credem că fiecare Comunitate va face planurile cele mai bine chibzuite spre a veni în ajutorul copiilor, alegând din vreme instructori cari să fi avut destulă experiență cu copiii. Adunările cu copiii se vor ține separat, dar în aceleași zile și timp cu cele majore. Lecțiile acestea au fost pregătite sub conducerea Departamentului Școlii de Sabat.

Cât de deseori, în lucrarea Sa printre noi, a luat Domnul în brațe pe câte un copil pentru a întipări mai bine în inimile oamenilor oarecari învățături spirituale. Și astăzi încă, El, prin Spiritul Său, trage la Sine pe copii în anii cei frumoși ai lor, înscriindu-le numele în Cartea Vieții, dacă ei vin la El în dragostea și sinceritatea inimii lor. „Lăsați copiii să vină la Mine“, au fost cuvintele lui Isus. Și aceste cuvinte trec prin secole și ajung până la noi tot atât de clare și cu tot atâta putere ca atunci când au fost rostite. Să căutăm a lăsa drum liber și a înlesni venirea copiilor la Isus. În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune această cărare ce duce la Isus să fie curățită de orice obstacole. Și apoi, deasemenea, Domnul va folosi pe mulți dintre copii spre a arăta această cale celor mai bătrâni, spre a veni și ei; căci, nu avem noi acest cuvânt dela acela care este calea: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Impărăția cerurilor?“)

...

Lecțiunea 1. Vineri 4 Decembrie, 1931.

Vorbind cu Dumnezeu.

Cuvânt către instructor: Fie, ca rugăciunea fiecărui instructor care stă înaintea unui grup de copii în această Săptămână de Rugăciune, să fie: „Doamne, învață-mă ca și eu să pot învăța pe copii cum să se roage“. Când copiii sunt învățați să se plece la rugăciune simțind lipsa lor și având inimile bine agățate de făgăduințele lui Dumnezeu, atunci putem avea deplină încredere în rugăciunile acestor micuți. În această primă lecțiune se va depune toată străduința a săpa adânc în inima copilului punctele principale ale vieții de rugăciune.

1. Rugăciunea este vorbirea către Dumnezeu ca față de un Prieten prea iubit.

2. Datoria noastră este să căutăm a ne da seama de păcatele noastre și să le mărturisim, așa cum sunt, lui Isus.

3. Noi trebuie să credem că Isus ascultă și răspunde la fiecare rugăciune a celui credincios.

4. Mulțumire pentru rugăciunile răspunse.

5. A vorbi cu Isus în fiecare clipă este privilegiul și nevoia noastră cea mai mare.

1. Rugăciunea este vorbirea către Dumnezeu ca față de un Prieten prea iubit.

Ce idei vă faceți despre un prieten foarte bun? Este acela care v'ar ajuta numai când ar avea plăcere? Este acela căruia nu îi puteți destăinui decât numai unele din secrete? Este acela care astăzi vă este prieten și peste câteva zile vă uită cu totul? Ce trist exemplu de prieten ar fi acesta! De sigur că nu acesta este felul de prieten pe care-l doriți. Doriți un prieten care totdeauna să vă fie prieten, de al cărui ajutor să fiți totdeauna sigur, față de care să vă simțiți liber a-i spune orice. Un prieten—și acesta este mai mare decât toți — care ar fi dispus să moară pentru voi, dacă aceasta ar fi necesar. Este un lucru minunat să poți avea un prieten ca acesta. Nu mulți prieteni de pe pământ ajung această măsură a prieteniei. Dar acest fel de prieten este și dorește să fie Dumnezeu pentru fiecare băiat și fată de aci. Gândiți-vă la vreunul dintre micii voștri iubii. Cum v'ați împrietenit? Ați început să vorbiți împreună, și fără să vă dați seama v'ați împrietenit. Tot astfel, începând să vorbiți cu Dumnezeu veți deveni prieteni intimi cu El. Spuneți-I Lui tot ce aveți pe suflet. Puteți să-i spuneți despre greșelile voastre urite, lucruri cari nu ați putea să le spuneți vreunui prieten pământesc—și cu cât veți vorbi mai mult cu El cu atâta vă va iubi mai mult. Dar nimic nu este care să-L facă să vă iubească mai mult, decât faptul dacă vă vede venind la El spre a-I cere câteceva. Lucrul acesta va umple inima Lui de bucurie și dragoste față de voi.

(La acest punct din lecțiune, cântați o strofă din cântarea: „Mai sus de cerul înstelat“ No. 420. Anexa.)

2. Datoria noastră este să căutăm a ne da seama de păcatele noastre și să le mărturisim, așa cum sunt, lui Isus. — 1 Petru 5, 7.

Se întâmplă deseori ca prietenii noștri intimi să ne oprească și să ne zică: „Am să-ți spun ceva deosebit“. Acesta este felul în care dorește Prietenul nostru divin ca să venim la El. El Se bucură auzindu-ne zicând: „Am un anumit păcat despre care vreau să-ți vorbesc“. Dacă de exemplu este vor-

ba de vreo minciună, atunci am putea spune în felul acesta: „Nu sunt atât de cinstit cum ar trebui; căci iată că atunci am spus o minciună“. Dacă am merge la vreun prieten al nostru pământesc și i-am spune anumite păcate ale noastre, ei se poate că nu ne-ar mai iubi. Dar Dumnezeu vă va iubi cu atât mai mult cu cât îi spuneți mai mult, căci El socotește aceasta ca o dovadă a deosebitei prietenii pe care o aveți față de El. Deaceia căutați toate lucrurile ascunse pe cari le aveți în inimă, și mărturisiți-le Lui așa cum sunt.

3. *Noi trebuie să credem să Isus ascultă și răspunde la fiecare rugăciune a celui credincios. Mat. 21, 22.*

Nimic nu ne face mai fericiți decât atunci când putem auzi pe prietenii noștri pământești zicând despre noi: „Pot să mă bizui pe acest tânăr, căci este prietenul meu intim“. Sau: „Știu că această fată nu mă va vorbi de rău, căci este prietena mea intimă“. Nimic nu bucură mai mult pe Isus decât putând să ne audă zicând: „Știu că Isus ascultă rugăciunile mele, căci este Prietenul meu intim“, sau, „Știu că astăzi nu am să spun nici o minciună, căci am rugat pe Isus să mă ajute la aceasta“. O asemenea credință în inimile noastre nu numai că face bucurios pe Isus, dar ea face ingeri putrenici să vină lângă noi spre a ne fi de ajutor. A crede este lucrul cel mai de căpetenie în legăturile noastre de prietenie cu Isus.

4. *Mulțumire pentru rugăciunile răspuse. Efes. 5, 20.*

Un alt lucru de însemnătate în prietenia noastră cu Isus este recunoștința sau mulțumirea. Eu cer, cred, și primesc, dar apoi trebuie să mulțumesc. Nu este așa că mulțumiți prietenului vostru care vă trimete vreo carte frumoasă? De sigur că da. Voi nu ați fi atât de nepoliticoși încât să primiți vreun lucru și să nu ziceți „Mulțumesc“. Deasemenea să băgăm de seamă să nu fim nepoliticoși față de Prietenul divin. Să-l mulțumim pentru orice ne dă El, oricât de mic ar fi. De exemplu mi-am pierdut briceagul, și nu pot să-l gășesc nicăeri. Atunci mă rog Prietenului meu ceresc să mă ajute să-l gășesc. Și după ce termin rugăciunea, îndată îl gășesc. Nu ar trebui atunci să stau puțin și să spun: „Mulțumesc, iubitul meu Prieten ceresc“. M'am rugat deseori în timpul zilei ca Dumnezeu să mă ajute a fi bun față de sora mea cea mică. Seara când îngenuchez la rugăciune îmi aduc aminte cum de nenumărate ori în timpul zilei am fost ajutat să fiu bun, când eu aș fi vrut să fiu aspru. Eu nu pot să mă duc la culcare fără a spune: „Îți mulțumesc iubite Prieten divin, căci mi-ai ajutat în acest chip minunat“.

5. *A vorbi cu Isus în fiecare clipă este privilegiul și nevoia noastră cea mai mare. 1 Tes. 5, 17.*

Câteodată pretenii noștri se gășesc la foarte mari depărtări de noi și atunci nu putem să vorbim cu ei, dar cu Prietenul nostru din cer putem vorbi oricând. Nu este nici o clipă când El nu ar putea auzi

șoptirea cât de înceată a celui care se roagă. Unii cred că nu putem să ne rugăm decât dacă încetăm lucrul la care suntem și îngenuchem așa cum facem la rugăciunea de dimineață și de seară. Dar lucrul acesta nu este adevărat. Noi putem să vorbim lui Dumnezeu chiar și la joacă, unde suntem atât de deseori ispitii a ne certă sau a rosti cuvinte urite. Putem să vorbim cu Dumnezeu atunci când ne facem problemele la aritmetică. Putem să vorbim cu El atunci când mergem spre casă cu prietenii de școală. Oricând putem înălța această rugăciune: „Doamne, ajută-mă“. Aceasta înseamnă a te ruga în fiecare clipă. Satana este absolut hotărât a face să păcătuască orice băiat, sau fată, dar aceia cari vor vorbi cât mai des cu Prietenul lor ceresc, vor învinge pe Satana.

Lecțiunea 2 — Sâmbătă 5 Decembrie, 1931.

Căutarea și salvarea celor pierduți.

Cuvânt către instructor: Scopul acestei lecțiuni este să întipărească în mintea copiilor gândul că noi ne gășim într'o lume pierdută, și noi înșine suntem pierduți. Privilegiul nostru este a ajuta pe copiii să gășescă pe Isus ca Mântuitorul lor personal, și apoi să li se inspire de a aduce și ei pe alții la Isus. Lecțiunea este bazată pe aceste puncte:

1. Fiecare este pierdut.
2. Isus a venit să găsească pe cel pierdut.
3. Te-a găsit Isus?
4. Cum pot ajuta pe Isus să găsească pe alții.

1. Fiecare este pierdut.

Oricine s'a rătăcit vreodată prin vreo pădure știe cât de grozav este simțământul acela când nu știi care este drumul spre casă. La orice sgomot pe care-l aude printre pomi, crede că este vreun animal sălbatec ce vine să-l sfășie. Ori tăcerea mormântală îl umple de teama singurătății. Dar dacă în întunec aude glasul cuiva sau vede prima licărire de lumină, cum se umple inima lui de speranță și bucurie! El știe atunci că în curând va fi scăpat de toate aceste temeri.

Orice bărbat, femeie, sau copil din această lume este pierdut din pricina păcatului. După cum știți, Adam și Eva fuseseră așezați într'o grădină frumoasă, dar Eva plimbându-se printre pomii grădinii a căzut în păcat din pricină că a ascultat de o minciună pe care i-a spus-o Satana. Apoi Adam a urmat-o în păcat, și a fost pierdut și el. Și fiindcă Adam și Eva au fost pierduți, noi cu toții fiind copiii lor, deasemenea suntem pierduți. Nimeni dintre noi prin sine însuș nu ar putea găsi calea spre casă, spre a ieși din pădurea păcatului. Orice faptă rea pe care o facem ne duce tot mai departe de casă în desișul întunecos și primejdios al pădurii, unde ne gășim fără ajutor și sortiți morții.

2. Isus a venit să găsească pe cel pierdut.

Isus a privit din ceruri la noi jos și ne-a văzut pierduți în desișul păcatului. Atunci El zise Tatălui: „Vreau să părăsesc această minunată locuință de aci și să Mă cobor în întunecata lume a păcatului și să caut să scot de acolo pe copiii noștri pierduți. Eu voi deveni lumina lumii, și cu lumina Mea sunt sigur că voi putea găsi pe mulți dintre acești copiii pierduți și să-i aduc acasă“. Tatăl răspunse: „Iubesc atât de mult pe acești copiii încât Te las să Te duci și să-i găsești“. Astfel Isus S'a coborât din ceruri în această lume întunecată a păcatului. Sosind aci El zise: „Am venit să caut și să măntuiesc pe cel pierdut. Pe oricine va auzi glasul Meu și va veni la Mine, îl voi măntui“. Când suntem ispititi de păcat, vocea lui Isus ne spune: „Nu merge pe această cale, căci te va duce mai afund în pădurea păcatului, dar vino la Mine, și cu lumina Mea te voi duce acasă unde vei fi în siguranță“.

3. Te-a găsit Isus?

Intrebarea pe care ar trebui să și-o pună fecare băiat și fată este: „M'a găsit Isus?“ De fiecare dată când spuneți câte o minciună, de fiecare dată când nu ascultați pe tata, pe mama, sau pe învățătorul vostru, voi vă depărtați tot mai mult de Isus. Dar câteori spuneți: „Nu, nu vreau să mint, voi spune adevărul“, Isus vine tot mai aproape de voi. De câteori faceți absolut exact ce vă spune mama sau învățătorul vostru, Isus lasă ca lumina Sa să strălucească tot mai luminos pentru ca voi să găsiți calea spre casă. Isus merge pretutindeni spre a găsi pe copiii Săi — în pădurile întunecoase, pe munți, în pustii nisipoase, oriunde se găsesc copiii Săi pierduți. El vine cu multă iubire în casa voastră, ia loc în camera voastră, și bate la ușa inimii voastre, zicând: „Vino la Mine, și Eu îți voi arăta calea cea bună pe care să mergi astăzi. Dacă vei sta strâns lângă Mine, astăzi nu te vei pierde“. Te-a găsit Isus? Auzi glasul Lui? Stai strâns lângă El, astfel ca să nu te mai pierzi.

4. Cum pot ajuta pe Isus să găsească pe alții.

Din moment ce Isus a arătat atâta bunătate încât a venit și v'a găsit pe voi, nu ați vrea ca la rândul vostru să ajutați să-L găsească și alții cari sunt pierduți? Sunt multe căi prin care puteți face aceasta. O cale este să ne purtăm frumos când suntem la joacă împreună cu alți copii, astfel ca și ei să fie îndemnați să se poarte frumos. O altă cale este să ascultăm totdeauna pe mama și pe învățătorul nostru, astfel ca și alți copii să fie influențați să asculte de ei când ne văd pe noi făcând cu plăcere ceace ni se cere. O altă cale de a ajuta pe Isus să găsească pe alții este să economisim fiecare bănuț pe care îl putem apoi da în Școala de Sabat, spre a ajuta la răspândirea Bibliei și a altor cărți bune la oamenii negrii, roșii, și galbeni din ținuturile îndepărtate. Iar o altă cale este să fim buni față de toți aceia pe cari îi găsim în necazuri. Pretutindeni sunt o mulțime de oameni triști, și voi puteți să-i încura-

jați spunându-le și făcându-le lucruri bune. Puteți duce flori vreunui copil bolnav. Puteți aduce un pahar cu apă curată atunci când mama este încălzită și obosită. Nu vreți și voi să fiți mici ajutoare ale lui Isus în toate aceste căi? In timp ce El caută pe cei pierduți și măntuiește, voi puteți fi mâna Lui de ajutor. Cred că veți fi bucușori să faceți lucrul acesta fiindcă Isus a venit să vă caute spre a vă măntui, și El v'a găsit.

Lecțiunea 3 — Sâmbătă 5 Decembrie, după amiază.

Revenirea lui Isus.

Cuvânt către instructor: Această lecțiune urmărește să facă pe copiii să înțeleagă realitatea faptului că Isus va reveni în curând, și că noi trebuie să fim gata spre a-L întâmpina când va reveni. De asemenea noi trebuie să spunem și altora despre venirea lui Isus, și să ajutăm și pe alții să se pregătească a-L întâmpina. Punctele sunt:

1. Isus a venit odată pe pământ.
2. Isus va veni din nou.
3. Eu trebuie să fiu gata spre a-L întâmpina.
4. Trebuie să ajut altora să se pregătească.

1. Isus a venit odată pe pământ.

Ați auzit cu toți că Isus va reveni în curând? Trei băieți din California aveau un tată aviator. Acest tată se hotărî odată să plece într'o lungă călătorie în jurul lumii. Aceasta eră o călătorie grea și primejdioasă, dar tatăl nu se gândia la greutățile acestea ci numai să poată face călătoria și să se întoarcă sănătos acasă. Astfel el își lăsă într'o zi soția și pe cei trei băieți și porni cu aeroplanul în lunga sa călătorie. Zi după zi, noapte după noapte el sbură mereu, trecând peste munți, păduri, deșerturi, și oceane mari. Băieții și mama așteptau mereu mereu pe tatăl lor să se întoarcă acasă. Pe când tatăl sbură, el trimetea prin radio vești despre locul unde eră, și mereu spunea că încurând se va întoarce la mica sa familie. Astfel într'o zi oamenii au văzut un aeroplan coborîndu-se din cer și oprindu-se chiar pe locul de unde plecase. In aeroplan eră tatăl, sănătos și vesel după călătoria sa lungă. Mama nemai putând să aștepte până ce el s'ar întoarce acasă, luă un alt aeroplan și sbură o distanță destul de mare spre a întâmpina pe tatăl. Astfel cei trei băieți rămaseră fără tată și fără mamă, care să stea cu ei, și trebuiau să aștepte și iar să aștepte până ce se va întoarce mama. Ințr'o zi un alt aeroplan s'a coborît din cer, nu prea departe de casa băieților, și un prieten îi duse cu aeroplanul la marele aeroport spre a întâmpina pe mamă. O, cât de fericiți au fost atunci copiii! Ei așteptaseră mult, foarte mult timp, dar iată că acum mama eră din nou acasă și tatăl aveă să vină în curând!

Isus este ca și un tată pentru toți copiii cari Il iubesc. El v'a iubit mai înainte de a-L fi iubit voi. El Iși părăsi locuința cea măreață de sus din ceruri

și veni jos pe acest pământ unde trăim noi. El veni ca un mic copil și crescui la un loc cu frații și surorile sale în casa sa din Nazaret, la fel ca și voi. Apoi El străbătu toată țara, spunând oamenilor că El a venit pe pământ să caute și să mântuească pe cei pierduți. Mulți s'au umplut de bucurie auzind aceste vești frumoase, dar unii oameni răi au început să-L urască și în cele din urmă L-au omorât, crucificându-L pe cruce. Prietenii Lui, foarte îndurerăți L-au luat și L-au înmormântat într'un mormânt tăiat în piatră, dar după trei zile Tatăl Lui L-a chemat din nou la viață și înviind El Se duse să găsească și să îmbărbăteze pe cei cari Il iubiau. Intr'o zi, pe când vorbea unora dintre aceștia, El El începu să Se înalțe iarăși la cer, înconjurat de o mulțime de îngeri. El Se întorcea înapoi la Tatăl Său și la casa Sa.

2. *Isus va veni din nou.*

Pe când Isus Se înălță spre ceruri, unul dintre îngeri rămase cu prietenii Lui și le zise: „Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum L-ați văzut mergând la cer“. Fapt. 1, 11. Când Isus Se aflase încă pe pământ, El spusese credincioșilor Săi: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voiu duce și vă voiu pregăti un loc, Mă voiu întoarce și vă voiu lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“. Ioan 14, 2, 3.

Cu siguranță că Isus va menține această făgăduință făcută. După înălțarea Sa la cer, Ioan, ucenicul Său iubit a scris despre revenirea Lui. „Iată că El vine pe nori. Și orice ochiu Il va vedea“. Apoc. 1, 7. Printre ultimele cuvinte adresate de El lui Ioan, sunt acestea: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“. Apoc. 22, 12. Isus dorește ca toți copiii Săi să fie cu El în patria Sa plină de fericire, și El va veni curând, foarte curând pe pământ spre a-i strânge.

3. *Eu trebuie să fiu gata spre a-L întâmpina.*

Când tatăl aviator din povestea dela începutul acestei lecții se sui în aeroplanul său el spuse celor trei copilași și mamei lor că se va întoarce în curând — el speră să revină mai curând decât oricare altul care încercase până atunci înconjurul lumii. El le spuse că nu le poate preciza când va veni, dar că ei vor ști timpul când va sosi. El spuse mamei copiilor: „Tu să fii gata oricând te voiu chema, ziua sau noaptea, pentru ca să poți veni și să mă întâmpini cu alt aeroplan“. Dacă ne-am închipui că mama ar fi simțit foarte obositor lucrul acesta de a fi gata în tot momentul când ar chema-o el, ce bucurie ar fi pierdut ea, și cât de trist ar fi fost tatăl! Când mama plecă de acasă, ea spuse celor trei băieței să fie gata să vină și să o întâmpine atunci când se va întoarce cu un mare aeroplan. Și cu siguranță că acești copilași, atunci când a sosit aeroplanul, au fost îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, in-

tinzându-și mânuțele spre a ură bun venit mamei lor. Dacă ei ar fi rămas la jocul lor, și ar fi fost acolo, inima mamei ar fi fost foarte mult îndurerată, și cât de triști ar fi fost și copiii dacă ar fi pierdut ocazia să o întâmpine.

Tot astfel și Isus, când a plecat, a spus: „Vegheați dar, pentrucă nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Mat. 24, 42, 44. Fiindcă nu știm exact când va veni Isus, trebuie ca în orice moment să fim gata a-L întâmpina. Calea prin care putem să ne pregătim și prin care să fim gata la venirea lui Isus este a ne mărturisii toate păcatele noastre, a le depune toate la picioarele lui Isus, și să facem întocmai ceea ce El vrea ca să facem în fiecare zi și în fiecare clipă.

4. *Trebuie să ajut altora să se pregătească.*

Nu este de ajuns ca numai noi înșine să fim gata când va veni Isus. Noi trebuie să ajutăm și altora să se pregătească. Dumnezeu atât de mult a iubit întreaga omenire încât a dat pe Isus să moară pentru ca astfel să o poată salva din păcat. El iubește atât de mult pe fiecare, încât Biblia ne spune că El vrea ca nici unul să nu piară. Mat. 18, 14. Isus dorește ca toți să fie gata. Unii nu vor fi gata, dar noi trebuie să ajutăm fiecăruia ca să se pregătească. Noi trebuie să ajutăm fraților și surorilor noastre, rudelor noastre, tovarășilor de joacă, pentru ca și ei să se pregătească a întâmpina pe Isus la venirea Sa. Câți dintre cei cari vă găsiți azi aci doriți să vă pregătiți pe voi și să ajutați și altora să se pregătească pentru patria cerească? . . .

Lecțiunea 4 — Duminecă 7 Decembrie.

Oricând, înainte.

Cuvânt către instructor: Această lecțiune corespunde prelegerii dela adulți: „Înaintare sub greutate“. Scopul ei este ca să învețe pe copii că drumul vieții de creștin nu este ușor, ci că pe acest drum trebuie să se îndure greutatea cu un bun ostas. Dar Isus netezește calea dacă ne fim strâns de El și urmăm pe urmele Sale. Din moment ce copiii vor găsi că această cale este bună, ei vor dori să-și facă partea în aceea de a spune și altora despre ea. Punctele principale ale lecției sunt:

1. Calea vieții nu este ușoară.
2. Isus netezește calea.
3. Merg eu pe calea lui Isus?
4. Cum pot ajuta altora să afle calea?

1. *Calea vieții nu este ușoară.*

Ați fost vreodată în grădină spre a culege trandafiri și v'ați înțepat? Știu că vă plac trandafirii fiindcă sunt frumoși și au un parfum îmbătător. Dar când îi strângeți, spinii cei ascuțiți vă înțepă mâinile și câteodată chiar fac să curgă și sânge. Dar fiindcă sunt și spini, oare nu mai culegeți trandafiri? Nu, vouă știu că vă plac trandafirii atât de

mult încât preferați să vă sgarie puțin dar numai să nu rămâneți fără trandafiri.

Nu vi s'a întâmplat vreodată ca ducându-vă la școală pe ploaie, vântul să vă întoarcă umbrela pe dos? In timp ce plouă mai se întâmplă că și trebuie să fugiți, spre a nu fi udați prea rău, dacă vi s'a stricat umbrela, și lucrul acesta știu că nu este prea plăcut. Dar oare nu vă duceți la școală fiindcă plouă sau bate vântul și se poate că v'ați uda? Nu, voi vreți să învățați, vă iubiți profesorul, și deaceia vă duceți la școală zilnic, pe ploaie sau pe ninsoare.

Când Isus a venit pe acest pământ credeți că a găsit o cale ușoară de umblat? Nu, El a fost născut într'un staul unde se adăpostesc și se hrănesc vitele, fiindcă nu mai eră nici un loc pentru mama Lui și în han oamenii dormiau. Apoi Iosif a trebuit să fugă cu El și cu mama Lui într'o țară foarte depărtată din pricină că regele căută să omoare pe micul Copil care se născuse în Betleem. Casa lui Isus a fost săracă, și chiar de mic copil a trebuit să lucreze din greu pentru a ajuta la câștigarea hranei și îmbrăcămînții. Când a ajuns mare și a mers printre oameni făcând binele, El nu a avut un pat moale în care să se culce noaptea. Deși toată ziua umblă prin praf și arșița soarelui, învățând și vindecând neîncetat pe oameni, El totuș trebuia să Se culce sub pomi sau lângă vreo piatră mare. El nu a mâncat decât hrană foarte simplă, și a băut apă doar acolo unde a găsit. Dar El a trecut prin toate acestea cu multă bărbăție fiindcă El ne iubiă și doria să ne învețe calea vieții. Calea vieții nu este ușoară, dar noi suntem bucușoși să mergem pe ea din pricina multor lucruri bune pe cari le primim și a multor alte lucruri bune pe cari le putem face pentru alții.

2. Isus netezește calea.

Dacă ar fi ca pe calea vieții să mergem numai singuri, se poate că ni s'ar părea în adevăr prea aspră. Dar Isus a mers mai întâiu pe această cale și a netezit-o, dar numai pentru aceia cari se hotărăsc să asculte de El. Când suntem ispitiți să spunem vreo minciună sau să furăm ceva, Isus va spune lui Satana să plece, și ne va da putere să rămânem credincioși până la capăt. Când unul dintre tovarășii noștri de joc, în mânia sa ne lovește și noi suntem gata să-i dăm îndărăt, vocea cea dulce a lui Isus spune: „Spune-i un cuvânt blajin, și el singur se va rușina“. Această voce scumpă a lui Isus face cărarea ușoară pentru noi. Când mama refuză să ne dea vreun lucru la care ținem poate mult, dar care ne-ar strică, când suntem aproape gata să rostim oarecari cuvinte urite către mama, Isus ne spune: „Lasă-Mă să-ți iau din inimă aceste cuvinte mănioase, și să nu le spu lui mama“. Este minunat chipul cum netezește Isus calea pentru noi, dacă suntem hotărâți să facem numai binele și cerem ajutorul Lui.

3. Merg eu pe calea lui Isus?

Lucrul asupra căruia ar trebui să hotărască fiecare copil în această Săptămână de Rugăciune,

este: „Merg eu pe calea lui Isus?“ Dacă merg pe calea lui Isus, atunci ea va fi foarte, foarte ușoară, căci El merge înaintea mea și-mi netezește calea. Dar dacă nu merg pe calea lui Isus, calea mea va fi grea, grea de tot, fiindcă nu este Isus care să netezească această cale și Satana o face gloduroasă și spinoasă. Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul, și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“. Nu, noi înșine nu ne putem pune mâinile în mâinile iubitorului nostru Tată ceresc, dacă Isus nu ni le pune. El este singurul care cunoaște calea care duce spre cer, și cu siguranță că El ne va călăuzi acolo, numai dacă vom urmă pe calea Sa. Câți dintre voi vor să spună astăzi: „Vreau să merg pe calea lui Isus, căci dacă m'aș încercă să merg pe calea plăcerilor mele îmi va fi prea greu“? Vă rog să vă ridicați, toți aceia cari v'ați hotărât să mergeți pe calea lui Isus.

4. Cum pot ajuta altora să afle calea?

Ar însemna să dăm dovadă de prea mult egoism dacă am merge pe calea lui Isus și nu ne-am strădui să ajutăm și altora să o găsească. Sunt mulți copii păgâni a căror cale este cu mult mai grea decât a noastră. Aceștia trăesc în mare număr în Africa, China și India. Mai întâiu trebuie să ajutăm tuturor copiilor albi din vecinătatea noastră cum și prietenilor de joacă, ca ei să afle calea lui Isus, dar milioane de Chinezi, Indieni și Africani cer ca să le fie trimes cineva care să-i învețe calea lui Isus. Mulți dintre aceștia nu au auzit niciodată numele lui Isus. Unii au auzit despre calea Lui, dar nu știu cum să meargă pe ea. Ei nu au nici mamă nici tată creștin, nici Școală de Sabat la care să meargă, nici Comunitate la care să se ducă să asculte, și chiar dacă ar avea Biblii ei singuri nu pot să le cetească. Costă mulți bani să trimetem la ei învățători, dar Isus ne zice: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură“. Voi puteți ajuta la trimeterea învățătorilor și predicatorilor prin economisirea fiecărui ban și prin străduința de a strânge cât mai mulți. In timp ce noi facem aceasta, putem să spunem și altora despre acest lucru, și să-i îndemnăm și pe ei să facă la fel. Ce ajutor minunat ar fi dacă toți am face aceasta? Câți sunt gata să înceapă de acuma?

...

Lección 5 — Miercuri 9 Decembrie, 1931.

Iubirea nu este egoistă.

Cuvânt către instructor: Spiritul de a da Domnului Isus pentru înaintarea lucrării Sale ar trebui să se desfășoare în tot timpul acestei Săptămâni de Rugăciune asemenea unui fir de aur. Dăruirea din inimă este lucrul cel mai spiritual pe care-l putem face. Într'un anumit sens dăruirea este un lucru mai spiritual decât chiar rugăciunea. Când ne rugăm, noi cerem un anumit lucru; dar când dăm, facem ceva care exprimă credința și iubirea noastră. La fiecare pas suntem ispitiți a risipi banii fără rost. Am economisi mulți bani pentru lucrarea lui Dum-

nezeu dacă am învățat pe copiii noștrii obiceiul dăruirii. Indemnați-i să pună deoparte și să sacrifice ceva în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, pentru ca la sfârșitul ei să poată avea un dar din iubire pentru Isus. Iată și punctele principale ale acestei lecțiuni:

1. Isus Marele dăruitor.
2. Dă și vei iubi!
3. Celui mai mic dintre frații Mei.
4. Dăruirea.

1. *Isus Marele Dăruitor. Ioan 10, 17.*

Noi cu toții găsim plăcere în a da. Noi ne aducem darurile în Școala de Sabat. Ne dăm darurile în Sabatul al 13-lea. Plătim zecimea și dăm încă și alte daruri. Dar oare dăm noi lui Isus și pentru cei lipsiți ai Lui atâta cât ar trebui? Mai înainte de a răspunde la această întrebare, să ne oprim o clipă și să medităm cât de mult a dat Domnul Isus și cât mai dă încă și acuma. Ne-ar fi cu puțință să măsurăm câtă apă are oceanul? Este cu atât mai mult imposibil să măsurăm iubirea Lui Isus, după cum este dovedită prin darurile pe cari El le revarsă zilnic asupra noastră. Ne închipuim că Isus văzând nevoia noastră de un Mântuitor ar fi zis: „Voiu părăsi locuința Mea din cer și Mă voiu cobori pe pământ, unde voiu fi fără casă, și unde nu voiu găsi nici un loc unde să-Mi plec capul. Voiu părăsi străzile de aur, în schimbul cărărilor gloduroase și pline de praf de pe pământ cari duc la locul suferinței și lipsei. Voiu părăsi locul de lângă Tatăl Meu, și voiu lua loc lângă omenirea suferindă. Și când voiu fi făcut toate acestea, de sigur, voiu fi făcut deajuns“. Și de sigur, chiar și lucrurile amintite până aci pun în uimire pe oricine. Dar acestea nu au fost de ajuns pentru Isus. Nu, El nu avea numai să părăsească cerul cu toată măreția și gloria lui, și să Se coboare pe un pământ întunecat, uscat și fără loc de adăpost pentru El, unde trebuia să sufere și să ostenească, și unde avea să fie prigonit și chinuit; dar El avea să plătească ultimul și cel mai mare preț pentru mântuirea ta și a mea. El a trebuit să-și dea viața și lucrul acesta l-a făcut bucuros, cu iubire. Iubirea Lui cea mare L-a îndemnat să facă aceasta pentru tine și pentru mine. Acesta este Isus care astăzi cere din ceruri darul din iubire al tău și al meu. Și în timp ce cere aceasta dela noi, El dă, dă, și iar dă—ne dă viață, casă, părinți. Ne dă soare, aer, ploaie, care ne aduce sănătate, hrană și binecuvântări nemăsurate. Ce Dăruitor minunat este Isus! În adevăr, o iubire atât de minunată, atât de divină cere viața, sufletul și totul al meu“.

2. *Dați și veți iubi. Luca 6, 38.*

Aceasta este cauza pentru care Isus ne iubește atâta. Adică pentru că El ne-a dat atât de mult. Ați putea zice atunci: „O, El dă fiindcă ne iubește atâta“. Da, de fapt am putea zice că iubirea Lui are două izvoare. El dă fiindcă ne iubește, și ne iubește fiindcă ne dă. Aceasta este pentru ce dorește Dumnezeu ca și noi să dăm la rândul nostru. Dumnezeu

dorește ca noi să-L iubim din ce în ce mai mult.

Deci iubiți și veți da, dați și veți iubi.

3. *„Unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei“. Mat. 25, 40.*

Dumnezeu vrea să dăm ca indirect să contribuim la răspândirea Evangheliei și la alinarea suferințelor celor în lipsă. Dumnezeu are comori infinite, și nu El este Acela care are nevoie de banii noștri. Nu este decât iubirea care a făcut din noi lucrători în câmpul Său. Acest câmp este lumea; este vecinul meu sărac, este schilodul dela colțul străzii, o! sunt milioanele din Africa, India, din China, cari niciodată nu au auzit despre Evanghelie și pentru cari deasemenea a venit Isus spre a-i mântui și pe ei. În timp ce lucrăm pentru aceste suflete, lucrăm pentru Isus.

„Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi li-ați făcut“. Dumnezeu, după cum am spus, este bogat, dar din iubire pentru noi, El nu ia în seamă bogățiile Sale pentru răspândirea Evangheliei. El priivește, așa bogat cum este, la bănuțul nostru, la zecimile noastre, căci el dorește să vadă iubirea noastră. O, să nu-L dezamăgim!

4. *Dăruirea generoasă.*

Cum ar trebui să dăm? Ocaziile de a risipi banii fără rost sunt nenumărate. Deseori suntem ispititi să cumpărăm bomboane sau ciocolată cum și lucruri de cari nu avem nevoie, lucruri cari ne strică. Cum am putea să cheltuim cât mai puțin pentru noi și să dăm cât mai mult lui Isus? Iată un sfat bun în această privință: Când suntem ispititi să ne dăm banii pe bomboane să ne oprim și să ne gândim la India cu milioanele ei neavertizate. Când suntem ispititi să ne dăm banii pe ciocolată, să stăm și să ne gândim la China cu milioanele ei deasemenea neavertizate. De sigur, gândul la sufletele cari pier fără a le fi fost vestită Evanghelia ne va reține de a risipi banii fără rost. Face ca totdeauna să fim generoși, mai ales când este vorba de Dumnezeu. Să luăm hotărîrea de a cugeta la Dumnezeu în folosirea bunurilor cari ne sunt încredințate. Să dăm lui Dumnezeu din iubire; și dacă Il iubim, cum am putea reține în mod egoist partea care Li aparține?

Lecțiunea 6 — Vineri 11 Decembrie, 1931.

Dumnezeu ne vorbește.

Cuvânt către instructor: Acest subiect este o prelucrare a prelegerii dela majori, cu titlul: „Providențe constrângătoare“. Scopul acestei lecțiuni este să ajute copiilor să înțeleagă interesul pe care-l poartă Dumnezeu pentru viața fiecăruia dintre noi cum și călăuzirea Sa în toate căile noastre. Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre, dar nu totdeauna așa cum am voi noi, căci de multe ori el ne trece print'oa oarecare pregătire mai înainte de a ne da ceace am cerut. Iată și punctele principale ale lecțiunii acesteia:

1. Dumnezeu este dispus să ne vorbească.

2. Răspunsul lui Dumnezeu către Moise.
3. Răspunsul lui Dumnezeu către Iosif.
4. Răspunsul lui Dumnezeu către misionarii noștri.
5. Răspunsul lui Dumnezeu către noi.

1. Dumnezeu este dispus să ne vorbească.

„Dumnezeu este totdeauna gata și bucuros, să asculte rugăciunea din inimă a celui mai de jos din copiii Săi“. *„Calea către Hristos“*, p. 115.

Noi vorbim prietenilor noștri și ei ne vorbesc nouă. V'ați putea închipui vreo convorbire cu vreun prieten și acesta să nu răspundă nimic la cele ce spuneți? Ce conversație unilaterală ar fi această convorbire. Un prieten adevărat te ascultă liniștit până ce termini, apoi vorbește el iar tu ascuți liniștit. Tot astfel este și în convorbirea noastră cu Prietenul cerelesc. El ascultă cu cea mai mare atenție tot ceea ce îi spunem, și apoi găsește o mare bucurie putând să ne răspundă. Ingeri sunt chemați și trimiși îndată să facă lucrul care trebuie făcut în scopul de a se răspunde la rugăciunile noastre. Noi nu-i putem vedea, nici auzi, dar putem vedea ce fac ei. Totul se pune imediat în mișcare în cer când noi ne rugăm și ceva are loc. Câteodată însă nu se întâmplă exact ceea ce cerem.

Rugăciunile noastre când ajung în ceruri sunt rezumate într'un singur cuvânt: „ajutor“. Isa. 41, 10. Atunci Prietenul nostru din cer poruncește imediat îngerilor să facă lucrul care ne va fi de mai mare ajutor. Și cât de repede zboară ei spre a împlini porunca Lui! Astfel, lucrurile cari ne vin se poate să fie tocmai ceea ce am cerut, dar se poate să nu fie acelea. Dacă ceea ce am cerut ne este spre un adevărat ajutor, ele cu siguranță că vor fi împlinite. Dar dacă ele nu ne vor fi de ajutor atunci de sigur că nu se vor realiza. Singura intenție a lui Dumnezeu cu noi este să ne ajute. El este Ajutorul nostru cel puternic — răspunsul Său la fiecare rugăciune a noastră este: „Te voiu ajuta“.

2. Răspunsul lui Dumnezeu către Moise.

Moise nu era tânăr când se găsea la curtea împăratului păgân din Egipt. El și-a dat foarte bine seama că Dumnezeu îl chemase să libereze pe poporul Izrael de sub jugul egiptean și să-l conducă în țara făgăduită. Ce lucrare mare pentru un tânăr! Dar Moise se gândia că ar putea face aceasta. El era tânăr și puternic. El cunoștea regulile militare. El primise o bună educație. Dar el nu știa că Moise fără Dumnezeu nu poate face nimica. Astfel, atunci când Moise s'a rugat ca Dumnezeu să-l facă un mare conducător, Dumnezeu îi răspunde la rugăciune trimetându-l în pustie, unde înțelese cât de slab era el și cât de puternic era Dumnezeu. Moise nu se așteptase ca drept răspuns la rugăciunea sa să primească trimeterea în pustie. Dar ce mare conducător al lui Dumnezeu a făcut aceasta din Moise! Ce minunat răspuns la rugăciunea lui Moise! Astfel deci, dacă vreodată tu sau eu avem greutăți și lucrurile ne

merg rău, cine știe dacă nu cumva Dumnezeu Se silește să te învețe pe tine, că Nicu fără Dumnezeu nu poate face nimica, sau că Lucia fără Dumnezeu iar nu poate face nimica. Aceasta este lecțiunea pe care Dumnezeu voește să o învețe orice copil ce vrea să împlinească o lucrare mare pentru Dumnezeu.

3. Răspunsul lui Dumnezeu către Iosif.

Iosif a fost învățat cu multă grijă de către tatăl său cele cu privire la legea lui Dumnezeu. Lui îi plăcea să șadă la ușa cortului lor împreună cu tatăl său și să asculte povestirile minunate pe cari acesta i le spunea despre Dumnezeu. Cât de mult ardea inima lui de dorința de a fi credincios față de Dumnezeu tatălui său. Rugăciunea zilnică a lui Iosif era: „Doamne, ajută-mă să rămân credincios în cele ce tu mi-ai arătat“. Și căror lucruri le era îngăduit să vină ca răspuns la această rugăciune? Se îngăduia să-i vină mari ispite ca să fie necredincios, pentru ca acestea să-l întărească. A fost ispitit ca sclav în Egipt, ispitit să lucreze neglijent în slujba cea josnică de sclav, ispitit să păcătuască atunci când nu-l ar fi văzut nimeni, ispitit să fie nemilos când avea putere. Dar Iosif a fost în stare să spună „Nu“, oricărei ispite, și fiecare „Nu“ zis ispitei l-a făcut și mai credincios față de Dumnezeu. Cât de credincios a rămas el chiar și când a fost în capul unui neam întreg. Dumnezeu de sigur că răspunsese la rugăciunile lui. Să nu ne speriem de ispită. Se poate ca ea să fie un miloc de a răspunde Dumnezeu la rugăciunile noastre, El vrând să facă din noi vreun Iosif.

4. Răspunsul lui Dumnezeu către misionarii noștri.

Gândiți-vă la bravii și curajoșii noștri misionari cari înfruntă atâtea primejdii pentru ca Evanghelia să poată fi răspândită. Cât de deseori se roagă ei ca Dumnezeu să-i ajute să împrăștie solia în toată lumea. Și în câte feluri surprinzătoare răspunde Dumnezeu la rugăciunile lor. Cum ar putea prigonirea să fie un răspuns la rugăciunea lor pentru împrăștierea Evangheliei? Pentru că fiind în închisoare, predicatorii noștri adesea au putut să vorbească despre Isus acelora cari se găseau în închisoare cu ei. Deseori fiind închiși au fost duși înaintea ofițerilor superiori și a magistraților, și ce ocazie minunată le-a dat aceasta de a le vorbi despre Evanghelia. O cale ciudată dar minunată de a răspunde la rugăciunile lor. Câteodată șefi de triburi vin din mari depărtări la misionarii noștri și-i roagă să le trimeată învățători creștini. Deseori misionarii noștri trebuie să spună: „Nu avem pe nici un învățător să vă dăm, din pricină că nu avem bani“. Apoi ce fac misionarii noștri curajoși? Ei se roagă la Dumnezeu ca El să ne miște pe noi de aci să dăm cât mai mult pentru ca acești oameni cari doresc cu atâta ardoare lumina, să poată primi un învățător. Iți aduci aminte când ai simțit o deosebită nevoie de a da o sumă de bani pentru a ajuta pe misionarii noștri? Dumnezeu a mișcat inima ta, și aceasta a fost calea Sa de a răspunde la rugăciunea bravilor

noștri misionari. Dumnezeu are multe căi minunate de a răspunde la rugăciune, și fiecare cale este o cale de ajutor.

5. Răspunsul lui Dumnezeu către noi.

Iubiți copii, Dumnezeu nu este numai un Dumnezeu care doar vorbește, ci care și lucrează. El lucrează în o mulțime de feluri ca să răspundă rugăciunilor noastre. El poate să îngăduie să vină asupra noastră greutăți, ispite mari, și chiar și dureri — orice, care ne va fi de folos. Rom. 8, 28. Singura dorință a lui Dumnezeu este să ne ajute, și El nu Se depărtează niciodată de noi, ci noi suntem care ne depărtăm de El, atunci când dorința Lui este să ne ajute pe cale. Rugați-vă dec, rugați-vă zilnic, și fiți siguri că pentru oricare cerere, oricât de slabă și fără curaj ar fi ea, va fi un răspuns, un ajutor pentru tine.

...

Lección 7 — Sâmbătă 12 Decembrie, dimineața.

Pe urmele Sale.

Cuvânt către instructor: Acest titlu ne face să ne gândim la eforturile pe cari ar trebui să le depună creștinii spre a urmă exemplul Domnului Isus. Creștinismul nu este ceva formal sau abstract. Este practic și real. Principiile sale se pot aplica vieții zilnice. O, cât de bine ar fi ca să urmăm pe urmele Sale, pentru ca să învățăm și să fim învățați. Acest titlu caută să cuprindă în sine toate detaliile cele mai mici din viața noastră, și în cari noi trebuie să ne conformăm din ce în ce mai mult exemplului desăvârșit.

1. Să ne rugăm ca și El.
2. Să întâmpinăm ispita ca și El.
3. Să vorbim ca și El.
4. Să lucrăm ca și El.
5. Să iubim ca și El.

...

Vieța a fost deseori comparată cu o cărare pe care nu mergem decât o singură dată. Și mergând această singură dată pe această cale a vieții, trebuie să mergem cât mai bine, trăind cu cel mai mare folos și făcând tot ce putem mai bine. Isus a mers pe calea vieții înaintea noastră spre a ne arăta calea. Dacă vrem să pășim pe urmele Sale, atunci trebuie mai întâiu să învățăm

1. Să ne rugăm ca și El. Marcu 1, 35.

De repetate ori ni s'a amintit că nimeni nu a trăit ca El, fiindcă nimeni nu s'a rugat ca El. Din viața lui Isus putem învăța multe cu privire la rugăciune. Nu din însăș minunatele Sale rugăciuni înălțate de El ar fi ca să învățăm mult, ci din faptul că El S'a rugat mult. Isus Se sculă disdedimineață, și Se ducea în câte un loc retras și liniștit să Se roage. El Se rugă să fie tare spre a înfruntă ispita. Atunci când Satana îl ispitea mai crunt, El Se rugă toată noaptea. El S'a rugat când lucra la masa de dulgherie. El Se rugă când mergea. El Se rugă când vorbea. El Se rugă nu numai pentru Sine, El Se rugă pentru o lume pierdută. El înălță rugăciuni simple ca aceasta: „Tată, păzește-Mă pe Mine și pă-

zește-i și pe ei“. O asemenea rugăciune putem înălță și noi, și după cum ea a păzit pe Isus în orice clipă de nu păcătui înaintea lui Dumnezeu, tot astfel ea va păzi pe fiecare copil în ceasul ispitei. Să repetăm încet cu toții această rugăciune: „Doamne, păzește-mă“.

2. Să întâmpinăm ispita ca și El.

Vreți și voi să înfrunțați ispita în acelaș chip minunat în care a făcut Isus? Atunci trebuie să vă îmbrăcați cu armura cu care a fost îmbrăcat și Isus. Ori cu câtă furie au fost aruncate săgețile lui Satana în Isus, totuș nici una nu L-a vătămat. În adevăr, a fost o armură minunată, și una din aceasta poate să îmbrace fiecare copil în orice dimineață. Această armură este rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este singura armură care ne va apăra în clipa ispitei. Cu cât ne rugăm și studiem mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atâta va fi mai tare armura noastră. Să nu luăm numai hotărârea de a ne ruga în felul lui Isus, dar încă să și studiem zilnic și Sfânta Scriptură. Hotărâți-vă un anumit timp zilnic când să vă consacrați cercetării Cuvântului lui Dumnezeu; incuiați ușa camerei voastre; faceți s nu se mai audă nici un șgomot care v'ar putea turbura, pentru ca astfel să nu auziți decât vocea lui Dumnezeu vorbind inimii voastre. Urmați acest sfat, aceasta este calea de a întâmpina și a înfruntă ispita, și tot astfel a făcut și Isus.

„Isus nu ascundea niciodată adevărul, dar îl spunea totdeauna în cuvinte iubitoare... Niciodată nu S'a purtat brusc față de cineva“. „Calea către Hristos“, p. 14.

Glasul lui Isus a fost cel mai dulce glas ce s'a auzit vreodată, din pricină că în el eră iubire. Dacă vrem să vorbim la fel ca Isus, atunci în glasul nostru ar trebui să fie deasemenea iubire. Este ușor să vorbim iubitor atunci când și oamenii din jurul nostru ne vorbesc cu iubire. Dar cercarea vine atunci când oamenii vorbesc mândriși cu noi. Oamenii se purtaseră cu ură și mare mândrie față de Isus. De sigur, Isus ar fi putut să răspundă cu asprime la toate cuvintele lor. Dar ascultați, aceeaș voce blajină și iubitoare spunea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Indiferent cât de aspru s'ar fi purtat cineva cu Isus, El niciodată nu a vorbit vreun cuvânt mândriș. O, ce raport minunat au avut îngerii să scrie! Fie ca și noi să folosim zilnic aceeaș vorbire iubitoare folosită de Isus.

4. Să lucrăm ca și El. Eccl. 9, 10.

Din care categorie de lucrători faceți parte? Sunteți din cei buni sau din cei netrebncici? Isus a fost un bun lucrător. Ca tânăr a lucrat lângă tatăl său, ca dulgher, și nu i s'a putut aduce nici un reproș. Fiecare unghiu eră absolut exact, fiecare planșă bine dată la rindea, cu alte cuvinte, lucrul Lui eră desăvârșit. Acesta este felul în care a lucrat Isus continuu. Și deaceea El a căutat ca în orice lucru pe care l-ar face să facă tot ce ar putea mai bine. Și fiindcă a căutat să facă desăvârșit lucrurile mici, atunci

când a ajuns mare El a făcut tot desăvârșit și lucrurile mai grele. El a fost un Ajutor desăvârșit în atelierul de dulgherie. Apoi deveni Invățătorul desăvârșit, Vindecătorul desăvârșit, Mântuitorul desăvârșit. Să adoptăm și noi acest motto al Lucrătorului desăvârșit: „În orice voi face, voi căuta să fac ce pot mai bine“.

5. Să iubim ca și El. Ioan 3, 16.

Lucrul cel mai mare din viața lui Isus în timpul cât a umblat pe calea vieții, a fost felul iubirii Lui. El a iubit pe cel sărman și cu hainele sdrențuite, tot atât ca și pe cel bogat îmbrăcat numai în mătăsuri și blănuri scumpe. El a iubit pe acela care era aspru și mânios față de El tot la fel ca și pe acela care era bun și iubitor cu El, El iubiă pe copilași la fel ca și pe oamenii mari și puternici. El a fost care a iubit cel mai mult. El a iubit pe oricine. Și ei nu aveau nevoie să audă că Isus îi iubește. O, Nu! Ei puteau să vadă aceasta în fața Sa, puteau să audă lucrul acesta din glasul lui, puteau simți aceasta din atingerea Lui. Și știți care era secretul acestei iubiri minunate a Lui? O, Isus vedea în fiecare ins, suflete pierdute, față de care avea datoria să-i mântuească. El se purta cu fiecare suflet ca și cum numai acela ar fi fost pentru care venise pe pământ să-l mântuească. Dacă și noi am avea aceleași sentimente față de Cornel, Mioara, Nelu, Ionel, față de D-l Dinescu și D-na Marinescu, față de fiecare cu care avem vreo legătură, cât de deosebit ne-am purta cu ei, cât de multă iubire ar fi în glasul și purtarea noastră, și în orice am face. Să iubim cât mai multe persoane cari ne iubesc cât mai puțin, după cum a iubit și Isus — aceasta înseamnă a iubi ca Isus.

O, ce ideal! să înfrângem ispitele, să lucrăm, să ne rugăm, și să vorbim ca și Isus! Acestea trebuie făcute dacă voii să umblați ca și Isus. Dacă în fiecare zi te vei întreba, când vei voi să te rogi: „Cum s'ar fi rugat Isus astăzi?“ Sau când fiind gata să vorbești, când cineva ți-ar fi vorbit răutăcios: „Cum ar fi vorbit Isus?“ Ori fiind gata să începi lucrul: „Cum ar fi făcut Isus acest lucru?“ Când a-i întâlni pe cineva sărac și sdrențaros și poate și flămând: „Cum s'ar fi purtat Isus față de acest suflet?“ În felul acesta veți lua pe Isus ca modelul vostru, și veți deveni asemenea Lui.

...

Lecciónea 8 — Sâmbătă 12 Decembrie, după amiază.

Sigur de izbândă.

Cuvânt către instructor: Această lecțiune corespunde prelegerii majore: „Siguranța Triumfului“. Scopul ei este să ajute copiilor să înțeleagă cum să fie învingători în lupta vieții. Multe exemple din Biblie ne arată calea. Dar Dumnezeu a ales pe copiii din timpul nostru la fel cum a făcut și în vremurile

biblice, când El a avut o mare lucrare de împlinit. Dumnezeu Și-a început ultima Sa mare lucrare pe pământ și dorește ca și copiii să aibă o parte în ea. Punctele principale ale lecțiunii sunt:

1. Iosif a fost sigur de izbândă.
2. Dumnezeu are acuma de condus un popor.
3. Cum pot fi eu sigur de izbândă?
4. Dorești izbândă?

...

1. Iosif a fost sigur de izbândă.

Când Iosif era de vreo șaptesprezece ani, tatăl său îl trimise să vadă ce mai fac frații lui cari păziau oile departe de casa părintească. Iosif porni la drum foarte voios. Tatăl său îl iubiă foarte mult, și-i făcuse o haină cu mai multe colori. Iosif la rândul său iubiă pe tatăl său cel bun, și era foarte bucuros să-i facă acest serviciu ducându-se pentru el în acel drum lung, purtând haina sa cea nouă și ducând fraților lui hrană proaspătă. Cât de vesel ar fi fost el să se poată întoarce apoi acasă în grabă și să spună vești bune dela frații săi. Dar când frații lui au văzut pe Iosif venind, ei l-au luat și l-au aruncat într'o fântână adâncă și întunecoasă, și l-au lăsat acolo toată noaptea singur. Ei nu voiau să ia seama la rugămintele lui să-l scoată afară și să-l lase să se întoarcă acasă. Ci din contră luară haina cea nouă și o stropiră cu sânge. Apoi ei o duseră înapoi la tatăl lor, spunându-i o minciună, că au găsit haina. Și tatăl crezu cu siguranță că vreo fiară sălbatecă l-a sfâșiat. Iosif însă fusese scos din fântână și vândut unor oameni cari mergeau cu cămilele în Egipt. Aceștia l-au luat cu ei și l-au vândut unui slujbaş al împăratului ca sclav.

O, ce vremuri grele au fost acelea pentru Iosif! El nu mai putea să se mai întoarcă la tatăl său cel iubitor și la căminul său fericit. Nedepins la muncă grea, el a trebuit să pună mâinile sale delicate la munca de sclav. El trebuia să trăiască într'o țară păgână printre oameni păgâni cari se închinau la idoli și nu cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu. Iosif se gândia la toate acestea în timp ce călătoria pe cămilă sub arșița soarelui. Incepu să aibă un mare dor de casă și să-i fie teamă. Întăiu a fost foarte descurajat, dar tatăl său îl învățase multe lucruri cu privire la Dumnezeu, și ingerii i-au amintit aceste lucruri. Gândindu-se la toate acestea, inima începu să prindă curaj. De ce? Fiindcă se hotărî să fie credincios lui Dumnezeu oriunde ar fi dus și orice i s'ar face. Din chiar acea clipă a acestei hotărîri, Iosif a fost sigur de izbândă.

Gândiți-vă la cele ce a avut de întâmpinat Iosif în Egipt. El era singur printre miile de idolatri. El trebuia să păzească Sabatul și să se închine adevăratului Dumnezeu. Oamenii nelegiuți au căutat în repetate rânduri să-l tragă în păcat, dar el zicea cu hotărîre: „Cum pot face eu acest lucru rău și să păcătoesc înaintea lui Dumnezeu?“ De fiecare dată când zicea ispitei „Nu“, el era mai sigur de izbândă.

El a fost atât de credincios față de Dumnezeu, sincer și cu totul dependent de El, încât Domnul i-a deschis drumul înainte ca să ajungă a sta chiar lângă împăratul acelei țări. În felul acesta el a fost în stare să salveze întreaga sa familie, pe tot poporul lui Dumnezeu, de a flămânzi în timpul de foamete. Iosif a fost sigur de izbândă din pricină că totdeauna a rămas credincios lui Dumnezeu. Dumnezeu S'a servit de Iosif din pricină că a văzut că el este un tânăr în care se putea avea deplină încredere.

2. Dumnezeu are acuma de condus un popor.

După cum a fost pe timpul lui Iosif tot astfel este și acuma. Dumnezeu Și-a ales ca și atunci un popor care are îndatorirea de a-L reprezenta în lume. Și pe acest popor El îl are de condus. Sosind timpul să-și înceapă ultima Sa lucrare în lume, El alege pe o tânără care să arate calea — o tânără căreia oriunde și oricând putea să-i încredințeze solii pentru credincioșii Săi. Ellen Harmon a avut doar treisprezece ani când Dumnezeu a chemat-o să fie copilul Său, și nu a avut decât șaptesprezece ani când El i-a dat prima Sa viziune și prima solie pentru credincioșii Săi. Pentru ea a fost o grea cruce însărcinarea de a spune oamenilor păcatele lor și să arate calea către Dumnezeu și izbândă în lucrarea Sa. Dar Ellen, asemenea ca și Iosif, se hotărî îndată să fie credincioasă lui Dumnezeu, și sub orice împrejurare să facă întocmai ceea ce El doriă ca să facă. Din acel moment, lucrarea lui Ellen și planul lui Dumnezeu pentru credincioșii Săi a fost sigur de izbândă.

Inceperea ultimei lucrări a lui Dumnezeu în lume și alegerea lui Ellen Harmon au avut loc acum vreo nouăzeci de ani. Ellen Harmon deveni mai târziu Ellen G. White. Ea a trăit optzecișopt de ani, și a rămas credincioasă lui Dumnezeu până în ultima clipă. Ea s'a dus la odihnă, dar lucrarea lui Dumnezeu merge puternic înainte. Sora White a scris mai mult de șasezeci de cărți și multe articole și scrisori pentru a veni în ajutorul lucrării. Aceste lucrări literare conțin multe îndrumări prețioase. Copiii noștri studiază mult din aceste cărți în școlile noastre, din pricină că toate acestea sunt bazate pe Biblie și ne ajută să înțelegem Biblia. Dacă vom urmă învățăturile acestor scrieri, atunci vom fi siguri de izbândă în marea lucrare pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu să o facem.

3. Cum pot fi sigur de izbândă?

Eu pot fi sigur de biruință tot la fel ca și copiii amintiți în Biblie. Dumnezeu a ales pe Iosif fiindcă știă că va fi credincios. Dumnezeu alege de micuț pe Moise fiindcă știă că atunci când se va face mare va fi de partea poporului lui Dumnezeu și-l va scoate din Egipt. Dumnezeu alege pe micul Samuel să fie profetul Său fiindcă Samuel zicea: „Vorbește Domnul meu, căci servul Tău ascultă“. Dumnezeu alege pe Estera să fie împărăteasa unei mari națiuni din pricină că ei nu-i eră teamă nici chiar să moară pentru poporul Său, dacă aceasta ar fi fost de nevoie. Dumnezeu alege de tânăr pe Daniel să fie predicatorul Lui înaintea marilor împărați de atunci, fiindcă Daniel nu se temeă nici de oameni și nici de lei, dar se rugă credincios lui Dumnezeu de trei ori pe zi. Dumnezeu alege pe Ellen G. White de tânără, fiindcă ei nu i-a fost teamă să vestească soliile Sale către credincioșii Săi, și către conducătorii lor timp de ani îndelungați. Dumnezeu alege în fiecare zi și acuma copii, băieți și fete, în timp ce se găsesc în căminurile lor sau merg la școală. El dorește să-și termine cât mai curând lucrarea, și El are nevoie de băieți și fete cari depinzând de El în totul să facă lucrarea Sa, credincioși planului Său.

4. Dorești izbândă?

Venirea de a doua oară a lui Isus este un lucru foarte precis. Nu vrei și tu să fii învingător? Dacă da, atunci trebuie să urmezi planul Său zi cu zi. Tu poți fi un Iosif, o Estera, sau un Daniel în lucrarea lui Dumnezeu de acuma, după cum au fost și copiii lui Dumnezeu din vechime. Dar să nu uitați că planul lui Dumnezeu cu siguranță că va ajunge la izbândă, și tu trebuie să iei parte acuma la această împlinire a planului divin, după cum au făcut și ei, dacă vrei ca să ajungi la izbândă. Vrei?

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.
